CUVÂNT ADRESAT CITITORILOR

După ce au citit cele şapte cărţi ale mele, mulţi îmi pun întrebarea: „Cum să mă rog şi ce trebuie să cer?"

— Faceţi numai un singur lucru, răspund eu. - învăţaţi să parcurgeţi just orice situaţie traumatizantă.

învăţaţi să păstraţi divinul în momentul pierderii umanului. Dacă aţi simţit că păstraţi iubirea în orice situaţie, - rugaţi-vă pentru copiii dumneavoastră, ca aceştia să poată păstra şi reţine iubirea în orice încercări, nu numai atunci când se destramă nivelul material şi spiritual, dar şi atunci când se destramă cel mai important-cel senzorial.

Multă lume mi-a spus că cel mai uşor mod de a-ţi însuşi informaţia este prin întrebări şi răspunsuri. De aceea s-a editat această carte şi dacă observaţi vreo repetare, doresc să vă previn, nu este întâmplător.

Ieri, 18 martie, am avut o conferinţă în Sankt-Peterburg. Dimineaţa, din birou, am sunat la o femeie care a fost la mine în audienţă de două ori. Ea are cancer. Nu s-a produs nici o ameliorare. Pentru mine, aceasta este o situaţie interesantă. Şi iată, cunoscând-o, privesc câmpul ei. (în plus ea a participat ieri la prelegerea mea.) Câmpul ei este bun. Receptarea situaţiei traumatizante este înaltă.

Am rugat-o să-mi spună numele copiilor ei. Ea mi Ie-a enumerat şi, deodată, totul mi s-a clarificat. Unul dintre copii avea în câmp posibilitatea decesului. Acceptarea situaţiei traumatizante s-a închis. Nu poate să păstreze iubirea în cazul zdruncinării nivelului senzorial. Autorul este mama care nu a putut păstra iubirea în situaţii traumatizante. Fiecare situaţie traumatizantă care a trecut la băiat, în plan subtil a provocat o explozie de autodistrugere. La mamă, acest program se transformă în tumoră canceroasă.

— Dumneavoastră, aţi avut în tinereţe accese de lipsă a dorinţei de a trăi, deprimare şi nemulţumire de sine, am spus eu. - în interior, aţi înăbuşit iubirea faţă de soţ prin care avea loc purificarea. Trebuie să vă rugaţi pentru fiu, să-1 învăţaţi să păstreze iubirea întotdeauna şi în orice situaţie.

— Dar cum să mă rog pentru fiul meu ? - mă întreabă femeia.

— Păi numai despre asta am vorbit în lecţia mea de ieri.

— Iertaţi-mă, dar e ceva ce nu înţeleg.
Aduceţi-vă aminte de toate momentele când v-aţi dezis de iubire. Eu văd că aţi lucrat asupra dumneavoastră. Nu văd în sufletul dumneavoastră ură şi supărare, dar există în schimb o puternică dezicere de iubire manifestată prin deprimare şi lipsa dorinţei de a trăi. Este necesar să iertaţi nu numai pe alţii ci şi pe dumneavoastră, trebuie să vă acceptaţi soarta ca un dat de la Dumnezeu. învăţaţi-vă fiul să-şi păstreze iubirea, şi să depăşească nu numai ura şi supărarea dar şi depresia, îndoiala şi frica.

Nu vă puteţi imagina cum poate să distrugă sufletele noastre frica.

Nu degeaba în Biblie se spune că cel căruia îi este frică nu este tentat de iubire. în subconştient, emoţia fricii se ramifică în: renunţare, ură şi programul de distrugere a ceea ce ne provoacă frica. Una dintre formele primordiale ale dependenţei o constituie frica. La început noi pierdem simţirea şi viziunea divinului în această lume. Voinţa, dorinţele noastre încep să umbrească iubirea divină.

Tocmai atunci apare frica. Mi-e frică să pierd umanul de care am început să depind. După frică vine îndoiala în ceea ce priveşte viitorul tău şi neîncrederea în sine. După aceasta urmează nemulţumirea de sine, depresia. Apoi apare supărarea, iar după ele apare ura. Când ne este frică în permanenţă pentru viitorul nostru precum şi de ceea ce aşteptăm de la acesta, atunci deja suntem bolnavi. Aşteptarea înseamnă vampirism - consumare şi dependenţă.

Voi repeta pe scurt: învăţaţi-vă fiul să-şi păstreze iubirea. Rugaţi-vă ca el să alunge tot ceea ce poate împiedica iubirea.

Ajutând sufletul lui, veţi însănătoşi corpul dumneavoastră.

Vi se pare că dezicerea de iubire are loc numai prin ură şi supărare?
Nu demult am cunoscut un bărbat care suferea de o aritmie ce putea duce până la oprirea inimii. Cauza era în femeia iubită. Prima întrebare pe care i-am pus-o ei a fost: „Vă e frică să-1 pierdeţi?" - „Da, mi-e frică în permanenţă ca nu cumva să plece, să mă părăsească - a răspuns ea". - Fiţi atentă, prin aceasta îl ucideţi. înţelegeţi că voinţa dumneavoastră, în acest caz, nu înseamnă nimic. Dacă de sus vă este dat să vă despărţiţi, nu veţi putea face nimic, iar frica este în zadar. Dacă vă este dat să

rămâneţi împreună, nu se poate ascunde nicăieri. Dar dacă iubirea dumneavoastră se transformă în aşteptare şi dependenţă şi naşte frică şi depresie, atunci credeţi-mă, aceasta constituie cea mai rea variantă de a reţine omul iubit.

Forme de a se dezice de iubire sunt multe.

Iubirea este întotdeauna legată de o boală purificatoare.

Şi dacă noi nu dorim să acceptăm o boală şi încercăm să fugim de fiinţa iubită provocând-o pe ea şi pe sine la despărţire, nesocotind şi discreditând sentimentul personal, încercând să-l dirijăm, atunci, pentru salvarea sufletului, noi trebuie să pierdem tot ceea ce ne-a făcut să renunţăm la iubirea faţă de Dumnezeu. A accepta voinţa Divină, a te supune iubirii, a păstra iubirea în momentul pierderii a tot ceea ce este uman, a trăi cu acest sentiment şi a tinde în permanenţă spre el, iată principalele reguli ale sănătăţii şi ale supravieţuirii.

LUCRUL CU ŞINELE

Cum să îndepărtăm păcatele din trecut prin rugăciune ?

Acum o lună şi jumătate, la o audienţă , o femeie mi-a spus următoarele: „Eu am înţeles, acum plec să mă rog pentru toate păcatele mele, iar după aceea voi începe să mă rog pentru urmaşi".

Eu am dus-o în camera unde stătea întreaga grupă care a venit în audienţă şi am spus:

— Vă rog pe toţi să reţineţi următoarele:

Este doar un singur păcat: acesta este dezicerea de Dumnezeu, de iubirea faţă de El.

Este o singură problemă: să parcurgem situaţia traumatizantă prin păstrarea iubirii de Dumnezeu fără a avea pretenţii de la Dumnezeu şi lume.

Există un singur ţel: să învăţăm să vedem şi să simţim din ce în ce mai clar iubirea de Dumnezeu şi voinţa divină în propria persoană şi în lumea înconjurătoare.

Cu cât înţelegeţi mai bine acest lucru, cu atât mai uşor va fi să depăşiţi tot ceea ce stă în calea iubirii. Ajungem la aceasta treptat.

La început, noi depăşim dorinţa de răzbunare, de a blestema, de a judeca şi de a urî.

Apoi depăşim supărările.

După aceasta urmează perioada nemulţumirii de sine şi a nemulţumirii faţă de propria soartă.

Apoi vom încerca să depăşim depresia, neîncrederea în sine, îndoiala şi frica faţă de viitor.

Şi cu cât evoluăm mai mult în vederea depăşirii agresiunii, cu cât mai subtilă şi imperceptibilă este forma agresiunii, cu atât mai mare trebuie să fie concentrarea asupra iubirii.

Cea mai mare fericire a omului vine din viitor. Ea este subtilă şi imperceptibilă, la fel ca şi temerile, îndoielile şi depresiile, dar tocmai prin ele începe dezicerea imperceptibilă faţă de Divin.

Cele mai înalte aspecte ale dorinţelor conştiente se ascund în viitor.

Dependenţa de viitor conduce la distrugere în prezent şi trecut.

De aceea când este vorba despre viitor, nu uitaţi de voinţa Divină.

Vă prezint un exemplu: iubitul o părăseşte, fata se adresează lui Dumnezeu şi se roagă ca aceasta să se întoarcă. Dorinţele, soarta şi viaţa ei sunt înjosite. însă ea, cu scopul de a-1 recâştiga pe băiat se concentrează nu asupra iubirii faţă de Dumnezeu, ci asupra dorinţei ei de a se uni cu acest flăcău.

în momentul durerii, primul lucru pe care trebuie să-l facem este acela de a ne îndrepta spre Dumnezeu.

Al doilea lucru, trebuie să acceptăm orice deznodământ al unei situaţii, bizuindu-ne pe voinţa Divină.

Al treilea lucru, la nivelul exterior, să urmăm logica umană dezvoltând şi încercând să ne facem plăcuţi pentru omul iubit şi să încercăm să restabilim relaţiile.

Dacă noi, adresându-ne lui Dumnezeu, păstrăm numai logica umană, atunci încercăm să folosim Divinul pentru scopurile şi dorinţele noastre.

Când ne rugăm la Dumnezeu, noi pătrundem în planuri atât de subtile, unde printr-un efort obişnuit al voinţei nu reuşim să ajungem.

Dar când ne adresăm lui Dumnezeu pentru a ne îndeplini dorinţele noastre umane, atunci, pur şi simplu, ne întărim dependenţa de dorinţe incomensurabil mai mari decât cele care le conferă invidia şi supărarea.

Omul se roagă în mod normal pentru sănătatea copiilor lui, pentru ca aceştia să aibă o soartă favorabilă, ca să întoarcă la ei persoana iubită, fără să înţeleagă că prin aceasta omul distruge

şi familia, şi soarta, precum şi sănătatea şi sufletul, şi nu numai pe ale sale, ci şi pe ale celor apropiaţi.

Dar dacă atunci când i se adresează lui Dumnezeu omul spune: „Doamne, eu doresc acest lucru, dar fie voia ta, iar ceea ce vei hotărî tu eu voi primi cu smerenie şi iubire", atunci o astfel de rugăciune apără deja într-o mare măsură de dependenţa viitoare faţă de fericirea umană.

Pentru a vi se îndeplini dorinţele nu este necesar să vă rugaţi lui Dumnezeu. Cu cât există mai puţină iubire în dorinţele dumneavoastră, cu atât mai puţine şanse vor exista pentru împlinirea lor şi dacă se împlinesc, atunci atrag după sine nenorocirea. Dacă dorinţele se referă la plăcerea sexuală, la năzuinţa de a apăra şi de a îmbunătăţi propria viaţă, cu cât vă veţi concentra mai mult asupra umanului, cu atât dorinţele vor fi mai încărcate de invidie, condamnare, gelozie şi supărare şi cu cât vă veţi ruga mai mult pentru înfăptuirea unor asemenea dorinţe, cu atât mai triste vor fi urmările acestora.

Mulţi gândesc astfel: Dumnezeu e mai deştept decât mine. El însuşi hotărăşte care dintre dorinţele mele să se îndeplinească şi care nu.

Nici vorbă. încep să se înfăptuiască toate dorinţele.

Ele se destramă însă împreună cu autorul lor, atunci când în plan subtil vor deveni periculoase pentru lumea înconjurătoare.

Cu cât dorinţele noastre sunt orientate mai mult înspre Divin, cu atât există în noi o puternică năzuinţă interioară spre iubire, şi, cu atât orice dorinţă a noastră se înfăptuieşte fără nici o rugăciune.

Cu cât depăşim în permanenţă în noi ataşamentul faţă de uman şi ne înfrânăm periodic, ocolind conştiinţa şi dorinţele, năzuind spre Divin în momentul distrugerii umanului, în aceeaşi măsură tot ceea ce dorim ni se va da.

Trebuie să înţelegem că în fiecare moment noi facem o alegere - fie renunţând la iubire fie acceptând-o.

Rezultatele depind numai de tăria năzuinţelor noastre şi de lucrul permanent asupra propriei persoane.

Ieri am discutat cu fiul meu.

__Ţie nu ţi-a trecut supărarea profundă pe femei - i-am explicat eu lui.

Eu văd că simpla cerinţă de a se ruga şi de a elimina supărarea nu este eficientă. încep să explic mai simplu.

Acele sentimente şi dorinţe pe care le are omul determină posibilităţile acestuia precum şi calitatea fericirii pe care o obţine. Iată, în ceea ce priveşte broasca, să spunem că are o scară limitată de sentimente şi dorinţe şi aceasta nu depăşeşte graniţa micii sale lumi. înseamnă că avem posibilitatea să obţinem o fericire cu atât mai mare cu cât este mai dezvoltat sentimentul nostru. Dar sentimentul se naşte din iubire şi fără aceasta moare.

Deci cu cât sunt mai mari dorinţele, cu atât trebuie să năzuim mai mult spre Dumnezeu şi spre iubire.

Aceasta nu constituie pur şi simplu doar îndemnurile mele; concluziile mele le-am verificat ani de-a rândul în situaţii reale legate de sănătate. Iar vederea planurilor subtile a accelerat procesul trecerii teoriei în practică de o mie de ori. In plan subtil, eu văd în acelaşi timp caracterul tău, sănătatea ta, soarta ta şi crede-mă, acolo totul este unitar.

Ceea ce simţi tu acum, mai târziu va fi soarta ta.

Dacă vei păstra în suflet iubirea, - soarta ta va trăi şi se va dezvolta. Dacă în sufletul tău vei ţine supărarea, condamnarea şi depresia, soarta ta se va îmbolnăvi şi se va destrăma. Fără boală şi pierdere nu dobândim nimic. Cu cât este mai mare iubirea în suflet, cu atât putem suporta o durere mai mare. Cele mai mari dureri vin de la omul iubit. Aceasta înseamnă că, cu cât vom fi mai sinceri, mai mărinimoşi şi vom avea o atitudine fără pretenţii faţă de omul iubit, oricât de dureros ne-ar fi uneori, cu atât mai mult noi vom avea dreptul de a fi bogaţi, sănătoşi şi fericiţi.

Apropo, eu am examinat problema bogăţiei. Posedarea iahturilor, caselor de odihnă, a apartamentelor, maşinilor constituie emoţia care cuprinde ca dimensiune aproximativ trei vieţi. Iar dragostea adevărată cuprinde 10-15 vieţi. Adică, în exterior, noi ne putem convinge pe noi înşine de orice, dar în subconştientul nostru există un mod real de apreciere a situaţiei. Astfel, nici o fericire materială nu se compară nici pe departe cu dragostea obişnuită.

Cât primim în viaţă, atât trebuie să pierdem. Şi câtă fericire obţinem prin dragoste umană, atâta durere trebuie să primim în mod corespunzător.

A rezista la pierderea dragostei umane se poate numai cu o singură condiţie: atunci când iubirea faţă de Dumnezeu este

mai importantă. Iar atunci prin năzuinţa spre Dumnezeu omul primeşte mai multă fericire decât de la dragostea umană. Aceasta se obţine de-a lungul anilor şi a zecilor de ani. Potenţialul de nedistrus al mărinimiei există de obicei atunci când în cadrul neamului au existat generaţii de credincioşi. Dar acest lucru se poate obţine şi prin autoeducaţie. Nu deodată, bineînţeles, dar se poate. Astfel, dacă în momentul îndrăgostirii simţim durere, dar păstrăm cu orice preţ iubirea, atunci sentimentul fericirii de dimensiunea a zece vieţi nu se destramă, deci poţi avea şi casă de odihnă, iahturi şi maşini, poţi să devii capabil, talentat şi faimos. Toate acestea nu dăunează însă sufletului şi corpului.

Vrei să fii fericit? Nu permite fricii, neîncrederii în sine, depresiei, supărării şi condamnării să-ţi afecteze iubirea.

Convinge-ţi mai des sufletul că iubirea de Dumnezeu este mai presus de fericire şi desfătare.

Aceasta va vindeca nu numai sufletul tău, ci şi corpul şi soarta ta.

— în cărţile dumneavoastră anterioare aţi spus că nu e voie să te rogi pentru copii, acum se poate face?

Eu am explicat că pentru a ne putea ruga pentru urmaşi este necesar să învăţăm noi înşine să trecem prin situaţii traumatizante, înfrânaţi reflexele autoapărării. Formaţi reflexele păstrării iubirii. Demonstraţi în practică trecând real prin câteva situaţii.

Atunci rugăciunea pentru urmaşi va fi eficientă. Altfel, cum vor putea învăţa ceva copiii dumneavoastră dacă dumneavoastră înşivă nu sunteţi în stare s-o faceţi?

Dacă nu reuşiţi adresaţi-vă lui Dumnezeu şi cereţi ajutor pentru păstrarea iubirii, concentraţi-vă asupra acestui lucru şi trăiţi prin aceasta. Mai devreme sau mai târziu veţi reuşi. Menţionez încă un moment. întrucât copiii reprezintă viitorul nostru, nu vom putea să-i ajutăm dacă simţim agresivitate faţă de viitor. Fricile, regretele, gândurile întunecate despre viitor, nesiguranţa şi depresia, toate acestea constituie agresiunea faţă de viitor şi dependenţa faţă de acesta. Atâta timp cât noi depindem de viitor ne este greu ca în mod real să-i ajutăm pe urmaşi.

O observaţie curioasă: eu am scris despre faptul că trecutul şi viitorul sunt legate între ele, dar nu mi-am închipuit că această

legătură este aşa de evidentă. Un timp îndelungat am încercat să elimin depresia adică neîncrederea în sine şi în viitor, dar n-am putut să fac nimic în legătură cu aceasta. După aceea mi-am adus aminte de concluziile mele. Agresiunea faţă de trecut reprezintă în acelaşi timp şi agresiunea faţă de viitor. Să presupunem că neacceptarea trecutului mă face plângăreţ şi panicard. Am revizuit totul, am acceptat şi am început să mă rog pentru înlăturarea neplăcerilor trecutului şi am constatat cu mirare că a început să se schimbe atitudinea mea faţă de viitor.

Există un fapt interesant, pe care până în prezent nu pot să-l explic: unii oameni se roagă un timp îndelungat pentru copii, ceea ce duce la o îmbunătăţire evidentă asupra propriilor persoane. Efectul asupra copiilor este invers. Sau apare fenomenul opus: omul nu se poate aduce în regulă pe sine, dar la copii, din oarecare motive, se simte o ameliorare bruscă. Se poate ca aceasta să depindă de orientarea interioară a urmaşilor asupra Divinităţii.

Dacă energia iubirii este mare, atunci părinţii chiar cu o neînsemnată strădanie, pot ajuta la schimbări de proporţii în cazul copiilor lor. Ştiu cu certitudine că unul dintre cele mai periculoase programe care îi loveşte pe copii, îl constituie lipsa dorinţei de a trăi sau încercarea de sinucidere, ceea ce se întâmplă îndeosebi la femei.

Supărarea pe părinţi poate să ducă în general la lipsa de eficienţă a rugăciunii. îmi aduc aminte că la una dintre audienţele mele, o femeie a plâns în hohote: „Mie nu-mi iese nimic, - a spus suspinând - . în mintea mea se creează un vid, ceva mă împiedică în strădania de a mă ruga". Şi numai atunci când, după câteva ore, am observat că ea poartă o supărare imensă faţă de tată, ea a început să plângă în hohote, dar cu totul altfel. Acestea erau lacrimi de purificare. După aceea a pornit rugăciunea.

Să vă spun un lucru. Dacă omul ştie că săvârşeşte o crimă împotriva iubirii şi cu toate acestea o comite, căinţa nu mai are nici o importanţă.

în situaţii de acest gen, „păcătuiesc şi apoi mă căiesc" nu există. Căinţa presupune schimbarea care nu permite repetarea unor mari crime împotriva iubirii. Cu cât mai mult ne orientăm în gândurile, cuvintele şi acţiunile noastre asupra dorinţelor, conştiinţei noastre şi cu cât mai puţin ne orientăm

asupra iubirii, cu atât mai mult ne apropiem de boală, ură şi decădere.

Când omul spune: „Doamne, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!" - aceasta înseamnă: Doamne fie-ţi milă de mine, acordă-mi iubire, întrucât eu sunt păcătos adică din cauza lipsei de iubire cad în dependenţă de uman, dând naştere la invidie, gelozie supărare şi ură. Şi când asemenea sentimente dirijează comportamentul omului, el va fi întotdeauna păcătos.

Fiul meu suferă de angină incurabilă, de adenoizi şi de bâlbâială. Cine e autorul? Lucrez mult asupra mea, cunosc aproape pe de rost conţinutul cărţilor dumneavoastră. Vă rog să-mi spuneţi în ce constă piedica, de ce nu pot să-mi ajut băiatul?

Capacitatea de a traversa o situaţie traumatizantă, judecând după scrisul dumneavoastră, până în prezent este la nivelul minim. Aţi depăşit ura, gelozia şi supărarea. Dar nu veţi dori să trăiţi dacă veţi fi umilită ca femeie. Dacă la femeie apare o scânteie de lipsă a dorinţei de viaţă, ca o neplăcere îngrozitoare şi situaţie traumatizantă, atunci în câteva zile poate aduce prejudicii serioase nu numai copiilor, dar şi nepoţilor şi strănepoţilor. La copilul dumneavoastră, în orice situaţie de boală, se cuplează în mod automat renunţarea la iubire prin frică, neîncrederea în sine, lipsa dorinţei de a trăi. înseamnă că la el trebuie înfrânte atât conştiinţa cât şi dorinţa. înfrânarea conştiinţei se face prin bâlbâială. Dorinţa se înfrânează prin deformarea funcţiei inimii şi a plămânilor. Repetatele anghine constituie o mărturie a stărilor de supărare.

Alegeţi orice situaţie cu care vă veţi confrunta în curând. Dacă în momentul neplăcerii apare frica, condamnarea sau depresia, rugăciunile dumneavoastră pentru copil nu îl vor ajuta. Atâta timp cât există agresiunea faţă de copii, adică faţă de viitor, nu veţi putea să-i ajutaţi. Asta în primul rând.

în al doilea rând: în ultimii ani, eu mă întâlnesc din ce în ce mai des cu părinţi care au citit cărţile mele şi lucrând cu ei înşişi s-au pus în ordine. Ei au un câmp minunat şi clar. în acelaşi timp însă nu-i pot armoniza pe copii lor. Problema este următoarea: pentru a purifica sufletul copiilor trebuie să ne purificăm la un nivel mult mai subtil. Iar pentru ca armonia noastră să pătrundă în acele straturi, uneori sunt necesari zeci de ani. Eu am început să caut posibilităţi pentru accelerarea acestui

proces. S-a adeverit că două luni pe an - în martie şi aprilie - viitorul depinde de noi şi activitatea noastră serioasă în această perioadă poate aduce multe roade. Am mai observat că programul de autodistrugere, lipsa dorinţei de a trăi, se desface pe neobservate şi în consecinţă, duce la invidie şi ură mult mai puternice decât supărarea. Aceasta mai ales la femei, Iată de ce subliniez eu că înaintea rugăciunii trebuie să aibă loc, de mai multe ori, mecanismul de căinţă atunci când noi ne adresăm lui Dumnezeu şi cerem să se elimine din sufletul nostru agresiunea faţă de iubire prin lipsa dorinţei de a trăi.

Iată încă un lucru important. Atunci când omul nu mănâncă, se află în singurătate, se deconectează de probleme, rugăciunea este mai eficientă, iar schimbările pătrund mai adânc în subconştient. Dar există un mecanism mai puternic de pătrundere în subconştient, la orice adâncime. Acest mecanism se numeşte iubire. Când noi ne îndrăgostim, atunci subconştientul se deschide în profunzime, iar comportamentul nostru corect poate să ne purifice nu numai pe noi, dar şi pe urmaşii noştri până la 7, 10 şi 15 generaţii. Şi invers, desigur. De aceea principalele momente din viaţa dumneavoastră pe care trebuie să le rememoraţi sunt acelea care sunt legate de momentul îndrăgostirii.

PARTICULARITĂŢILE LUCRULUI ASUPRA PROPRIEI PERSOANE

Ce să facem în cazul în care recunoaştem că trebuie să iertăm omul pentru jignire, iertăm în conştiinţă, iar în subconştient supărarea nu trece. Cum să scăpăm de aceasta?

— La început trebuie să înţelegem că supărarea constituie un leac pentru salvarea noastră şi a copiilor noştri.

Apoi trebuie să înţelegem că în faţa lui Dumnezeu nu există cei care au dreptate şi vinovaţi, nu există om care ne-a supărat. Există Dumnezeu care ne vindecă şi ne conduce spre evoluţie.

A ierta pe cineva înseamnă să accepţi pierderea fericirii umane.

Şi dacă în acest moment noi reţinem măcar o picătură de iubire Divină înlăuntrul nostru - pierzând-o pe cea umană, noi acumulăm iubire Divină.

Cu cât dezvoltăm mai mult în noi capacitatea de a ierta, adică de a accepta pentru sine voinţa Divină, odată cu năstrarea iubirii în suflet, cu atât mai repede începe să se

schimbe subconştientul nostru. Noi vom putea înţelege mai rapid că omul care ne-a supărat n-are nici o vină dacă ni-1 închipuim ca fiind un copil.

Ura, enervarea şi supărarea faţă de un copil nu are sens. A educa prin frică, umilinţă şi invidie este ucigător pentru copil şi sinucigaş pentru părinţi. Dacă nouă nu ne place ceva în comportamentul copilului, trebuie să ne schimbăm noi şi să-l ajutăm să se schimbe şi el. Copilul poate fi pedepsit, dar întotdeauna trebuie iertat şi iubit. Deseori ni se pun întrebări de felul acesta: să presupunem că cineva din cunoştinţele dumneavoastră v-a înşelat, v-a umilit, v-a furat. Acesta trebuie iertat. înseamnă oare că relaţiile trebuie să fie la fel ca înainte? Deci, iată, că dacă copilul devine huligan, trebuie să-l iubim şi să-l iertăm. Dar, în acelaşi timp, trebuie să-l îngrădim sau să-l pedepsim cu scopul de a-i fi mai uşor să se îndrepte. Noi suntem Divini în sufletul nostru dar avem un înveliş uman. De aceea noi trăim în spiritul unei logici duble - Divină şi umană.

Iată de ce doresc să subliniez din nou că cea mai bună metodă de educare a oamenilor care ne înconjoară o constituie autoeducarea noastră.

Mai demult am considerat că schimbările noastre profunde au o influenţă reală numai asupra copiilor. După aceea, spre mirarea mea, am început să observ că schimbările benefice petrecute în sufletul omului ce se afla în audienţă la mine, nu numai că îl ajutau, dar deseori salvau viaţa rudelor, a prietenilor şi chiar a cunoştinţelor îndepărtate care aveau legătură cu acesta.

Apoi am înţeles că ceea ce numim noi emoţie constituie o structură de câmp. Când încep să mă schimb, atunci în jurul meu încep să se schimbe structura spaţiului şi a timpului. Cu cât sunt mai mari schimbările personale, cu atât mai real se schimbă tabloul lumii înconjurătoare. Se schimbă desenul evenimentelor, emoţiile oamenilor şi atitudinea lor faţă de mine. Cu cât sunt mai adânci şi mai pozitive schimbările, cu atât mai mare este circumferinţa influenţei asupra lumii înconjurătoare.

Astfel se poate schimba soarta şi caracterul acelora care mă înconjoară.

Deseori sunt întrebat:

— Cum să-mi ajut ruda? Cum să mă rog pentru ea pentru ca să-i fie mai bine?

Iar eu răspund astfel:

— Doriţi să-i ajutaţi pe alţii? Atunci ajutaţi-vă pe dumneavoastră înşivă.

înainte eu nu am înţeles sensul acestei fraze, acum înţeleg că cel mai greu este să te învingi pe tine. Totul părea foarte simplu. Tocmai prin noi înşine, prin subconştientul nostru, prin emoţiile noastre foarte adânci, noi ajungem la relaţii reale şi interdependenţă cu de lumea înconjurătoare.

Schimbându-ne pe noi, schimbăm lumea din jurul nostru.

IERTAREA

Eu am doi copii mici (de 3 luni şi de 5 ani). Nu demult am aflat că soţul meu mă înşeală, duce o viaţă dublă. Pentru mine acest lucru a fost o mare zdruncinare. El s-a căit şi m-a rugat în genunchi să-l iert, a spus că aşa ceva nu se va mai repeta, că a făcut alegerea. Eu însă nu pot să-i iert acest lucru. Ştiu că am trăit tot timpul cu el iar el m-a minţit, a insistat să avem al doilea copil în timp ce avea relaţii amoroase cu altcineva. Nu pot să divorţez de el deoarece copiii îl iubesc foarte mult iar printre altele, sunt complet singură în acest oraş, având multe probleme financiare. Pe de altă parte şi eu îl iubesc foarte mult, deşi nu pot să iert minciuna. Starea sănătăţii mele s-a înrăutăţit brusc, am devenit isterică, om cu un psihic labil. In plus am copiii pe care trebuie să-i cresc şi care au nevoie de o mamă sănătoasă şi descurcăreaţă. Vă rog, ajutaţi-mă. Am mers şi la biserică, dar nu mă ajută nimic, sunteţi ultima mea speranţă

— începeţi cu înţelegerea faptului că lipsa iertării vă omoară nu numai pe dumneavoastră, ci şi pe copii. în cel mai bun caz, dumneavoastră vă distrugeţi fizic, iar copiilor le distrugeţi sănătatea şi soarta. Dacă vă pun un diagnostic, o să sune în felul următor: triumful sută la sută al logicii umane. Cu o asemenea atitudine faţă de lume, chiar dacă soţul va sta în genunchi în faţa dumneavoastră o viaţă întreagă, tot nu va avea nici un rezultat.

Zdruncinarea materială pentru dumneavoastră, judecând după toate, constituie un eveniment nesemnificativ. Iar zdruncinarea conştiinţei şi a fericirii sentimentale este un fenomen imposibil.

Corpul nostru adevărat este iubirea, care este veşnică. Iar restul, adică viaţa, dorinţele, conştiinţa trebuie să se schimbe periodic. „Lenjeria dumneavoastră intimă" s-a lipit de corp până la coaste, ceea ce nu este admisibil. Şi credeţi-mă, se rupe, şi această situaţie înseamnă doar începutul. Chiar dacă nu vă supuneţi, nu acceptaţi, se va rupe împreună cu sănătatea şi viaţa.

Aţi pierdut noţiunea de iubire. Iubirea a devenit pentru dumneavoastră viaţa, familia şi relaţiile stabile. Cu cât veţi rămâne mai mult în această stare, cu atât mai dureroasă va fi trecerea la purificare.

Am avut paciente cu probleme similare. Le-am explicat: închipuiţi-vă că trebuie să moară unul dintre copiii dumneavoastră. Acesta nu are viitor, el a fost şters. Nici un cititor în stele, astrolog sau vrăjitor nu va putea să-1 salveze şi nici un descântec nu-1 va salva, întrucât energia viitorului trece prin iubire, iar iubirea pentru copil poate s-o dea numai mama. Dar entru aceasta ea trebuie să se debaraseze nu numai de terial, cj şj de spiritual şi de nivelul sentimental. Trebuie să treceţi prin zdruncinarea şi dezastrul conştiinţei şi dorinţei. Dacă în acest moment mecanismul de păstrare şi de salvare a iubirii funcţionează, copilul va fi salvat.

Comportamentul tatălui este îndreptat în mod intuitiv spre salvarea sufletelor şi vieţii copiilor. De ce trebuie să se căiască soţul dumneavoastră din moment ce dumneavoastră nu aţi reuşit să asiguraţi iubirea şi energia propriilor copii? Pentru faptul că el a salvat în mod subconştient viaţa copiilor dumneavoastră comuni? Cu cât pretindeţi mai multă căinţă şi autoblamare de la el, cu atât mai puţine şanse lăsaţi copiilor dumneavoastră privind sănătatea şi supravieţuirea.

Conştiinţa şi sentimentele noastre se dezvoltă continuu şi noi devenim mai înţelepţi şi de fiecare dată dăm o nouă apreciere celor întâmplate. De aceea concluziile categorice şi unitare precum şi aprecierea pot fi considerate boală. Aceasta înseamnă refuzul dezvoltării, oprirea acesteia.

Vă repet pentru a mia oară: ceea ce se petrece cu dumneavoastră este determinat de starea dumneavoastră interioară precum şi de starea copiilor dumneavoastră. Dacă nu vedeţi aceste legături, asta nu înseamnă că ele nu există.

De ce cea mai gravă boală apare din cauză că nu putem trece peste pierderea fericirii sentimentale? Tocmai pentru faptul că aceasta este baza umanului. întregul univers este o creaţie sentimentală.

Timpul este sentiment.

Spaţiul este sentiment.

Substanţa este sentiment.

Iubirea este sentiment.

Dumnezeu este Iubire. Iubirea a dat naştere universului.

Cu cât evoluăm mai mult, cu atât mai înaltă este senzualitatea noastră, cu atât mai amplă paleta de dorinţe, cu atât mai mare este posibilitatea de a iubi.

Dar orice înălţimi am atinge în dezvoltarea senzualităţii, care de fapt este şi esenţa dezvoltării omului, iubirea pentru Dumnezeu va fi mereu mai amplă. Deoarece din acest sentiment constă întregul Univers. Şi iată paradoxul.

Impulsul către evoluţia conştiinţei şi dorinţelor îl constituie senzualitatea, ceea ce noi numim evoluţie, desfătare, dezvoltare. Şi în acelaşi timp aceasta este cel mai mare pericol, dacă ea devine o valoare absolută. Atunci excludem destabilizarea şi pierderea ei. închipuiţi-vă că un om urcă pe o scară şi dintr-o dată intră în panică şi îi este frică de faptul că mai departe nu vor mai fi trepte, - este întuneric şi treptele nu se văd. Şi cu cât teama îi va fi mai mare, cu atât mai puţine şanse va avea să ajungă la capătul scării.

Noi avem un înveliş uman, dar în esenţă noi suntem Divini. In planul subtil noi suntem deja Acolo - sus, noi deja am obţinut şi avem totul. în plan exterior noi urcăm scara, măsurând fiecare treaptă. Şi pentru a simţi mai bine şederea pe odihna scării, noi trebuie să ne împiedicăm de trepte. Şi dacă vrem să înnoptăm pe o treaptă, considerând că aceasta este fericirea supremă, atunci vom fi traşi de urechi pe următoarea, ca să nu uităm de predestinarea noastră.

Stabilitatea fericirii umane este o treaptă comodă pe care doreşti să înnoptezi. Acesta este refuzul de a te urca mai departe, dorinţa de a te întoarce. Şi pentru a păşi înainte trebuie să distrugem acel ceva de care ne ataşăm acum. Voi v-aţi creat un perete de fier-beton din idealuri, morală, stabilitate familială. Acel ceva pe care l-aţi considerat a fi fericire a fost de fapt un refuz de a evolua. Dacă noi nu năzuim de bunăvoie

către iubire şi către Dumnezeu, se conectează mecanismul de constrângere.

Mi se pune deseori întrebarea dacă eu cred în semne.

Orice eveniment care vi se întâmplă este deja un semn. în fiecare situaţie în care sunteţi puşi există germenul viitorului. Căci orice eveniment este ca formarea unor cercuri în apă - îşi pune amprenta şi pe viitor şi pe trecut.

Situaţia cu soţul dumneavoastră este un „clopoţel" care vă avertizează despre o situaţie neprielnică serioasă la copii şi la dumneavoastră înşivă. Puteţi schimba situaţia numai dacă vă schimbaţi dumneavoastră şi pentru a vă schimba, trebuie să vă schimbaţi modul de a judeca evenimentele. Şi tocmai acest lucru refuzaţi să-1 faceţi. Nu doriţi să vă schimbaţi de bunăvoie. Şi despre cum se schimbă oamenii în mod forţat veţi înţelege poate citind cărţile mele. Vreau să subliniez încă o dată că iertarea este un proces chinuitor care este imposibil fără a vă schimba pe dumneavoastră.

M-am gândit în felul următor: dar ce înseamnă iertarea? Şi pentru mine am stabilit câteva definiţii:

? recunoaşterea voinţei Divine în ceea ce s-a întâmplat; adică ura, supărările, pretenţiile devin lipsite de sens;

? păstrarea iubirii faţă de persoana care ne-a supărat; adică fricile, depresia, îndoielile sunt de asemenea fără sens;

? aceasta este disponibilitatea de a-ţi ajuta aproapele să se schimbe.

Am observat că dacă omul se leagă de nimicuri şi nu este oprit la timp, el va face acest lucru din ce în ce mai mult, deci eu trebuie să iert omul, dar trebuie să-1 ajut ca pe un copil care face greşeli din ce în ce mai serioase. Adică iubirea pentru un copil nu exclude limitări şi măsuri drastice atunci când pentru el dorinţele acoperă iubirea. Şi astfel eu am extras aceste trei principii. Apoi am avut o discuţie interesantă cu un pacient căruia i-am expus aceste lucruri.

— Ştiţi, nu sunt de acord cu punctul trei, - a spus el. - Oricât m-am chinuit eu să-i educ pe oamenii care mi-au făcut rău şi m-au trădat, nu a ieşit nimic, a fost chiar mai rău. Dar dacă mi-am spus că acest lucru e de la Dumnezeu, ei au înce put să se schimbe. Şi nu numai faţă de mine, ci şi faţă de alţii.

Eu m-am gândit, apoi am fost de acord cu el:

— Iertarea înseamnă acceptarea voinţei lui Dumnezeu, păstrarea iubirii faţă de cel care m-a supărat şi capacitatea de a mă schimba pe mine, fapt care constituie cel mai bun mijloc de a-i educa pe ceilalţi.

Apoi am meditat îndelung asupra acestei probleme. Dacă omul, de dragul dorinţelor sale, se dezice de iubire atunci vindecarea lui se va face prin înjosirea dorinţelor adică prin moarte, distrugerea destinului, boli. în societatea umană, atunci când un infractor ajunge la închisoare, aceasta reprezintă un proces de accelerare a voinţei Divine. Adică nişte măsuri drastice faţă de omul la care ambiţiile şi dorinţele încep să umbrească iubirea şi care îi permit să ocolească pe viitor bolile şi moartea.

Astfel, o educaţie corectă în copilărie înseamnă posibilitatea de a evita bolile şi moartea în viitor.

O cunoştinţă îmi povestea odată:

__EU am avut mulţi prieteni - bandiţi. Trei sferturi din ei sunt deja în pământ. Interesant, de ce oare? Doar nu fiecare dintre ei a ucis.

Răspunsul e simplu. Disponibilitatea de a ucide, de a jefui si înjosi pe alţii de dragul propriilor dorinţe înseamnă în fiecare fracţiune de secundă o uriaşă concentrare asupra dorinţelor şi a vieţii care spală iubirea din suflet. O astfel de concentrare spre lume omoară nu numai un bandit, ci şi copiii şi nepoţii săi.

Noi, comunicând unul cu celălalt, vrem sau nu, ne educăm unul pe altul. Iar educaţia presupune iubire, ajutor în evoluţie şi limitări rezonabile.

Am 35 de ani. Am crescut într-o familie de intelectuali cu o situaţie financiară bună. Am făcut o facultate. Nu m-am preocupat de carieră şi am vrut să mă mărit din dragoste. Dar acest lucru nu mi-a reuşit. Din diverse motive m-am despărţit de bărbaţi neţinând cont că ei mă iubeau (conform spuselor lor). Cu doi ani în urmă am făcut o operaţie de mărire a sânilor. După aceasta viaţa mea s-a distrus definitiv. Mi-am pierdut serviciul, am rămas cu o grămadă de datorii şi tn-am despărţit de bărbatul cu care trăiam. în afară de aceasta, operaţia a fost făcută greşit şi a trebuit să o iau de la capăt în ianuarie 2002. în ultima vreme am o depresie continuă, plâng des. Starea mea morală şi psihică se înrăutăţeşte mereu, am zăcut bolnavă mult timp iarna. Nu mă pără- seşte sentimentul de disperare, pur şi

simplu parcă mă învârt în cerc şi nu găsesc nici o ieşire. Evenimentele se repetă cu diverse persoane şi în perioade diferite şi nu pot înţelege cum să rup acest lanţ? Ce greşesc? Ajuta-ţi-mă să înţeleg cauzele crizei şi cum să mă ajut singură?
— Atunci când un bărbat se îndrăgosteşte de o femeie se subînţelege apariţia pe lume a unor copii. Ce înseamnă asta!?! - Cu cât creşte mai mult în sufletul femeii concentrarea asupra iubirii şi mai puţin asupra dorinţelor, cu atât e mai mare şansa de a apărea pe lume copii fericiţi şi acest lucru atrage bărbatul. Când senzualitatea creşte iar dorinţele se amplifică şi umbresc iubirea, atunci are loc o creştere a agresivităţii şi acest lucru sperie bărbaţii. Creşterea sexualităţii este foarte periculoasă în acest caz. Predilecţia femeii către sex o face agresivă şi pe copiii ei - bolnavi. Una dintre cauzele îmbolnăvirilor serioase la copii este următoarea. Să ne imaginăm că în subconştientul femeii este formată o puternică dependenţă de dorinţe - care putea veni din nişte vieţi trecute, putea fi transmisă de părinţi sau de soţul care până la căsătorie a fost foarte activ sexual, atent şi tandrii înainte de concepere, iar în timpul sarcinii, brusc, s-a comportat cu totul diferit! La situaţia neplăcută care de fapt este o purificare şi salvare a copilului, femeia reacţionează supărându-se, condamnând şi invidiind. în sufletul copilului se strecoară o bombă cu efect întârziat şi trec câţiva ani după naşterea copilului. Femeia observă că soţul ei s-a răcit puternic faţă de ea în plan sexual. Ea nu înţelege că puternica scădere a sexualităţii soţului lucrează în sensul salvării copilului, scăzând dependenţa sa de dorinţe şi viaţă. Femeia intră într-o stare de depresie, supărare şi părere de rău.

Situaţia continuă să se înrăutăţească. Femeia îşi găseşte un amant şi dacă comportamentul soţului este îndreptat intuitiv înspre salvarea copilului, atunci amantul va avea un singur scop - de a obţine o satisfacere maximă. Femeia capătă o desfătare sexuală imensă şi gândeşte: în sfârşit, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile şi mi-a dat fericire. Iar după un anumit timp i se îmbolnăveşte şi îi moare copilul. Şi mai departe femeia are o deplină neîncredere în toate, devine depresivă. Iar peste câţiva ani medicii pun diagnosticul - cancer.

Să ne întoarcem la subiect. Aveţi o sexualitate crescută şi dependenţă de dorinţă. Eu vă pun un diagnostic după scrisul dumneavoastră. în mod corespunzător, aveţi o agresiune

crescută faţă de bărbaţi şi înseamnă că şi faţă de copii. Dumneavoastră faceţi cunoştinţă cu un bărbat şi la început sentimentul iubirii întunecă dorinţa iar apoi se desfăşoară treptat „volantul" senzualităţii. Şi de îndată ce dorinţa şi agresivitatea ating un nivel periculos, bărbatul vă părăseşte, înjosind involuntar dorinţele dumneavoastră. Prin comportamentul lor bărbaţii au lucrat la purificarea şi salvarea copiilor dumneavoastră. Atunci când aţi făcut operaţia, concentrarea dumneavoastră asupra senzualităţii şi dorinţelor a crescut de câteva ori. Starea viitorilor copii s-a înrăutăţit brusc. înseamnă că şi amploarea purificării trebuia să crească de câteva ori. Ce trebuie să faceţi în această situaţie? în primul rând să păstraţi iubirea, adică să nu vă fie frică, să nu vă deprimaţi, să nu vă pară rău, să nu vă supăraţi pe dumneavoastră şi pe soartă. în al doilea rând, trebuie să acceptaţi în totalitate situaţia care s-a conturat. în al treilea rând, trebuie să ajutaţi natura, nu să vă luptaţi cu ea. O dietă severă, înfrânarea dorinţelor, eliminarea raporturilor sexuale, rugăciunea pentru urmaşi. în relaţia cu bărbaţii orientaţi-vă asupra prieteniei şi nu a aşternutului. Fiţi atentă: magazinele din Occident sunt pline ochi de lucruri frumoase, dar toţi se îmbracă ca nişte vagabonzi, de ce? Cu cât se ataşează mai mult Occidentul de dorinţe, cu atât sunt mai puţine femei frumoase şi cu atât există o dorinţă mai scăzută de a se îmbrăca frumos. încetaţi să vă arătaţi sexualitatea în vestimentaţie. Nu vă rujaţi strident buzele, nu vă fardaţi la ochi. Şi în nici un caz să nu vizionaţi filme porno. încetişor şi constant începeţi să lucraţi asupra dumneavoastră şi să vă schimbaţi. Veţi avea succes.

înţeleg că trebuie să am nişte relaţii cordiale cu omul care tn-a jignit, dar comportamentul lui îmi revine în faţa ochilor şi orice sentiment cordial încremeneşte. Eu îmi spun: este bun , trebuie iertat. Dar sentimentele mele spun: este un ticălos şi un nemernic şi este imposibil de iubit. Ce să fac?

— Haideţi să judecăm logic, am propus eu. - în mijlocul nostru nu au existat niciodată persoane ideale şi nu vor exista .

Dar noi toţi - cocoşaţi, surzi, orbi, handicapaţi fizic, sufleteşte sau spiritual - noi toţi suntem predestinaţi să ajungem la Dumnezeu.

Astăzi nu ştim ceva - mâine vom învăţa.

Acela care v-a înjosit astăzi, în drumul său va deveni oricum Divin. Iar în plan uman el va fi mai bun, dacă nu astăzi, atunci mâine, dacă nu mâine, atunci peste o lună. Corpul îşi încetează evoluţia şi se descompune. Dar evoluţia planurilor interioare continuă. Astfel priviţi omul ca pe un copil care astăzi nu ştie să iubească, dar peste un anumit timp
va învăţa.

Şi cel mai bun lucru îl constituie educarea lui, pe care o începeţi prin propria schimbare; căci schimbându-ne pe noi înşine, schimbăm lumea din jurul nostru şi pe aceia care stau alături de noi. întrucât procesul de educare prin propria schimbare este destul de îndelungat, noi putem include un al doilea aspect al educaţiei. Adică să ajutăm celălalt om în evoluţia sa: pe alocuri iertându-1, pe alocuri strunindu-1.

Procesul de educare al altui om, adică de schimbare a lui, este direct legat de propria noastră schimbare. Acum pentru mine noţiunea de iertare arată astfel:

? acceptarea şi recunoaşterea voinţei Divine în cele petrecute;

? păstrarea iubirii faţă de persoana care v-a jignit sau mai precis: prin intermediul căreia vi s-a dat purificarea;

? disponibilitatea de a vă schimba pe dumneavoastră înşivă şi de a ajuta altă persoană să se schimbe în mod benefic.

Doresc să subliniez încă o dată: noi ne supărăm pe acea persoană de la care aşteptăm ceva. Cu cât aştept mai multe de la o persoană, cu atât mai puternică va fi depresia şi supărarea mea dacă nu primesc ce doresc. A aştepta ceva înseamnă dependenţă. Cu cât depindem mai mult de fericirea umană, cu atât mai puţină iubire va exista în noi şi va fi mai multă supărare şi boală. Deci, cu cât pretenţiile şi aşteptările vă sunt mai mici, cu cât pretindeţi mai puţin, cu atât mai repede se transformă soţul dumneavoastră dintr-un vânzător de la care cereţi ceva pentru că l-aţi plătit, într-un copil de la care dumneavoastră nu aşteptaţi nimic, înţelegând că înapoierea iubirii, grijii şi preocupării constituie deja o fericire imensă. Şi atunci în orice durere pe care v-o provoacă veţi vedea nu ticăloşia lui, ci propria dumneavoastră imperfecţiune.

Şi atunci orice durere ne va împinge nu către distrugere, adică spre judecare, supărare, răzbunare ci spre creare, iubire, iertare şi propria schimbare.

P.S. A ierta pe celălalt înseamnă să păstrezi nu numai iubirea faţă de el, dar şi faţă de tine însuţi. Atâta timp cât suntem robii fericirii umane, noi trebuie să călcăm în picioare pe cineva - fie pe alţii, fie pe noi înşine.

Omul începe să lucreze efectiv asupra sa numai atunci când este pus la zid. Cum să conştientizăm că este timpul să începem fără să mai aşteptăm situaţiile limită? Spuneţi-mi, vă rog, Serghei Nikolaevici, acel cuvânt magic care să ne îndemne să începem să lucrăm chiar de astăzi.

— Ieromonahul Serafim Rouse a spus: „A rămas mult mai puţin timp decât credeam noi". Şi dacă privim în spatele nostru, fără o cercetare deosebită, vedem că omenirea se află într-o criză foarte serioasă. Şi nici un fel de încercări exterioare nu vor schimba situaţia. Dacă ne vom forţa în mod chinuitor să lucrăm asupra noastră înseamnă că acest lucru nu ne place şi aceasta este deja o constrângere.

Trebuie să vedem în lucrul asupra noastră nu un chin, ci o plăcere.

încetişor, în fiecare zi, trebuie să ne schimbăm şi aceasta să devină o bucurie. Trebuie să simţim că iubirea faţă de Dumnezeu este o satisfacţie cu mult mai mare decât sexul, alcoolul, comunicarea, îndeplinirea oricăror dorinţe.

Şi atunci când vom simţi o desfătare ce derivă din faptul că am devenit mai puri, mai buni la suflet, atunci nu va fi nevoie să ne convingem de faptul că este timpul să lucrăm asupra noastră. Vom face acest lucru în fiecare secundă.

Şi în această activitate asupra noastră vom începe să vedem nu un chin de a înăbuşi dorinţele, ci o bucurie de a năzui către iubire.

Prin cărţile dumneavoastră ne-aţi ajutat serios, dar problema constă în faptul că de îndată ce criza următoare din viaţa mea este depăşită, eu încep treptat să mă relaxez, să nu mai lucrez asupra sinelui şi după un anumit timp observ din nou la mine aceleaşi simptome.

— Cursul timpului este asemănător celui al apei. Dacă nu înotăm într-o singură direcţie, suntem luaţi de apă.

în ultima vreme am ajuns la concluzia că a căuta Divinul dinlăuntrul nostru trebuie să constituie o preocupare

constantă, altfel în loc de Divin apare umanul deformat şi agresiv.

De ce ajung oamenii într-un mod atât de diferit la iubirea Divină?

— Unii trebuie să treacă prin foc şi apă, alţii, prin ciur şi sită, iar pentru alţii - este prea devreme să treacă prfn ceva.

Fiecare are nivelul lui.

Important este să ştii în ce direcţie să mergi, spre ce să te îndrepţi.

De cât avem nevoie ca să ne ridicăm pe o treaptă superioară, atât ni se va şi da.

Noi uităm că voinţa Divină este îndreptată înspre a ne ajuta să dobândim iubirea faţă de Dumnezeu.

Ca atare, tot ceea ce ni se întâmplă are loc în primul rând nu pentru a întări viaţa, dorinţele şi altele asemănătoare, ci pentru a întări iubirea.

Dacă înţelegem acest lucru, atunci nouă ni se va da tocmai ceea ce ne trebuie.

Eu sunt doar la prima dumneavoastră carte şi sunt foarte zdruncinată de cele citite. Toate concepţiile, principiile mele se năruie, sunt dezorientată. Nu ştiu cum să mă comport de acum încolo şi ce să gândesc pe mai departe: despre mine, despre oameni, despre tot ceea ce ne înconjoară şi se întâmplă cu noi. Vă rog să-mi răspundeţi. Aştept lămuririle dumneavoastră.

— O concepţie Divină asupra lucrurilor presupune uşurare, bucurie şi iubire în suflet. Străduiţi-vă să priviţi astfel lumea înconjurătoare şi atunci veţi începe să vedeţi voinţa Divină în toate şi vă va fi mai uşor să vă schimbaţi căci noi respectăm lumea în funcţie de starea în care ne aflăm. Schimbarea concepţiei despre lume este uneori foarte chinuitoare, şi uneori chiar mortală, întrucât restructurarea tumultuoasă a structurilor informaţionale este periculoasă.

Astfel ţă în faţa dumneavoastră se află o cale lungă şi multe transformări şi pentru aceasta trebuie să fiţi pur şi simplu pregătiră. Principalul algoritm de cunoaştere a lumii îl constituie vederea iubirii Divine în tot ceea ce se întâmplă.

COPIII

Eu şi soţul meu nu avem copii. Ieri, după vizionarea casetei dumneavoastră din 02.04.02 în Sankt Peterburg a dat peste noi o maşină. Slavă cerului că nu

au fost victime. Eu am citit toate cărţile dumneavoastră. Starea după lecturare este colosală! Dar pe mine mă interesează de ce noi nu avem copii?

— Copilul apare din iubire şi pentru a-i transmite o porţie de iubire, în acel moment trebuie pierdut umanul.

Cu cât păstrăm iubirea în momentul durerii şi pierderii şi mergem în întâmpinarea ei, cu atât vom avea urmaşi mai sănătoşi.

Cu cât ne sunt sortiţi nişte copii mai talentaţi, cu atât mai mare este porţia de iubire pe care trebuie să o transmitem. Deci, cu atât mai multe dureri şi chinuri trebuie să primim în cadrul purificării premergătoare.

Faptul că a dat peste dumneavoastră o maşină constituie o mărturie a faptului că aţi avut parte de puţină înjosire a umanului până acum şi posibilităţile sunt încă mici.

Cu cât vă veţi concentra mai mult asupra Divinului, cu cât vă veţi schimba mai intens, lucrând asupra dumneavoastră, cu atât mai repede şi mai lipsită de dureri va fi pregătirea pentru naşterea unui copil.

Un ministru rus a povestit următoarea istorie: a trăit împreună cu soţia câţiva ani, dar Dumnezeu nu le-a dat nicidecum copii. Şi iată că o bătrânică i-a sfătuit: „Luaţi de pe stradă în familie un căţel sărman, nefericit, părăsit şi bolnav şi Dumnezeu vă va trimite fericire". La început nu a crezut-o pe bătrânică, dar a trecut o perioadă de timp şi s-a ivit ocazia de a lua tocmai un căţel fără stăpân şi nefericit. Ei l-au luat, l-au îngrijit şi el a început să trăiască întocmai ca membru al familiei. După aceasta soţia a rămas însărcinată. Când a venit timpul să nască, ei s-au gândit că băieţelul şi câinele nu se vor acomoda sau vor sta unul în calea celuilalt şi au dat câinele pe mâini bune. Bătrânica aceea a spus: „Cum aţi putut să înstrăinaţi câinele care v-a adus noroc. Nu o să mai aveţi noroc". Şi într-adevăr, când au adus copilul acasă de la spital în familie, în relaţiile dintre ei s-a produs un adevărat haos şi după o anumită perioadă familia s-a destrămat.

— Mai devreme am scris despre următorul fapt. Femeia nu poate să nască, primeşte în familie un copil oarecare şi după

aceea naşte. De ce? Pentru că iubirea îşi croieşte drumul prin scoarţa bunăstării, a dorinţelor ş.a.m.d.

Când omul trăieşte un sentiment permanent de iubire şi dăruire, atunci i se purifică sufletul şi structurile naturale ale câmpii'11' său, pentru că acesta constituie unul şi acelaşi lucru, purificarea sufletului, adică a structurilor celor mai profunde, mai devreme sau mai târziu conduce şi la purificarea structurilor corporale de suprafaţă, adică a celor legate de corp.

Noi suntem mai mult consumatori ai iubirii umane. Lucrăm asupra dorinţelor noastre, asupra voinţei noastre, asupra continuităţii ei.

în cazul iubirii Divine noi dăruim. Cu cât există mai multă iubire Divină în sentimentele noastre, cu atât mai mare fericire este pentru noi să dăruim nu să primim.

Şi acela care învaţă să dăruiască mai mult decât primeşte, aceluia i se purifică sufletul. întrucât copilul se naşte nu din dorinţă ci din iubire, pentru apariţia lui pe lume la femeie trebuie să fie creat obiceiul de a dărui iubire şi energie. Gelozia, susceptibilitatea, pasiunea pentru dorinţele sexuale, ghiftuirea - toate acestea cresc caracterul de consumator şi privează de energia necesară pentru apariţia copiilor pe lume. Şi nu numai a copiilor lor ci şi a energiei necesare pentru existenţa şi evoluţia familiei. în ultima vreme femeilor sterile a început să li se recomande înfometarea. Şi multe dintre ele după un astfel de tratament au rămas însărcinate.

La nivelul uman, superficial, noi primim energie atunci când mâncăm, ne bronzăm ş.a.m.d. La nivel Divin - noi o restituim. Şi dacă noi înfrânăm nivelul uman, limitându-ne mâncarea, sexualitatea, dorinţele, în special primăvara, când se formează aceste dorinţe, nouă ne este mai uşor să percepem Divinul şi să ne umplem sufletul cu iubire şi energie, căci energia este o funcţie a timpului, iar timpul - o funcţie a iubirii. Dar întrucât au dat câinele pe mâini bune, mecanismul de a şti să iubească nu s-a distrus, ci s-a înfrânat. Energia a ajuns pentru viaţa copilului, dar nu a ajuns pentru susţinerea familiei.

La şcoală copilul este necăjit de ceilalţi, cum să se comporte corect?

— In primul rând trebuie să se comporte corect mama sa. Intuiţia copiilor este net superioară celei a adulţilor. Ei reacţionează la agresiunea subconştientă mult mai repede şi mai dur.

Băiatul, la exterior foarte liniştit, îi poate urî inconştient pe cei de aceeaşi vârstă cu el. Poate fie să se urască fie să se calce în picioare pe sine, fără să bănuiască acest lucru.

Şi într-un caz şi în celălalt el va atrage agresiunea exterioară, adică devine obiectul înjosirii pentru cei de vârsta lui.

De aceea el trebuie învăţat în primul rând să fie bun la suflet şi să nu judece, să nu fie răzbunător. Copilul este foarte atent la emoţiile părinţilor şi îi copiază. Şi dacă părinţii îl învaţă în primul rând bunătatea şi abia pe urmă să se apere, nu fac mare tevatură din faptul că el are probleme cu ceilalţi copii de vârsta lui, atunci situaţia se echilibrează treptat. Dar aceasta este doar o mască de suprafaţă a emoţiilor pe care copilul o împrumută mereu de la părinţi. Reacţia din profunzime la evenimentele înconjurătoare se transmite în anii premergători naşterii copilului.

Şi dacă mama a menţinut mereu sentimentul de superioritate faţă de soţ sau de alţi oameni, dacă i-a judecat mult timp pe ceilalţi, s-a supărat sau a fost depresivă, nu a vrut să trăiască înainte de naştere sau în timpul sarcinii, atunci se poate spune cu siguranţă că vor apărea probleme de comunicare între copilul ei şi ceilalţi copii de vârsta lui.

De ce poate fi legată cruzimea adolescenţilor din ziua de azi?

— Dezvoltarea fizică şi psihică a copilului se petrece mult mai rapid decât la maturi. In mod corespunzător, caracterul şi concepţia despre lume se poate schimba destul de repede. Educaţia morală pentru copil o constituie nu numai concepţia despre lume dar şi despre caracter şi destin. Moralitatea îndeamnă omul să-şi înfrâneze agresiunea faţă de ceilalţi, dezvoltă capacitatea de a-şi învinge dorinţele, îndeamnă la iubire şi bunătate. Noţiunea de moralitate a fost creată de religie, fapt care a asigurat societăţii o supravieţuire strategică.

Societatea sovietică s-a prăbuşit datorită faptului că ideologia, filozofia şi moralitatea au fost în esenţă păguboase, bazându-se pe priorităţile bunăstării fizice şi ale principiului uman în totalitate. înainte de formarea unui stat, apar triburile, apoi acestea se unesc în cnezate (principate), care unindu-se la rândul lor, treptat, formau un stat. Cu 10-15 ani în urmă, pe fondul unui stat neputincios au apărut grupuri de bandiţi care au purtat între ele războaie şi s-au unit, formând nişte „triburi"

mai mari. Desigur că din rândul lor au fost aleşi lideri aceia care au avut o experienţă mai mare în supravieţuire şi dezvoltarea tribului, adică cei originari din Caucaz.

La ora actuală Rusia este o ţară feudală cu tendinţă de a se transforma în monarhie. Şi dat fiind faptul că totuşi există un stat iar potenţialul spiritual acumulat este uriaş, acest proces în Rusia nu are loc de câteva sute de ani, ci doar de zeci de ani. Dar psihologia tribală, banditească, pe care tineretul a primit-o în locul celei pierdute, nu a putut să nu se facă resimţită în rândul generaţiei contemporane. Frâul liber al dorinţelor, permisiunea tuturor lucrurilor, sexualitatea lipsită de scrupule, înjosirea celorlalţi, cultul banului, tuturor acestor lucruri li s-a făcut propagandă mai mulţi ani şi pe stradă şi pe ecranele televizoarelor. Şi dacă în timpul socialismului sufletul omului a fost silit să se clădească pe cele mai înalte valori umane, atunci după crahul acestuia toţi au început să se roage pentru valori de moment.

Degradarea conştiinţei conduce la degradarea comportamentului, iar apoi la degenerarea urmaşilor sau la absenţa lor. Acest proces îl şi observăm la mulţi adolescenţi acum. Dar marea majoritate a adolescenţilor - şi acest lucru este evident - este sănătoasă întrucât în Uniunea Sovietică majoritatea oamenilor au fost credincioşi în mod intuitiv. Năzuinţa către spiritualitate şi principii morale superioare fără sporirea iubirii în suflet este imposibilă. Şi cu toate că sistemul socialist în sine a fost sortit pieirii, gândirea strategică şi acumularea iubirii şi-au făcut treaba. A rezultat un tablou interesant. Pe de o parte - un potenţial uriaş neîntrebuinţat. Pe de altă parte - o psihologie de stat săracă, sau mai bine zis absentă. Spontaneitatea în concepţia despre lume îi conduce pe unii către religie, pe alţii către bani.

în momentul de faţă noi observăm cum se formează noua concepţie a rusului. Banii încep deja să nu mai sucească minţile, dar permisiunea tuturor lucrurilor şi sexualitatea continuă să fie idolii tineretului contemporan. Urmările unei astfel de concepţii despre viaţă îşi vor arăta colţii. încercarea de a nu crea o nouă concepţie despre lume ci de a fura mecanic ceva din Vest nu este în folosul culturii ruseşti contemporane.

Nu demult am aprins televizorul şi imediat l-am şi stins deoarece alături de mine stăteau copiii. Ce am văzut acolo? Pe

tot ecranul, unul din idolii Hollywoodului, schimonosindu-şi faţa tânără şi frumoasă, strigă sălbatic: „Tu ai nevoie de un membru mare, mare de tot, şi nimic altceva". Subconştientul nostru are particularităţile sale. Un cuvânt pe care un tânăr de douăzeci de ani îl poate auzi şi apoi îl uită, asupra unuia de doisprezece ani poate avea o influenţă uriaşă pe tot restul vieţii sale.

Astfel în prezent noi încă suntem copii şi întreaga ţară asimilează cu lăcomie orice concepţie despre lume, încercând să-şi creeze un nou sistem de valori. Răzbunarea, ura, lăcomia, cruzimea şi lipsa de principii care cuprind ecranele televizoarelor se manifestă la tineret în comportamentul lor iar apoi copiii lor devin criminali - se poate spune genetic.

Aceasta întrucât orice program, la copii se înteţeşte de nenumărate ori. Să credem că va trece timpul şi cruzimea va fi dată uitării este o naivitate.
în subconştientul nostru nu există noţiunea de nou şi vechi. Odată, în ziare a apărut o însemnare despre o crimă sălbatică. O bătrânică pensionară, fără nici un motiv, şi-a omorât vecina. Mai târziu, după investigaţii, a reieşit următorul tablou. Bătrânica a locuit în timpul blocadei în Leningrad Şi odată, pe fondul unui acces de foamete, a chemat-o pe vecină, a omorât-o, i-a tranşat trupul şi a mâncat-o. Au trecut 50 de ani, în conştiinţă s-a uitat totul, şi deodată la televizor, apare o imagine despre blocada din Leningrad. Programul crimei s-a activat în mod automat: bătrânica s-a ridicat, s-a dus la vecină, a sunat la uşă, a chemat-o la ea în vizită, apoi a ! omorât-o, dar n-a dovedit să-i taie capul deoarece a apărut soţul vecinei. Triumful stomacului şi dorinţelor asupra iubirii, dacă se fixează în comportament poate supravieţui în subconştient mai multe generaţii.

Eu cunosc numai două căi de învingere a dorinţei interioare de a ucide.

Prima - destrămarea sufletului trebuie să se transforme în destrămarea corpului. Boala, chinurile personale, moartea răscumpără într-o oarecare măsură faptele anterioare. Această cale e stihinică.

Cea de-a doua cale este cea conştientă, iar aceasta înseamnă iubire, pocăinţă şi schimbarea propriei persoane.

Prin adresarea către Dumnezeu noi putem schimba acele profunzimi ale subconştientului nostru despre care nici nu

avem bănuială. Cu cât este mai serioasă dorinţa noastră de a ne schimba, cu atât mai repede apare rezultatul.

înainte nu mi-a fost clar un fenomen. Să presupunem că văd faptul că tumora canceroasă a omului este legată de caracterul şi concepţia despre lume a acestuia. îi explic acestui om legăturile bolii lui cu emoţiile profunde pe care le-a trăit cu douăzeci de ani în urmă. Omul începe să-şi reevalueze propria viaţă, îşi schimbă atitudinea faţă de toate evenimentele şi tumora canceroasă trece.

Tumora a trecut, dar eu văd că totuşi caracterul lui nu s-a schimbat. Adică lui i s-a dat un avans din transformările sale viitoare. Iar mulţi, neînţelegând acest lucru, încetează să se schimbe şi nedumeriţi se întreabă de ce a revenit boala.

De ce totuşi intenţia poate lecui? Acest lucru nu l-am înţeles imediat. Dar atunci când am conştientizat, am început s§ vorbesc cu pacienţii în felul următor: tot ceea ce aţi făcut cândva în viaţă, în interior, continuaţi să faceţi şi acum.

Caracterul holografic al Universului în spaţiu denotă că în plan subtil universul reprezintă un punct. întrucât planul exterior este legat de cel primordial subtil, orice parte a Universului dispune de o informaţie deplină despre acesta. Se pare că Universul este holografic şi în timp, adică în plan primordial subtil trecutul, prezentul şi viitorul sunt reprezentate ca nişte puncte.

De aceea, în orice proces care are loc se ascunde informaţia despre trecut, prezent şi viitor.

Procesele aflate în stingere în exterior, în plan subtil îşi continuă existenţa. Evenimentele ce au loc compun conştiinţa şi au influenţă asupra sa.

Dar este posibil şi procesul invers. Conştiinţa formează evenimentul şi are influenţă asupra lui.

Şi iată, dacă dumneavoastră aţi stabilit un scop şi aveţi intenţia să întreprindeţi ceva, în subconştient, în fiecare secundă, începeţi să îl înfăptuiţi.

Dacă omul este gata să înfăptuiască un act de eroism atunci el înfăptuieşte acest lucru în interior în fiecare secundă, vorbind într-un limbaj simplu: dacă sunt pregătit să înfăptuiesc ceva, aceasta înseamnă deja acţiune.

De aceea pentru subconştientul omului,concepţia exterioară despre lume înseamnă în acelaşi timp comportamentul său. întrucât la tineri acest proces este mult mai intens decât la

vârstnici, concepţia actuală despre lume a societăţii noastre, care se formează în mod stihinic sau în mod conştient, peste un timp va determina cultura sau politica Rusiei viitoare.

Fiul meu a împlinit 15 ani. 4 ani a existat în casă fenomenul de „ poltergeist". în aceşti 4 ani „ceva" l-a bătut, l-a chinuit, l-a sugrumat pe copil. Nu i-a permis să meargă la şcoală (dispăreau pantofii, şi chiar îmbrăcămintea de pe el, dispăreau manualele şi caietele). Ce înseamnă asta ? De ce fiul meu are o asemenea soartă ?

— Eu am pus diagnosticul băiatului dumneavoastră după bileţelul pe care mi l-aţi trimis. S-a format următorul tablou. Acesta este dublul copilului dumneavoastră care îi salvează viaţa. Şcoala şi facultatea se identifică la noi în subconştient cu o soartă binefăcătoare. Ne concentrează asupra conştiinţei şi capacităţilor. Dar dacă această dependenţă poate ucide, atunci copilului îi dispare dorinţa de a învăţa, iar dacă trebuie să apară în viaţă copii atunci sufletul viitorilor copii sau al lui personal vor face totul ca să-i salveze viaţa. Acest proces a apărut la vârsta de 11 ani. Acum închipuiţi-vă, începe la el pubertatea, sufletul fiului dumneavoastră intră în contact cu viitoarea soţie, mama copiilor săi. In plan subtil el începe să treacă prin înjosire, supărare, adică se conectează mecanismul de purificare a sufletului prin diferite situaţii. Nivelul mândriei lui este de opt ori mai mare decât cel letal.

De ce ? Pentru că la dumneavoastră, femeilor din neam le-a plăcut să condamne şi să critice oamenii, adică puneau conştiinţa mai presus de iubire. Aceasta înseamnă că fiul dumneavoastră nu suportă eşecul conştiinţei, ceea ce duce la neplăceri pe linia destinului, insatisfacţii, nedreptăţi, înjosiri, care constituie pentru el obstacole de netrecut. El nu poate păstra în momentul purificării iubirea faţă de un alt om. înseamnă că este necesară înfrânarea dezvoltării conştiinţei sale şi destabilizarea ei. Atunci va avea o şansă de a supravieţui şi a avea copii. Având în vedere că v-aţi îngrijit de el cu o asemenea ardoare, sufletele copiilor lui sunt bune, fapt pentru care vă felicit. Faceţi ordine în sufletul dumneavoastră, învăţaţi copilul să se roage şi totul se va aranja.

Copilului meu îi place să facă grimase şi să spună diferite bădărănii şi prostii, iar pe deasupra îi place să-i dirijeze pe vârstnici. Care este cauza acestui fenomen ?

— Orice anomalie, cruzime precum şi boală apar atunci când nu există suficientă iubire în suflet faţă de Divinitate. Există două tipuri de boli. Primul - când omul are sensibilitate, intelect şi capacitate peste nivelul mediu, date de la Cel de Sus. El nu poate să se descurce cu acestea, iar dacă şi părinţii şi predecesorii nu au fost credincioşi, atunci chiar strădaniile conştiente spre iubire nu permit depăşirea inerţiei sentimentelor sale. La un asemenea om vor apare probleme cu sufletul şi trupul. Dar, cu toate acestea, se vor întâlni tendinţe pozitive. Acum, să ne închipuim o altă situaţie. în mod conştient, omul renunţă la iubire şi se aruncă în vârtejul bunăstării sentimentale şi materiale şi chiar prin capacităţile obişnuite şi prin dorinţe el va începe să decadă cu intensitate, ba chiar sufletul degenerează mai repede decât trupul ca urmare a concepţiei greşite despre lume. Apoi va avea loc distrugerea, deprecierea fericirii umane şi în final, ieşirea pe prima cale. Toate acestea ocupă mult timp şi reprezintă numeroase chinuri. Ce este de făcut? Pentru unii, experienţa negativă este mai importantă decât cea pozitivă. Şi iată că unii oameni încearcă să cucerească autoritatea şi să se convingă de propria bunăstare prin dezvoltarea comunicării şi iubirii. Iar alţii - prin înăbuşirea şi înjosirea celorlalţi. Când omul nu iubeşte şi nu poate să lucreze, nu s-a obişnuit să dăruiască, atunci el depinde în cea mai mare măsură de baza fericirii, iar evoluţia lui merge greu. Apare ispita de a nu evolua, depăşindu-i pe alţii, ci de a-i da înapoi pe cei care sunt la nivelul lui. Tocmai acest model de comportament a fost încetăţenit în socialism. Si un asemenea comportament vorbeşte despre pericolul crescând pentru copil. Pe de o parte la el trebuie limitat comportamentul lipsit de etică, mergând până Ia pedepsirea fizică, iar pe de altă parte trebuie învăţat să iubească şi să evolueze. Dar mai bine să începeţi cu dumneavoastră, întrucât comportamentul copilului este dat de regulă de starea sufletească şi subconştientă a părinţilor, amplificată de mai multe ori.

Noi avem mari probleme cu băiatul. Toate faptele şi trăsăturile lui de caracter sunt în flagrantă contradicţie cu ceea ce am dori noi, părinţii, de la el. Ne-am străduit întotdeauna să-i fim un exemplu pozitiv, dar am greşit undeva. Acum acest lucru este evident. Ne aflăm în permanenţă în stare de alarmă, cum să îndreptăm situaţia ? Ajutaţi-ne!

— Greşeala părinţilor, în general, constă în faptul că aceştia sunt convinşi de următorul fapt: copii îşi însuşesc comportamentul exterior şi năzuinţele de suprafaţă ale părinţilor. Ei iudecă astfel: „Eu nu am comis nici o infracţiune pentru bani. gu nu am furat, nu am omorât, nu am înjurat oamenii şi nu m-am răzbunat pe ei. De ce copilul meu este cu totul altfel?" adică părinţii s-au comportat normal iar la copil, nu se ştie din ce motive, această tendinţă degenerează. Dar iată: morala -este un comportament care orientează omul spre iubire. Dacă părinţii renunţă la iubire, copilul renunţă la morală. Să presupunem că omul nu a fost în permanenţă mulţumit de soarta sa şi de situaţia financiară. Dar cu toate acestea a fost un om cumsecade şi un cetăţean politicos iar copilul lui începe să jefuiască şi să omoare. Este complicat pentru părinte să înţeleagă că nemulţumirea faţă de soartă şi existenţa unui copil ucigaş constituie unul şi acelaşi lucru: dezicerea de Dumnezeu timp îndelungat. Neacceptarea exterioară a unui mediu agresiv naşte diminuarea dependenţei şi îndeamnă la acţiune. Neacceptarea interioară înseamnă dezicerea de iubire şi de Dumnezeu. Permanent, tot ceea ce facem în exterior trece în interiorul nostru.

De aceea logica umană trebuie să fie întreruptă, iar cea Divină - neîntreruptă.

Iată deci că o îndelungată nemulţumire faţă de soartă, supărarea pe oameni, condamnarea lumii înconjurătoare, depresia, lipsa de credinţă în sine, eşecul şi îndoiala în propriul viitor, renunţarea la iubirea faţă de omul îndrăgit care vrând-nevrând ne-a pricinuit durere, toate acestea macină pe neobservate sufletul nostru în plan subtil; la copii devine vizibil, iar la nepoţi - catastrofal. Sufletul - fără iubire - începe să moară, dar acest lucru nu se poate observa deodată. Iată de ce este mai bine să se facă ordine în suflet, neaşteptând manifestările externe. Iar atunci, chiar la fiul matur, pot apărea schimbări evidente în caracter şi comportament. în asemenea cazuri, eu arăt părinţilor: cu cât sunt mai puternice emoţiile dumneavoastră cu atât mai mult se duc ele în viitor şi ca atare influenţează urmaşii. Cele mai puternice izbucniri de emoţii încep în perioada pubertăţii. Şi în acest caz sunt puternice emoţiile de supărare pe părinţi, frica, lipsa de dorinţă de a trăi, iar apoi, peste 10 ani, pot apărea probleme serioase. Perioada

următoare o constituie prima iubire. Apar chiar şi gânduri rele, defăimarea omului iubit - ceea ce reprezintă o catastrofă în plan subtil. De regulă prima iubire nu este norocoasă şi provoacă dureri sufleteşti. La fel ca în timpul naşterii, prin durerea sufletească şi fizică, se purifică iubirea noastră faţă de Dumnezeu şi urmaşii noştri au capacitate de viaţă.

în clipele primei iubiri, pentru tânăr cea mai periculoasă este condamnarea, iar pentru fată - depresia şi lipsa dorinţei de a trăi. Următoarea izbucnire a sentimentului are loc înainte de a face cunoştinţă cu viitorul soţ sau soţie şi înainte de a se căsători.

Care este esenţa frazei: toate căsătoriile au loc în ceruri? Aceasta înseamnă că soţii se cunosc de mult în plan subtil şi aceştia au deja copii comuni care trebuie să apară. De aceea chiar dacă la suprafaţă emoţiile sunt reţinute şi sub control, în subconştient, la viitorii soţi pot apărea nemulţumiri. în acest caz, pretenţiile reciproce şi supărările sunt la fel de periculoase. Mai există o etapă importantă şi anume comportamentul părinţilor în timpul sarcinii. Concepţia lor despre lume, caracterul şi comportamentul se aşează nu numai în suflet, ci chiar şi în corpul fizic şi în gena copilului. Şi iată că atunci când noi, revizuindu-ne viaţa, ne debarasăm de logica umană şi ne apropiem de logica iubirii şi a voinţei Divine, putem schimba trecutul copiilor noştri precum şi viitorul.

Stimate Serghei Nikolaevici, ce părere aveţi despre iubirea faţă de idoli? Mii de fete şi băieţi sunt îndrăgostiţi de starurile renumite ale muzicii pop, de artişti, sportivi etc. Unii capătă sentimentul de bucurie şi de inspiraţie, iar alţii ajung să se sinucidă. De ce se întâmplă astfel? Este dăunător ca o femeie să viseze la cineva de neatins dacă are un soţ iubitor şi familie?

— îmi amintesc de o întâmplare petrecută într-o vară, la ţară. M-am dus la un fermier să cumpăr lapte. Soţia lui, râzând, mi-a arătat cu degetul: „Vezi gâscanul acela, el este eroul nostru. S-a îndrăgostit de o gâscă şi nu dă voie nimănui să se apropie de ea. Umblă după ea de parcă ar fi legat de aceasta. O mângâie şi o ciupeşte. Ca să vezi, s-a îndrăgostit cu adevărat, nu poate trăi fără ea."

Iată o altă poveste. Odată, înotam în Marea Neagră şi am văzut următoarea imagine. La câţiva metri în faţa mea înota un peşte destul mic. Era frumos din cale-afară, de culoare albastră cu mici pete albe şi deasupra lui înota peştele-ac, puţin gălbui. Parcă era lipit de el. Se vede că se jucau împreună şi pluteau printre pietre ca şi când ar fi fost lipiţi unul de celălalt. Ce înseamnă toate astea?

Fiecare fiinţă vie are diapazonul său de percepere a lumii, structura sa informaţională. Dezvoltarea Universului este din ce în ce mai mult diversificată şi în acelaşi timp năzuieşte din ce în ce mai mult spre unitate. însă diversitatea înseamnă şi destrămare. Numai că unitatea înseamnă osificare. Fiecare fiinţă, dezvoltându-se în matca sa, se străduieşte să se unească cu lumea înconjurătoare. Aceasta este chezăşia supravieţuirii şi apare sub diferite forme. De exemplu, când ne îndrăgostim de cineva, ne unim cu această fiinţă şi uşor încep să treacă spre noi percepţia sa despre lume, sentimentul său, capacitatea şi talentul său. Şi nu numai asta.

Odată, un profesor mi-a povestit următoarele:

— O tânără fată s-a îndrăgostit de un negru. Câteva luni au fost prieteni. Situaţia nu a ajuns până la patrS-au sărutat numai o singură dată. Apoi s-au despărţit. Nu îmi aduc aminte din ce motive. După un an ea s-a căsătorit, iar după încă un an a născut un negrişor încântător. Putem să ne închipuim starea soţului şi a părinţilor. Au trebuit să invite mai mulţi profesori ca aceştia să explice că acest lucru este posibil. Ca argument a fost adus următorul fapt: câţiva ani s-au efectuat experimente în legătură cu încrucişarea cailor cu zebre. Dar, de la masculul zebră şi de la iapă nu a apărut nici un urmaş, fecundarea nu a avut loc. Iepele au fost fecundate de armăsari şi după aceea, după un anumit timp, au început să fete zebre.

Ce înseamnă acest fapt? Acesta vorbeşte despre faptul că natura Universului este în primul rând informaţională.

Aduceţi-vă aminte de Evanghelia după Ioan. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu şi Cuvântul a fost Dumnezeu. Aceasta este o dovadă directă referitoare la baza informaţională a Universului.

Aşadar, idolul nostru devine acea persoană care ne ajută să ne dezvoltăm prin contactul cu ea. Dar în comunicarea prie-tenească noi preluăm ceea ce ne-a plăcut: voinţa, bunătatea şi

mărinimia, capacitatea de a iubi, iar în plan sexual, tot ceea ce vedem, adică o părticică minusculă. în acest caz, putem obţine nu ceea ce visam.

Ca atare, cred eu, se poate să ai un soţ iubit şi copii, să visezi la idoli, dar mai bine să visezi la prietenie şi comunicare cu aceştia decât la sex, întrucât nu se ştie niciodată ce surpriză îi vei aduce soţului.

Apropo, la consultaţiile mele vin deseori femei foarte frumoase. Când pleacă îmi spun: „Eu vă iubesc."

Este clar despre ce este vorba. In plan subtil noi nu avem sex. Astfel că noţiunea de „iubire" este lipsită de frici şi ata-şamente.

în ceea ce priveşte tineretul şi necesitatea acestuia de a avea idoli este un fenomen complet normal. Dorinţele înjosite sunt legate tocmai de trup iar sentimentul iubirii şi transmiterea energiei se realizează în mod liber.

Dacă nu există experienţa de depăşire a dorinţelor, atunci concentrarea asupra idolului conduce la unii la faptul că dorinţele încep să înăbuşe iubirea şi ca atare şi viaţa. Acest lucru poate să ducă la sinucidere. După părerea mea, atitudinea faşă de idol trebuie să fie următoarea: tot ceea ce ne place la acesta noi preluăm, pentru a-i da lui şi altora cu mult mai mult.

RELAŢII PERSONALE

Am fost părăsită de către omul iubit şi de atunci nu mă mai pot îndrăgosti de nimeni.

— îndrăgostirea constituie o fericire mult mai mare decât orice bunuri materiale şi spirituale.

Noi, înainte de a primi, la

început pierdem. Şi cu cât este mai mare fericirea dobândirii, cu atât mai dureroasă şi mai chinuitoare este pregătirea acesteia.

Dacă noi nu ştim să pierdem, atunci suntem privaţi de posibilitatea de a dobândi.

Cu cât este mai mare supărarea, înjosirea, regretul, lipsa dorinţei de a trăi pe care le-aţi simţit cu ocazia despărţirii, cu atât aveţi mai

puţine şanse de a trece prin încercarea urmă-toare. Atunci iubirea puternică va putea să se termine în mod tragic pentru dumneavoastră precum şi pentru omul iubit.

Cât ne este dat de sus, tot atât trebuie să pierdem. Dar când primim o fericire imensă, nu ne uităm în jur şi nu ne comparăm cu cei care au fost privaţi de aceasta. Când încep pierderile şi nefericirile, noi ne uităm la alţii şi începem să ne supărăm pe soartă. Aşadar, să înţelegem un lucru simplu. Orice boală pe care aţi primit-o de la soartă constituie zălogul fericirii viitoare. Orice chinuri, dacă dumneavoastră vă veţi înfrâna să urâţi, să vă supăraţi, să vă fie frică şi să fiţi depresivă, constituie zălogul fericirii viitoare.

RELIGIA Cu câţiva ani în urmă, în Italia, Dalai Lama, adre-sându-se mulţimii a lansat chemarea „să ne petrecem viaţa într-o veşnică fericire." Ziariştii au cerut imediat explicaţii: „ce înseamnă fericire pentru înaltul prelat al Tibetului?" Acesta a meditat îndelung, iar apoi a spus: „Fericirea este capacitatea de a exclude din cap asemenea lucruri precum gelozia, mândria, ura şi de a le înlocui cu iertarea, răbdarea, autocreaţia." în cărţile dumneavoastră se vorbeşte de acelaşi lucru. Există vreo diferenţă?

— Nu există nici o diferenţă. Oamenii care se află la poalele munţilor văd imagini şi situaţii cu totul diferite. Dar dacă îşi ridică capul şi se uită spre vârf atunci văd cu toţii unul şi acelaşi lucru.

Orice om care poate să vadă planurile subtile, înţelege la urma urmei că fără iubire şi năzuinţă spre Dumnezeu nu se poate supravieţui.

Conceptul exterior al fericirii poate fi legat de muncă, debani, de lipsă de mişcare, de renume, de putere, de mâncare, de sex, etc. Dar dacă toate acestea nu sunt asigurate de o explozie de iubire în suflet, atunci ceea ce ieri a fost fericire şi desfătare, azi devine chin şi încercare. Invidia, frica, gelozia, depresia, condamnarea şi supărarea ne îndepărtează de iubire şi, treptat, fac totul mai nefericit. Fiecare dintre noi trăieşte pentru fericire şi năzuieşte la ea. Fenomenele exterioare ale fericirii arată altfel la fiecare dintre noi. Astfel, întotdeauna trebuie să avem în vedere care este esenţa oricărei fericiri.

Atâta timp cât năzuim spre iubire şi mărim acest sentiment în sufletul nostru, vom fi mereu fericiţi. Tocmai aceasta este fericirea pe care nimeni nu ne-o poate lua. Numai noi vom putea renunţa la ea.

Pe mine mă interesează următoarea problemă: Eu prezint spre pomenire sufletul unei rude care a murit acum 20 de ani. Ce se întâmplă dacă sufletul lui, în această perioadă, s-a reîncarnat pe Pământ sau în alte lumi încă o dată şi el trăieşte acum undeva? Nu cumva îi pricinuiesc vreun rău? Este cunoscut faptul că dacă te rogi pentru „odihna" sufletului unui viu este rău. însă biserica nu recunoaşte reîncarnarea.

— Cel mai bun ajutor acordat unei rude decedate îl constituie sentimentul dumneavoastră interior, păstrarea iubirii şi renunţarea la pretenţiile faţă de cei vii şi cei morţi. Eu am observat cât de mult ajută acest lucru. Acesta ajută sufletul oricum, indiferent dacă acesta se află în alte lumi sau pe Pământ.

Care este sensul rugăciunii atunci când ne rugăm pentru cineva? Sensul constă în faptul că omul a simţit în sinea lui Divinul, iubirea faţă de Dumnezeu ca pe o realitate superioară. Trăieşte sau este mort, nu are nici o importanţă! Aceasta pentru că iubirea pentru Dumnezeu se află dincolo de limitele

vieţii şi ale morţii. Aici rugăciunea ajută oricum şi nu are importanţă unde se află el, în care lume.

Eu şi cu prietenul meu mergem la o biserică protestantă. Şi la mine şi la el se observă următoarele: înainte de slujbă noi „ne înnegrim", ne comportăm ca nişte nebuni, ne înfuriem şi pe parcurs, încet, încet, „ne iluminăm", ne liniştim. Aceasta este cu adevărat purificare sau este o iluzie? în afară de faptul că merg la biserică, nu beau, nu fumez, mă comport ca un om educat, mă rog şi cu toate astea are loc o atracţie dulceagă către orice mârşăvie (vrăjitorie, desfrăbălare, automutilare, clevetire).

— La început, creştinismul a apărat cu claritate şi consecvenţă prioritatea iubirii faţă de toate lucrurile. în toate ramificaţiile şi curentele ulterioare există din ce în ce mai multă logică, gândire umană sănătoasă şi mai puţină iubire faţă de Divinitate. Iată de ce prioritatea invizibilă subconştientă a moralei şi principiilor dau deseori un rezultat invers. Cu cât se roagă mai mult omul, folosindu-se de curentul dat şi nu de creştinism, şi anume de o ramificaţie, trăind în aceasta, cu atât mai mult poate apărea reversul dorinţelor. De aceea eu cred că, în primul rând trebuie să citeşti Biblia şi să înţelegi de unde au apărut celelalte curente. Să percepi supremaţia iubirii asupra tuturor intenţiilor, dorinţelor şi a vieţii. Poate că atunci vor exista mai puţine năzuinţe nefireşti.

Dumneavoastră spuneţi mereu că trebuie să ne rugăm. Spuneţi-ne cum anume? După cartea de rugă-cititte sau pur şi simplu să-i iertăm pe toţi, să alungăm temerile şi să ne revizuim viaţa? Şi încă ceva, când este mai bine să ne ocupăm de aşa ceva?

lisus Hristos ne-a dat rugăciunea. Se pare că a compune rugăciuni după el constituie un sacrilegiu. Dar rugăciuni au tot apărut. Cum să apreciem acest lucru? Ca o crimă faţă de ce a spus Hristos, ca o crimă faţă de credinţa în Dumnezeu, ca o renunţare la principalele porunci? De ce oamenii continuă să compună rugăciuni şi de ce le urmează?

Fac aceasta pentru că noi trebuie întotdeauna să-L recunoaştem pe Dumnezeu. Noi îl căutăm în permanenţă pe Dumnezeu în sinea noastră şi căutăm în permanenţă acele cuvinte prin care îl putem simţi pe Dumnezeu în sinea noastră. Iată de ce un lucru principal îl constituie nu textul rugăciunii, ci

posibilitatea de a simţi în noi iubirea veşnică, posibilitatea de a depăşi ataşamentul de fericirea umană, posibilitatea iubirii umanului ca pe propriul copil, fie că este viaţa mea, fie că este corpul meu sau lumea mea înconjurătoare. Fiecare om are un timp al său pentru a se ruga, în general, atunci când conştiinţa nu ne încurcă. Asta poate fi dis de dimineaţă, poate fi atunci când noi ne-am eliberat de toate şi am găsit timpul şi locul potrivit pentru aceasta şi poate fi când dorim foarte mult să ne rugăm. De aceea eu nu pot să determin cu precizie când să ne rugăm. Când omul năzuieşte în permanenţă către Dumnezeu în sufletul lui, are atunci dreptul să aleagă unde, când şi cum să se roage.

ŞTIINŢA ŞI RELIGIA Ne-aţi spus că dacă omul are o imensă energie a iubirii Divine atunci cu el se pot întâmpla lucruri uimi toare, cum ar fi să îi crească înapoi o parte din corp, să se normalizeze activitatea organelor şi multe altele.

— Dacă şopârlei îi creşte la loc coada, înseamnă că în natură există un mecanism de regenerare a părţilor corpului. Problema care se pune este de ce nu funcţionează şi la alţii. Dacă acest lucru ar fi valabil la om, totul ar fi mai simplu. Invulnerabilitatea corpului nostru, regenerarea tuturor orga nelor înseamnă oprirea dezvoltării. Omul îşi pierde respon sabilitatea faţă de natură.

Inchipuiţi-vă că dumneavoastră călătoriţi cu o maşină la care indiferent ce aţi face, nu va avea loc nimic din ce ar putea duce la propria moarte. Atunci dumneavoastră aţi începe să-i omorâţi pe cei din jur. Adică o apărare impenetrabilă înseamnă oprirea evoluţiei. Când noi vom învăţa să evoluăm şi să depăşim capacitatea de apărare, atunci probabil că nu vom mai fi atât de vulnerabili. Noi nu suntem pregătiţi pentru schim- bâri- Concepţia noastră despre viaţă, concentrarea noastră spre iubire sunt încă infime pentru a putea pătrunde orice fel de adevăr care să ne permită apoi să schimbăm cu adevărat lumea înconjurătoare. Astfel, ne întoarcem din nou la iubire şi la propriile noastre schimbări.

Pot oamenii care se iubesc unul pe altul - bărbatul şi femeia - să se simtă reciproc de la distanţă şi să-şi trimită semnale invizibile, ceva de genul telepatiei?

— Toţi oamenii apropiaţi sunt legaţi unii de alţii. Ei efectuează în permanenţă un schimb de informaţii la nivelul subconştientului. în plan subtil oamenii comunică mult mai activ decât în plan exterior. Eu am văzut de nenumărate ori situaţii când un tânăr s-a apropiat, pentru prima dată de o fată şi a făcut cunoştinţă cu ea. Dacă ea i-a fost hărăzită, atunci dialogul interior dintre ei a avut loc pe parcursul a câţiva ani. Şi totul a fost hotărât în plan subtil. Lumea interioară pe care noi nu o vedem acţionează mult mai activ decât cea exterioară. Nu numai oamenii care se iubesc, dar pur şi simplu rudele şi uneori oamenii necunoscuţi fac totuşi schimb de informaţie.

Tot ce se întâmplă cu noi în exterior, a avut loc în plan subtil cu mult înainte.

După ce am citit cărţile dumneavoastră şi am lucrat asupra propriei persoane sănătatea mea s-a îmbunătăţit simţitor, toată luna nu m-a părăsit sentimentul căldurii şi iubirii, nu am avut regrete şi frică. După o lună, dintr-o dată, din mine a început să iasă „negativul"; sănă-tatea s-a înrăutăţit şi au apărut nişte mici dureri pe care înainte nu le-am avut

Eu scriu în cărţile mele că purificarea are loc în etape: aţi parcurs prima etapă, adică dumneavoastră personal, după care urmează copiii dumneavoastră sau vieţile anterioare.

Viaţa este o sinusoidă, ceea ce este pe deplin natural. Purificarea nu poate cuprinde toate etapele dintr-odată. Noi nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva.

Care este atitudinea dumneavoastră faţă de sistemul Reiki? Unele situaţii ale acestui sistem se aseamănă cu informaţia -pe care o daţi în cărţile dumneavoastră, cum ar fi imposibilitatea de a scăpa de boli fără a schimba atitudinea faţă de viaţă a bolnavului însuşi. Este adevărat că sistemul Reiki permite vindecarea oricărei boli?

— Când am început să lucrez în planurile subtile am observat că la pacienţii care au început să lucreze cu sistemul Reiki apar probleme. La început este destul de bine dar pe parcurs apar probleme. Am diagnosticat o femeie cu un câmp extraordinar, care trăieşte după sistemul Ivanov dar starea copiilor ei a fost o catastrofă. Adică omul se pune la punct cu o metodă puţin forţată, însă nu are loc o schimbare profundă. Iar la copii aceasta are o influenţă rea.

Astfel, după părerea mea, sistemul Reiki nu este lipsit de neajunsuri. Dar acest sistem aduce mult mai puţine prejudicii decât alte sisteme de lecuire, unde omul pompează în mod nemijlocit energie altei persoane deşi nu se ştie dacă îi face bine sau nu. Câteodată, micile probleme care nu apar la exterior, mai târziu se transformă în probleme serioase.

Fiica mea era cât pe ce să fie violată, de ce este legat acest lucru?

— De multe ori punând diagnosticul, am văzut una şi aceeaşi imagine. Starea sufletească a criminalului şi a jertfei sale sunt în mod practic identice. Cu cât este mai mare concentrarea fetelor asupra dorinţei sexuale în detrimentul iubirii, cu atât mai tare atrage ea şi formează infractorul din jurul ei. îmi aduc aminte de o femeie care a venit în audienţă cu fiica. Pe fată au încercat să o violeze. în copilărie a suferit mult timp de enurezis. Au început şi problemele psihice.

— Ştiţi, povestea mama, eu am dus-o la un vindecător, - dar după aceasta situaţia s-a înrăutăţit. Acum nu ştiu ce să mai fac!

— Dumneavoastră aţi citit cărţile mele?

— Da, am citit toate cele şapte cărţi.

— Aţi vizionat şi videocasetele?

— Da, ultimile.

— Dar aţi lucrat şi asupra sinelui?

— Da, sigur că da, - a dat repede din cap femeia - dar aceasta nu prea mi-a ajutat. Doresc să o ajutaţi pe fiica mea, pot să o invit acum?

— Nu vă grăbiţi, - am spus eu, la început o să vorbesc cu dumneavoastră. Repet întrebarea: aţi lucrat asupra sinelui?

— Desigur, - răspunde femeia.

— Deci, iată..., - încep eu. Vreau să-i spun mamei o frază dură dar mă abţin... de fapt nu aţi lucrat asupra dumneavoastră şi nu trebuie să mă convingeţi despre aceasta. Esenţa lucrului asupra propriei persoane constă în schimbarea dumneavoastră. Dar eu nu văd aceste schimbări. Nivelul trufiei este de cinci ori mai mare decât cel mortal. Adică orice nedreptate, insucces şi neplăceri ale sorţii le percepeţi cu înverşunare, dar dumneavoastră cunoaşteţi faptul că trufia apare atunci când totul este umplut de gelozie. Dependenţa dumneavoastră de

dorinţe depăşeşte de treisprezece ori nivelul mortal. Adică să păstraţi iubirea pentru Dumnezeu când vă sunt umilite sentimentele, feminitatea, când are loc prăbuşirea dorinţelor şi speranţelor - dumneavoastră n-aţi vrut şi acum nici nu puteţi. Unul din principalii parametri după care determin eu starea omului este capacitatea de a accepta situaţia traumatizantă. Adică de a păstra iubirea de Dumnezeu prin pierderea umanului. Eu cred că la dumneavoastră această capacitate nu este pe plus. Pot să vă dezamăgesc, ea este chiar pe minus, este
pur şi simplu închisă. Cu alte cuvinte, orice situaţie trauma tizantă vă provoacă doar o singură emoţie - autodistrugerea. Cum aş putea să vă ajut fiica, dacă dumneavoastră în orice secundă o omorâţi prin modul în care percepeţi lumea?

- Dar ce am de făcut? - mă întreabă îngrijorată femeia.

.— înţelegeţi, că pentru dumneavoastră orice situaţie traumatizantă constituie salvarea vieţii fiicei, acceptaţi orice boală cu mulţumire şi cu iubire de Dumnezeu. Dar, la început, prin pocăinţă, eliminaţi toate momentele de nemulţumire de sine, depresia şi lipsa dorinţei de a trăi. La bărbaţi programul de autodistrugere îi distruge pe ei înşişi, iar la femei, acest program le omoară copii.

Enurezisul pe care îl are copilul reprezintă programul de autodistrugere transmis de dumneavoastră acestuia. Vulnerabilitatea şi sensibilitatea mărită, în cazul în care nu ajunge năzuinţa spre iubire, îl face pe om fie jertfă, fie infractor. La început înlăturaţi prin pocăinţă toate momentele de dezicere de iubire, iar apoi retrăiţi-vă viaţa, uitând de toate şi gândindu-vă numai la iubire. Staţi aşa câteva ore, iar după aceea va intra fiica dumneavoastră şi vom vedea ce şanse avem. Peste câteva ore eu discut cu fiica ei. Ea este foarte sfioasă, motiv pentru care îmi întinde o notiţă care cuprinde întrebările.

Prima întrebare curioasă : tămăduitorul a limitat sensibilitatea. Ce trebuie făcut ca să revină sentimentele?

A doua întrebare: orice s-ar întâmpla şi cu învăţătura şi cu familia, eu nu doresc să trăiesc.

întrebarea a treia: fără nici o cauză, pur şi simplu din senin mă trezesc noaptea şi mi se pare că-mi pierd minţile.

Şi ultima întrebare, care este pusă de foarte mulţi pacienţi: de ce oamenilor nu le place să comunice cu mine?

— Iată, - spun eu, - Nu te strădui să redobândeşti sensibilitatea pentru că aceasta te va ucide dacă nu înveţi să iubeşti şi să ierţi, iar şcoala iubirii nu se dobândeşte imediat. Dacă înveţi să iubeşti, sentimentele se întorc de la sine. Astfel vindecătorul nu ţi-a făcut rău, ci te-a ajutat. Tu nu vrei să trăieşti pentru că de orice te-ai ocupa nu poţi să parcurgi în mod just cel mai mic conflict. Iar cea mai mică durere conectează la tine programul sinuciderii care apoi apare în conştiinţă ca lipsă a dorinţei de a trăi.

înţelege un lucru simplu: orice conflict înseamnă evoluţie.

Priveşte, tu ai un corp şi eu am un corp. Dorinţele tale de suprafaţă sunt legate de corp şi viaţă. La mine se întâmplă acelaşi lucru. Dar pentru că noi avem corpuri diferite, atunci dorinţele noastre nu vor coincide niciodată, Iată de ce orice comunicare între noi va fi întotdeauna conflictuală şi acest lucru este normal. încercarea de a scăpa de conflict, de a îl elimina de la rădăcină, înseamnă dezicere de evoluţie.

Dacă nu există năzuinţă spre iubire, atunci conflictul nu se poate soluţiona. Astfel, trebuie să înţelegi încă o dată că orice conflict înseamnă evoluţie; orice conflict produce durere şi orice durere constituie un imbold către iubirea de Dumnezeu, în cazul conflictelor nu trebuie să înăbuşim dorinţele altora sau să ne punem în situaţie de dependenţă faţă de alţii ci trebuie să sintetizăm dorinţele, să găsim o soluţie generală pentru ambele părţi. Pentru rezolvarea conflictului este nevoie să învăţăm să ne înfrânăm dorinţele şi să năzuim spre iubire iar tu nu poţi deocamdată nici una nici alta. De aceea nu vrei nici să trăieşti.

Trecem la a treia întrebare.

Când drumul care duce spre iubire devine ca un fir de aţă, atunci pentru salvare este necesară oprirea a tot ceea ce ne desparte de iubire, adică frica, ura, judecata, supărarea şi depresia. Dar întrucât toate acestea sunt emanate de conştiinţă, atunci pentru salvarea sufletului conştiinţa începe să se distrugă. Eu am scris în cărţile mele că schizofrenia există la oamenii care îşi maschează gelozia. Dacă ziua tu înfrânezi cumva dorinţa şi te străduieşti să fii mărinimoasă, noaptea în schimb această dependenţă şi agresivitate dă pe dinafară şi de aceea se destramă conştiinţa. Iată de ce înainte de somn trebuie să te pui la punct şi în loc

de o cină copioasă, care întăreşte dependenţa de dorinţă, este mai bine să te rogi.

în fiecare seară să mori ca dimineaţa să învii.

Să-ţi iei rămas bun de la tot ce-ţi este drag. Dar dacă înainte de aceasta nu simţi iubire, atunci sufletul tău se umple de frică şi depresie.

Iată de ce este bine ca la început să te rogi, concentrându-te asupra iubirii, iar apoi, când simţi iubirea, să-ţi iei rămas bun de la tot ce-ţi este drag. De îndată ce conştiinţa nou formată nu mai este agresivă, în loc de destrămare, începe evoluţia.

în ceea ce priveşte comunicarea, totul este simplu. Comunicarea - este un nivel sensibil iar dacă omul depinde de fericire, în ceea ce priveşte comunicarea el este întotdeauna agresiv faţă de alţii sau faţă de sine. De aceea, de obicei lui îi este frică de comunicare şi o ocoleşte: când ura se referă în mare parte la sine, oamenii nu doresc să comunice cu acesta; iar dacă agresivitatea subconştientă este îndreptată către ei de asemenea nu doresc să comunice.

Să nu-ţi fie frică de boală, mergi în întâmpinarea ei. Dacă vom putea păstra iubirea, atunci boala va dispărea treptat. Dreptul de a fi fericit îl are numai acela care în fiecare fracţiune de secundă este gata să piardă desfătare şi să păstreze iubirea. Fără boală nu există evoluţie.

Această boală însă nu trebuie să fie neagră sau sumbră, ci luminoasă şi strălucitoare.

Să înţelegi un lucru simplu: orice boală este chezăşia fericirii tale viitoare. Cu cât mai multe boli şi încercări îţi oferă soarta, cu atât te aşteaptă o mai mare fericire în viitor.

Şi cu cât eşti mai mult pregătit pentru o boală sufletească, cu atât mai puţine suferinţe fizice vei primi. Dar dacă noi, de milioane de ani ne-am obişnuit să suportăm o boală fizică, pentru a depăşi o boală sufletească prin năzuinţa spre iubire mai avem de învăţat. Aceasta înseamnă şi ştiinţă şi artă şi desfătare.

Du-te şi învaţă!

IUBIREA

Se spune: iubirea a fost şi a trecut? Omul a rămas şi iubire nu mai este?

— Ceea ce în plan exterior ni se pare de neclintit şi veşnic, în plan subtil este efemer, de scurtă durată. Şi invers. O uşoară

adiere a sentimentului de iubire care dispare după un anumit timp fără urmă, mai târziu, prin ieşirea în planul subtil, devine veşnic. Iată de ce în filozofia indiană, întreaga lume materială e denumită Maya adică iluzie. Dacă privim din punctul de vedere al eternităţii, atunci iubirea nu se stinge niciodată şi nu trece. Numai noi ne trecem şi ne stingem.

Cum să deosebim iubirea de ataşament?

— Cu cât sunteţi gata să vă dăruiţi omului iubit mai mult, să aveţi grijă de el, cu cât mai mare este altruismul din atitudinea faţă de el, cu atât mai puţin depindeţi de el. Dacă aşteptaţi ceva de la omul iubit înseamnă că după un anumit timp începeţi să-i cereţi. Dacă după ce cereţi nu primiţi, atunci începeţi să vă supăraţi şi să-1 condamnaţi. Când dumnea-voastră luaţi - deveniţi dependent, vă simţiţi obligaţi, iar când daţi - vă eliberaţi. Dependenţa naşte frica, îndoiala, depresia şi supărarea. Aceasta înseamnă că sunteţi pregătit să daţi mult mai mult decât să luaţi, dacă nu aşteptaţi nimic de la omul iubit, de la soartă şi de la viitor, dacă în relaţiile dumneavoastră nu există temeri, îndoieli, pretenţii şi supărare, dacă sentimentul însuşi vă face fericit, atunci probabil că aceasta constituie iubirea.

EMOŢIILE

Stimate Serghei Nikolaevici! Probabil că întrebarea mea o să vi se pară interesantă. Problema constă în faptul că atunci când am avut cele mai serioase neplăceri, explozii ale emoţiilor negative, acestea s-au întâmplat nu o dată, ci şi peste o lună sau două. Dumneavoastră scrieţi că cele mai puternice emoţii izbucnesc de la început, iar aici este invers: o lună - două totul e normal, iar apoi e ca şi cum m-ar fi acoperit valurile. Dacă în acest caz este ceva deosebit, spre ce trebuie să ne îndreptăm atenţia? Vă sunt foarte recunoscător pentru cărţile dumneavoastră şi pentru cercetării

— în plan exterior, evenimentul a avut loc şi apoi a dispărut. Realitatea acestuia s-a transformat într-un zero mare. In plan subtil, evenimentul a durat destul de mult după ce a avut loc, astfel şi evenimentul viitor se află în mod invizibil în prezent cu mult înainte de înfăptuirea sa în plan exterior.

Cu cât pătrundem mai adânc în plan subtil, cu atât mai mult este revărsat evenimentul în trecut şi viitor. Noţiunile „ieri " şi „mâine" devin identice. întrucât subconştientul nostru are în primul rând o structură de câmp, atunci ieşind în planuri subtile profunde, noi începem să vedem atât trecutul cât şi viitorul. Iar dacă ieşim în cele mai subtile şi tainice planuri, noi vedem că orice eveniment se dizolvă în timp şi la urma urmei cuprinde tot procesul temporar de evoluţie a Universului.

Cu cât pătrundem mai mult în planurile profunde, cu atât mai mult se sintetizează orice eveniment. Adică în plan subtil are loc nu activitatea de exterior a acţiunii, ci esenţa evenimentului.

Astfel: în planul subtil de profunzime tot ceea ce se petrece, ceea ce s-a petrecut şi ce se va petrece în Univers devine un singur eveniment, o singură situaţie. Vorbind într-un limbaj mai simplu, în plan subtil nu există termene îndepărtate. Orice eveniment petrecut continuă să dureze în subconştientul nostru, iar noi continuăm să reacţionăm la acesta.

Dacă reacţia nu este justă, are loc o acumulare permanentă, iar apoi o expulzare în forma agresivă de idei, emoţii, boli, nefericiri, etc. Situaţia mărturiseşte mai degrabă despre calcule greşite ale concepţiei dumneavoastră despre lume.

Vă prezint un exemplu simplu.

Omul consideră că noţiunea moralitate trebuie să fie de neclintit. Şi cu cât se concentrează mai mult asupra stabilităţii adevărurilor umane, conştiinţei şi sentimentelor, cu atât mai

mult explozia agresivităţii va veni în apărarea lor. Ce înseamnă agresivitatea? Şi ura, şi condamnarea, şi supărarea înseamnă numai autoapărare. Cu cât ne apărăm mai dur structura noastră informaţională cu atât mai statică este ea. Lipsa dorinţei de schimbare, de progres, contrazice mersul evenimentelor Universului.

BOLILE SECOLULUI

De ce consideraţi homosexualitatea o boală? De la aceasta nu se moare, ea nu provoacă nici chinuri fizice şi în special sufleteşti. Ea are influenţă asupra natalităţii?

— Concluziile mele pornesc de la practică. La toţi cei care au fost la mine având probleme de homosexualitate am văzut o singură imagine. O imensă sensibilitate şi gingăşie, iar în acelaşi timp un nivel înalt de agresiune care a fost acoperită de schimbarea orientării sexuale. Toţi homosexualii, în lăuntrul lor, sunt incredibil de geloşi. Astfel, relaţiile normale pentru ei pot fi sinucigaşe. O asemenea dimensiune de dependenţă se elaborează de obicei în decursul câtorva generaţii la rând sau în câteva vieţi trecute. Cum are loc evoluţia omului? Cu fiecare viaţă amploarea sentimentelor creşte. Dacă nu o învingi prin năzuinţă permanentă spre Dumnezeu şi prin acumularea de iubire, în loc de evoluţie o să avem degradare sau pieire. Sensibilitatea este definită de amploarea dorinţelor, este frumuseţea şi posibilitatea de a crea. De aceea un om sensibil, care s-a născut în familie de atei se simte atras de homosexualitate mai mult ca oricine. In orice societate, există întotdeauna un procent determinat de oameni la care nivelul sensibilităţii şi intelectului depăşeşte cu mult parametrii medii, într-o societate bine orientată, aceşti oameni devin salvatorii şi-i atrag după sine pe ceilalţi. Dacă în societate umanul începe să umbrească din ce în ce mai mult Divinul, iar impulsul de depăşire a păcatului originar prin năzuinţa spre Dumnezeu cade, atunci oamenii îndeplinesc o funcţie inversă cum ar fi infecţia care trebuie să distrugă un organism slab. De aceea creşterea bruscă a numărului de homosexuali în societate, din punctul meu de vedere, constituie un indice al unei crize serioase din care o societate va ieşi fie reînnoită, înfăptuind un salt conceptual de iubire faţă de Dumnezeu, fie va merge pe drumul Sodomei şi Gomorei. Boala reînnoieşte organismul puternic şi îl omoară pe cel slab. Boala sufletului arată în

exterior inofensiv dar ea are o amploare mai mare şi este mai necruţătoare iar consecinţele sunt mult mai grave.

Am citit dis de dimineaţă o însemnare că într-o ţară, musulmanii fanatici îi omoară pe cei care din punctul lor de vedere, încalcă legile morale şi Divine: pe homosexuali, drogaţi, femei care se vopsesc şi se îmbracă frumos.

Nu demult m-a întrebat o cunoştinţă:

— Cum poate fi explicată esenţa următoarei fraze: Dumnezeu în lucruri mărunte şi diavolul în extreme.

Şi în prezent Estul şi Vestul îşi demonstrează extremele lor. Occidentul tolerează multe lucruri femeilor, depravându-le pe acestea şi distrugând familiile, iar Orientul este gata să distrugă şi viaţa şi dorinţa, aici sunt cei care doresc să facă de neatins şi să păstreze absolut curate bazele fericirii umane. Pe de o parte avem de-a face cu o renaştere lentă, iar pe de altă parte cu capacitatea de a distruge popoare şi chiar întreaga omenire dacă aceasta intră în contradicţie cu modelul ideal.

O deplină admiraţie a umanului ca şi ura faţă de acesta în esenţă este unul şi acelaşi lucru. Esenţa e una, iar formele de dependenţă sunt diferite. Când oamenii se bazează în general pe uman, extremele sunt inevitabile, iar atunci are loc fie divinizarea materialului şi ploconirea faţă de acesta, fie divinizarea spiritualului cu dogmatismul şi înţepenirea sa. Unii, de dragul corpului, omoară spiritualitatea, alţii, de dragul spiritualităţii, omoară corpul.

Cu cât omul năzuieşte mai mult spre Dumnezeu şi iubire cu atât mai puţine extremisme există în concepţia sa despre lume şi în comportament. El înţelege că atât materialul cât şi spiritualul sunt necesare pentru evoluţie şi fiind atent la ele nu devine robul acestora.

Ce se întâmplă cu cei care nu citesc cărţile dumneavoastră?

— Noi cunoaştem lumea în mod intuitiv, în fiecare secundă încercând să construim o atitudine corectă faţă de noi înşine şi faţă de lumea înconjurătoare. Imaginea inexactă tactică şi strategică duce la autodistrugere. Cercetările mele accelerează doar procesul cunoaşterii. Tot ceea ce înainte a fost haotic, după ce faceţi cunoştinţă cu cercetările mele, devine conştient.

Boala apare întotdeauna ca urmare a unor acţiuni (gânduri) ale omului? Pot oare câmpurile geo-magnetice avea influenţe asupra sănătăţii karmice a individului?

— Mi s-a comunicat că nu demult a fost o emisiune la televizor. La Cernobâl, în locurile în care radiaţiile au fost mai puternice, au intrat într-o casă de oameni credincioşi în care se găseau multe icoane, iar în această casă nivelul radiaţiilor era în parametrii normali. Adică starea omului poate schimba mediul înconjurător, poate schimba conţinutul mediului înconjurător şi este în stare să scoată din organism orice substanţă dăunătoare. De aceea, zona geo-patogenă este într-un caz izvorul bolilor şi morţii, iar în alt caz- izvorul evoluţiei. Omul a început să evolueze nu pe latitudini sudice, ci pe cele nordice pentru că acolo condiţiile de supravieţuire sunt mai complicate. Copilul are nevoie de stabilitate, îngrijire şi de apariţia a încă ceva, ce este condiţionat de stabilitate. Dar evoluţia începe atunci când se schimbă condiţiile, când confortul se schimbă în probleme. De aceea, starea noastră interioară armonioasă poate nu numai să salveze, dar şi să ne oblige la evoluţie pe fondul unor condiţii neprielnice. Iar dacă această zonă geo-patogenă este deosebit de periculoasă, atunci pe noi, ceea ce se numeşte soartă, ne va îndepărta din acest loc.

Iată de ce eu sunt de acord cu faptul că trebuie sa descoperim zonele geo-patogene cu scopul de a nu construi case pe aceste locuri, de asemenea, sunt adeptul ecologiei, şi a unei alimentaţii ecologice, naturale. Totodată, repet, că în primul rând printr-o acţiune inversă noi influenţăm mediul, însă asupra noastră au influenţă zonele geo-patogene. Conform cercetărilor mele, influenţele exterioare sunt secundar^, deşi, fără îndoială, există şi influenţe inverse.

Este bine să studiem medicinile alternative?

-— Citiţi cu atenţie cărţile mele! Ce înseamnă „este bine să studiem"? Eu ca specialist trebuie să găsesc punctele periculoase şi să le însemn. Dumneavoastră vorbiţi astfel: „eu, în general, am studiat indicatoarele drumului, - dar mai bine nu merg pe acest drum!". Respectaţi indicatoarele de drum! înţelegeţi că este periculos să lecuiţi dar ajutându-i pe alţii şi manifestând iubire faţă de ei, noi ne salvăm pe noi înşine. După filosofia orientală nu e voie să ajuţi - omul trebuie să-şi trăiască propria Karmă, iar după filosofia occidentală - omul trebuie ajutat în orice caz. Cartea mea se numeşte „Diagnosticarea Karmei", înseamnă, că trebuie să ajutăm, dar trebuie s-o facem corect pentru a nu aduce prejudicii propriei persoane şi altora.

RELIGIA

Poate un musulman să-i iubească în acelaşi timp atât pe Dumnezeu cât şi peAllah?

— Toţi oamenii diferă în plan exterior - diferă şi locurile unde trăiesc, naţionalitatea şi religia. Cu cât pătrundem mai adânc în planurile subtile, cu atât mai puţin vedem diferenţa dintre oameni. Şi încă puţin mai departe se pare că noi suntem cu toţi unici în plan subtil. Şi acolo nu există nici naţionalitate, nici religie. Cu cât există mai puţină frică, îndoială, invidie, condamnare şi supărare în iubirea noastră, cu atât suntem mai aproape de Dumnezeu. Şi toate imaginile noastre despre Dumnezeu niciodată nu vor fi exacte, întrucât ele sunt legate de corpul şi conştiinţa noastră. în acest caz cel mai bun model al lui Dumnezeu este acela care depăşeşte limitele conştiinţei şi dorinţei. în ultima vreme, tot mai mulţi oameni, nu numai că înţeleg, dar şi simt că Dumnezeu este iubire.

în ce constă esenţa activităţii pentru acei, la care activitatea profesională este îndreptată în general asu- salvării corpului şi a psihicului (medicina, industria f rtnaceutică)? Această activitate creatoare nu constituie un păcat?

gxistă două puncte de vedere cu privire la vindecarea bolii-

Orientală - care consideră că boala este karma omului, el trebuie să lucreze asupra sa, nu este permis ca boala să fie tratată.

Occidentală - care prevede că trebuie tratată orice boală şi orice om.

Teoria orientală respinge noţiunea de trup, îl consideră drept iluzie şi prevede că trebuie să se îngrijească numai sufletul, şi atunci boala trece. Teoria occidentală vorbeşte despre faptul că sufletul este iluzie. Este necesar să se îngrijească trupul şi să se înlăture toate bolile.

Oamenii religioşi spuneau: dacă boala este dată de Dumnezeu nu este voie să o tratezi. Ateiştii spuneau: întrucât nu există Dumnezeu, bolile trebuie tratate. Timpul a arătat că au dreptate şi unii şi alţii. Trupul se transformă în suflet şi sufletul se transformă în trup. Când omul ţine post, prin înfometare, solicitări fizice, lucrând asupra trupului, atunci el acţionează în mod favorabil asupra sufletului său şi invers. Armonia evoluţiei constă în faptul că întotdeauna a existat

medicina care se ocupă de trup; ştiinţa care s-a ocupat de spirit Şi religia care s-a ocupat de suflet. Acum religia, ştiinţa şi medicina se apropie din ce în ce mai mult neopunându-se una celeilalte, ci ajutându-se. Medicina devine păguboasă atunci când porneşte de la prioritatea trupului şi neagă existenţa sufletului. Iar medicina simptomatică, al cărei scop este de a distruge sirnptomele exterioare ale bolii, în prezent începe să fie depăşită. în Occident s-a spus: minte sănătoasă într-un corp sănătos. încercarea de a desprinde sufletul de trup sau invers, la urma urmei, frânează evoluţia. Dar întrucât sufletul nostru trăieşte mult mai mult decât trupul, eu consider că prioritatea însănătoşirii sufletului trebuie păstrată, atunci când este vorba de boli. Dacă omul nu vindecă boala corpului său, atunci aceasta poate să influenţeze în mod benefic asupra sufletului, destinului şi a urmaşilor săi. Dar dacă omul nu îşi vindecă sufletul, nu poate aştepta să aibă loc ceva pozitiv pentru el sau pentru urmaşii săi. Când medicina contemporană îşi va revizui viziunea sa asupra omului atunci ajutorul pentru trup va înceta să mai fie un scop în sine şi poate va apărea codul medicinii care arată în care cazuri, în ce măsură şi cât de îndelungat se poate ajuta corpul, şi în ce situaţii nu e voie să faci acest lucru întrucât acesta poate să dăuneze sufletului. Pentru mine am hotărât această problemă, numind cartea mea „Diagnosticarea Karmei". Se poate sau nu se poate ajuta omul care primeşte încercări de sus? Se poate ajuta, dar ajutorul trebuie acordat corect.

NARCOMANIA

De ce beau geloşii?

— închipuiţi-vă un om la care în subconştient mocnesc cărbunii geloziei, adică dependenţa de dorinţele sexuale. Cu cât este mai mare amploarea dorinţelor, cu atât mai puternică va fi gelozia, durerea sufletească, agresivitatea şi cu atât mai repede vor apărea bolile. Când omul bea, el nu doreşte nimic. Adică are loc discreditarea celor mai mari dorinţe, desprinderea de acestea. Gelozia se micşorează în mod corespunzător. Dacă dependenţa de dorinţa sexuală este foarte puternică, iar gelozia devine un stres de nedepăşit, atunci omul poate ori să bea câteva zile fără întrerupere ori să consume moderat dar în mod constant băuturi spirtoase. într-un asemenea caz are loc degradarea şi degenerarea dorinţelor. în mod corespunzător

are loc şi degradarea omului. Se poate bea mult fără a deveni alcoolic. De îndată ce dependenţa de dorinţele profunde se transformă în dependenţă de alcool, începe distrugerea. Acest lucru este valabil şi pentru narcomani. Cu cât creşte mai puternic dependenţa interioară de dorinţe, cu atât mai dureros are loc zdruncinarea nivelului simţurilor. în mod treptat, organismul ajunge la acel punct, când orice boală dă numai un program de autodistrugere. Orice situaţie de stres, lăuntric, devine de nedepăşit. Şi dacă în momentul bolii omul nu trăieşte o emoţie pozitivă, adâncă, atunci încep să se destrame structurile subtile ale sufletului. Evoluţia se transformă în degradare. Dacă sentimentul de iubire către Dumnezeu s-a pierdut, atunci pentru a supravieţui în interior, omul caută orice emoţie pozitivă, care să-1 ajute să înăbuşe boala. Practicarea sportului, schimbarea locului de muncă, noi preocupări, excursiile, toate acestea hotărăsc problema într-o oarecare măsură, dacă boala este situată la o adâncime nu prea mare. însă dacă ea a pătruns în straturile subtile, o asemenea boală poate fi înăbuşită numai de alcool sau droguri. Dacă boala a pătruns mai adânc, atunci în acest caz, nu ajută nici alcoolul, nici drogurile.

Aici există - două căi. Fie prin iubire faţă de Dumnezeu putem să înlăturăm dependenţa adâncă de dorinţa de viaţă, fie prin eliminarea bolii prin degradarea şi autodistrugerea personalităţii. Atunci apare homosexualitatea, schizofrenia, stările maniacale etc. Dacă soţia este geloasă, de ce poate să bea soţul? Femeia geloasă şi supărăcioasă atacă în plan subtil şi îşi omoară în permanenţă soţul. Cu cât sunt mai echilibrate la om conştiinţa şi dorinţa, cu atât mai mult creşte dependenţa de ele. Alcoolul oferă zdruncinarea conştiinţei şi a dorinţei. în acest moment, agresivitatea femeii nu poate pătrunde în interiorul soţului. Dar dacă soţul încearcă să se protejeze nu printr-un comportament corect şi autoeducare, ci prin alcool, atunci treptat, el va fi nevoit să mărească doza. în continuare fie va deveni alcoolic fie va divorţa.

GELOZIA

Când m-am despărţit de prietenul meu, fiica mea l-a sărutat pe buze. A fost neplăcut pentru mine acest lucru, ceea ce i-am şi spus. Ce înseamnă asta - gelozie?

— Acesta este un comportament incorect al fiicei dumneavoastră la care aţi reacţionat corespunzător. Dacă nu există o situaţie iar dumneavoastră o bănuiţi, vă e frică, sunteţi geloasă, atunci este rău. înseamnă că o veţi înfrâna pe fiica dumneavoastră nu prin iubire, ci prin agresivitate. Acest lucru nu dă

nici un rezultat bun.

Cu ce putem stăpâni omul iubit? El trebuie să realizeze alături de noi care sunt instinctele sale principale. El trebuie să obţină de la noi iubire, iar noi trebuie să-1 ajutăm să îşi dezvolte acest sentiment. Trebuie să se simtă bine cu noi. Dacă eu nu stau pe loc, atunci evoluez, năzuiesc spre ceva, mă schimb, astfel eu o ajut prin aceasta pe partenera mea. Femeia se simte bine cu bărbatul dacă el nu este stabil. Stabilitatea ridicată a comportamentului demonstrează dependenţa de conştiinţă şi dorinţe. Un asemenea bărbat devine neinteresant pentru femeie. Vă prezint încă un aspect: femeia se simte femeie atunci când îi este înjosită feminitatea. Iubirea se trezeşte în femeie atunci când ea se simte slabă şi neajutorată. Dacă bărbatului îi place ca femeia care trăieşte alături de el să fie mai tare ca el iar el nu încearcă să o supună, atunci o va pierde.

Nu demult am examinat un pacient. El are un câmp clar, minunat, iar soţia a avut o explozie de agresiune faţă de el. „Nu înţeleg nimic, - a spus el. - eu mă rog, eu iert, dar fără rost, lucrurile merg spre divorţ. Dumneavoastră îmi spuneţi însă că starea mea de armonie şi concepţia despre lume trebuie să o schimbe pe soţia mea. De ce ea nu se schimbă?"

O concepţie armonioasă despre lume constă într-o atitudine corectă faţă de soţie. Nu numai dumneavoastră trebuie să simţiţi iubirea, trebuie să vă ajutaţi şi soţia să simtă acelaşi lucru. De ce unei femei ortodoxe nu i se poate permite să intre în altar? De ce tocmai femeii i se atribuie faptul că este întruchiparea păcatului? De ce tocmai Eva a păcătuit? întrucât femeia este întruchiparea dorinţelor şi tocmai dorinţele împiedică accesul la iubirea Divină.

Deseori noi nu putem simţi Divinul până când nu potolim dorinţele noastre. Aceste dorinţe, câteodată este necesar să le

potolim dur, nu numai în propria persoană, ci şi în alţii. Bărbatul este un mascul. Şi el trebuie să demonstreze în permanenţă femelei independenţa sa. Trebuie să demonstreze că el este mai puternic decât ea. Dacă femeia nu va simţi slăbiciune şi lipsă de apărare în faţa bărbatului, în sufletul ei nu se va naşte iubirea iar descendenţii nu vor fi armonioşi. În acelaşi timp dacă bărbatului nu îi este frică să-şi arate slăbiciunea sa, înjosirea şi lipsa de apărare, aceasta înseamnă că şi el este gata să primească şi să păstreze iubirea, şi aceasta atrage de asemenea către el femeia. în ce constă pericolul situaţiei atunci când bărbatul se situează în dependenţă faţă de femeie? Aceasta înseamnă că el va tolera toate dorinţele ei. înseamnă că iubirea din sufletul ei se va diminua şi aceasta duce la degenerarea urmaşilor ei. De aceea, o femeie frumoasă, sensibilă, pătimaşă, alături de un bărbat slab degenerează. Dorinţele vor depăşi iubirea şi rapid vor începe să dea naştere la agresivitate. Degenerarea va exista nu numai la urmaşi dar şi în sufletul femeii.

Omul a apărut asemeni tractului intestinal iar tema dorinţei, în subconştientul lui, este strâns legată de tema alimentaţiei. Iată de ce ghiftuirea nu numai că duce la impotenţa omului, dar cu timpul distruge şi structurile sufleteşti într-o măsură mult mai mare. Apropo, zona gurii este foarte puternic legată de dorinţe. Dacă în copilărie copilul dumneavoastră a avut stomatită, atunci tema geloziei, tema ataşamentului ridicat sunt prezente neapărat. Dacă fiica dumneavoastră se sărută cu alţii, înseamnă că ea nu poate să-şi înfrâneze dorinţele sale. Sărutarea buzelor este identică cu contactul sexual, lată de ce la o întâlnire normală şi la despărţire este dorit să se sărute pe obraz. Totodată nu merită să vă supăraţi pe fată dar cred că este necesar să i se explice că un asemenea comportament este indezirabil.

Ce înseamnă bătrâneţea şi moartea? Aceasta înseamnă limitarea şi stoparea dorinţelor noastre. Pe de o parte, Dumnezeu ne dă iubire, iar pe de altă parte limitează şi stopează dorinţele noastre. Noi trebuie să ne asemănăm în toate lui Dumnezeu. înseamnă că în afară de iubire, noi trebuie să ne ajutăm reciproc să ne înfrânăm dorinţele dacă ele încurcă iubirea. îmi aduc aminte că într-o revistă am citit o poveste pe care a prezentat-o un militar: el a iubit-o pe soţia sa la nebunie,

însă ea era mereu cu băutura în cap. Şi de îndată ce consuma băuturi alcoolice, orice bărbat devenea pentru ea soţ legitim. El a rugat-o şi a implorat-o să nu mai bea. Dar nu a ajutat nimic. în cele din urmă ei au divorţat şi el a plecat într-un alt oraş. Au trecut câţiva ani. întorcându-se în oraşul său a aflat că soţia lui s-a recăsătorit şi nu mai bea. A început să investigheze cauza. A aflat că actualul ei soţ, pentru fiecare păhărel de băutură îi administra o bătaie zdravănă. „Iubirea mea, - a scris la redacţie bărbatul - nu a putut să o schimbe deloc dar o simplă bătaie a transformat-o. Unde e dreptatea?"

Şi iată că iubirea Divină reală ar fi schimbat-o pe femeie, iar ea ar fi încetat să mai bea. La acest bărbat iubirea a fost prea strâns legată de dorinţe, de intangibilitate şi stabilitate umană. Şi cu cât mai mult a purtat-o în braţe şi s-a supărat pe ea, cu atât mai repede iubirea s-a transformat în dorinţă şi i-a distrus pe amândoi, dar bărbatul nu a înţeles acest lucru.

Cel de-al doilea bărbat a văzut că nu poate tolera dorinţele tinerei neveste. Dar dacă el ar fi bătut-o cu ură, ea nu s-ar fi schimbat. El a făcut acest lucru mai degrabă ca un părinte în scop educativ.

Este straniu faptul că iubirea Divină a fost mai aproape în cazul al doilea decât în primul caz. Nu trebuie să uităm faptul că deşi suntem organizaţi superior, suntem animale. Procesul evoluţiei are loc la noi în mod forţat iar conştiinţa deplină nu vistă. Pe n0' ne va împiedica întotdeauna ceva spre iubirea de Dumnezeu. Pur şi simplu, câte unii au nevoie de milioane de impulsuri, iar altora le sunt suficiente doar câteva zeci. La unii trebuie să înfrânezi puţin dorinţele şi năzuinţele iar la alţii trebuie stopate prin pierderea sănătăţii sau a vieţii. Esenţa evoluţiei omului constă în apropierea de Dumnezeu. Dar omul cât ar încerca să pună dorinţa mai presus de iubire, el mai devreme sau mai târziu va pierde. Şi cu cât va înţelege mai repede acest lucru cu atât mai bine.

Nu demult o femeie mi-a relatat o poveste: „Am o prietenă teribil de bătăuşă. De îndată ce o contrazici, sare la bătaie. Şi dă cu orice îi pică în mână. începe cu tigaia şi ţi-o dă în cap cu elan. Dacă nu este tigaie îşi scoate pantofii şi bate cu tocul în cap. Ea a divorţat de soţ. Iar toţi concubinii fugeau de ea. Un concubin, după un asemenea contact a ajuns la reanimare. Dar iată că nu demult m-am întâlnit cu ea, - îmi povesteşte femeia

şi am întrebat-o cum o duce." Se pare că acum are un bărbat cu care trăieşte fiind căsătorită cu el. „Şi cum îl mai altoieşti?" - s-a interesat femeia. „Ce vorbeşti - s-a agitat ea - mi-e şi frică să mă gândesc la aşa ceva". „Dar ce s-a întâmplat?" „El e boxer. Eu m-am aruncat pe el prima dată iar el a reacţionat cu un upercut. Deschid larg ochii, sunt culcată pe podea şi nu înţeleg nimic. Mă ridic şi mă arunc asupra lui încă o dată. El îmi trage una din nou. Eu - poc şi iarăşi sunt culcată pe jos. El este un om bun la suflet dar e boxer, înţelegi, aşa că acum ne •ubim şi ne înţelegem foarte bine."

In Biblie se spune: comportă-te cu semenul tău aşa cum ai dori ca el să se comporte cu tine. Această teză înfrânează agre-siunea faţă de alţi oameni. Ea reflectă legile bioenergeticii sau vorbind într-un limbaj oriental, legile karmei. Ce semeni aceea şi culegi, se spune în Biblie. Cum te comporţi cu oamenii, aşa se vor comporta şi ei cu tine. Dacă vei urî, înjosi şi răzbuna peste câtva timp vei primi acelaşi lucru. Acesta este un minimum pe care trebuie să-1 ştie şi să-1 îndeplinească orice om pentru a putea supravieţui. Se poate oare dezvolta mai departe această teză ? Se pare că da.

închipuiţi-vă următoarea situaţie. Dumneavoastră vă educaţi copilul. Doriţi ca el să aibă grijă de dumneavoastră, să vă ajute cu bani la bătrâneţe, să nu vă uite niciodată şi să vă îndeplinească dorinţele. Faceţi toate aceste lucruri pentru copil. Trece timpul şi deodată copilul nu se mai supune, nu doreşte să comunice cu dumneavoastră, nu împărtăşeşte căldura sufletească. „De ce s-a întâmplat astfel? - întrebaţi amărât. - Eu am făcut totul pentru el." Prietenii vă răspund: „tu ai stricat copilul îndeplinindu-i toate dorinţele. Niciodată nu l-ai pedepsit pentru faptele sale huliganice. L-ai învăţat să ia şi nu l-ai învăţat să dea". în concluzie, nivelul afecţiunii în relaţiile cu alţi oameni este redus.

Cum să ne comportăm atunci cu semenul nostru? Concluzia vine de la sine.

Trebuie să ne comportăm faţă de semenul nostru în aşa fel încât să-l ajutăm să se apropie de Dumnezeu.

înseamnă că atitudinea faţă de semen - este întotdeauna educarea acestuia şi în acelaşi timp autoeducarea ta. Noi trebuie întotdeauna să-1 ajutăm să iubească şi periodic, să-i înfrânăm dorinţele şi ambiţiile. Bine, dar dacă omul te-a jignit şi

te-a trădat, cum să te comporţi cu el? în primul rând trebuie ă ne aducem aminte de cuvintele lui Hristos: Dacă cineva te-a lovit peste obraz, întoarce-1 şi pe celălalt. Asta înseamnă înainte de toate că nu trebuie să te răzbuni pentru jignirea suferită.

Nu este voie să manifeşti o împotrivire lăuntrică. Aceasta este recunoaşterea voinţei Divine în orice situaţie.

Şi dacă eu am fost atacat de o altă persoană, atunci cauza se află în primul rând în mine. înseamnă că schimbările mele profunde vor face agresiunea din partea altora - imposibilă. Fraza lui Iisus Hristos reflectă legile ascunse ale Universului. Principiul non-violenţei din Budism nu şi din religiile orientale izvorăşte din cunoaşterea aceloraşi legi. Totodată Hristos a spus: „Dacă cuiva i-a fost scris să mă trădeze el este condamnat să facă acest lucru, dar vai de acela care o va face." înseamnă că dacă se opreşte agresivitatea altui om, dacă înfrânăm pornirile sale mârşave noi vom putea de asemenea să ajutăm sufletul lui.

Astfel, ajutăm alţi oameni prin două modalităţi. în primul rând, umplând sufletul propriu cu iubire şi schimbându-ne, eliminând prin aceasta rădăcinile problemelor dăunătoare. în al doilea rând, prin înfrânarea altor oameni de a se manifesta într-un mod josnic. Eu am observat că dacă omul m-a trădat în lucruri mărunte atunci oricât l-aş ierta el se va perfecţiona în aceasta.

Cel mai rău din ceea ce-i putem face acestui om este să-1 urâm, să-1 condamnăm şi prin urmare să nu-1 ajutăm cu nimic. Este mai bine dacă noi îl ajutăm să înfrâneze procesul patologic, continuând condamnarea? Cel mai bun lucru este dacă, fără să manifestăm ură, supărare şi condamnare, îl facem să înţeleagă că el nu se comportă bine şi prin asta să-i înfrânăm agresivitatea. Atunci avem de-a face cu un proces educativ. Schimbările pozitive vor avea loc mai repede la celălalt om. Ce înseamnă legile moralei şi legile juridice? începem cu cele religioase. Dacă omul începe să invidieze, să condamne, nu se abţine de la mâncare, de la sex, atunci începe degenerarea care se va răsfrânge asupra atitudinii sale faţă de oameni. Comportamentul agresiv şi emoţional, acumulându-se, îl împinge pe el la nivelul al treilea. începe cu încălcarea legilor nevăzute profunde, pe care le descrie religia, iese la nivelul încălcării vizibile

a legilor prescrise de morală şi etică iar apoi începe să încalce legile civile, adică începe să fure, să omoare, să trădeze etc. în general, trădarea este mai degrabă încălcarea legilor morale. La început, omul renunţă la iubire, apoi invidiază, pe urmă trădează şi omoară. Când omul încalcă de nenumărate ori legile morale şi civile, atunci tipul comportamental se fixează şi pătrunde în adâncul subconştientului transformân-du-se şi revenind sub formă de boală şi moarte. în acest caz, închisoarea nu îi mai permite să accentueze descompunerea, şi-i salvează sufletul de degradare. Detenţia joacă rolul bolii şi ca atare, salvează sufletul. Astfel, codul civil, moral şi religios accelerează procesul evoluţiei arătând omului acea graniţă după care el pierde sentimentul iubirii şi al Divinităţii în el însuşi. Trebuie numai să cunoaştem pentru ce există aceste legi. Printr-o atitudine justă faţă de uman aceste legi ne ajută să percepem Divinul.

TIMPUL

De fiecare dată în preajma Anului Nou mi se întâmplă lucruri neplăcute. De data aceasta l-am pierdut pe soţul meu. L-am găsit numai după o săptămână. Spuneţi-mi de ce este legat acest lucru?

Timpul nu trece uniform. în momentul eruperii energiei, timpul se îngustează. La om eruperea energiei are loc atunci când se naşte, când se îndrăgosteşte, când se instalează pubertatea, când se nasc copiii săi, în momentul unei mari bucurii şi în timpul sărbătorilor. Iar noi în astfel de momente creăm un tablou al evenimentelor şi comportamentului pentru mulţi ani înainte. Eu am numit acest lucru, pentru mine, principala emoţie de stres. Sunt deseori întrebat: de ce dă un efect aşa de puternic de însănătoşire scăldatul iarna în copcă. Eu explic aceasta în felul următor. Cu cât este mai puternic stresul, cu atât mai adânc se duce acea emoţie principală asupra căreia se concentrează omul. De aceea în timpul puternicului stres omul bine pregătit se poate purifica în mare măsură. Vă aduceţi aminte că eu am descris un caz în care un om paralizat a fost târât de o femeie la saună şi 1-a opărit până la epuizare? pe <je o parte avem de-a face cu iubire şi mărinimie, emoţii pozitive iar pe de altă parte este vorba de o situaţie de stres apropiată de cea mortală. în aceste cazuri concentrarea asupra iubirii purifică

mult mai intens. Dacă mama simte iubire şi plăcere în timpul naşterii, atunci durerea pe care o simte în acelaşi timp înzestrează copilul cu o purificare rapidă. Şi invers. Dacă înainte de naştere emoţiile principale ale mamei au fost supărarea, gelozia, înjosirea, atunci emoţia principală de str«j poate fi negativă şi distruge sănătatea copilului precum şi soarta pe mai mulţi ani. Ce se întâmplă în cazul scăldatului în apă iarna? în primul rând are loc concentrarea asupra emoţiilor pozitive. Scăldarea are loc în grup. Toată lumea este bine dispusă. Nu are nimeni frică, depresie şi neîncredere. în acelaşi timp, apa rece ca gheaţa provoacă o pierdere imensă de energie, de înjosire a vieţii şi a dorinţelor. întrucât energia principală provine din iubire, atunci în subconştient emoţia generată de stres, care nu se poate limita cu nimic, se fixează asupra Divinului. Acceptarea deplină a situaţiei de stres, păstrează mărinimia şi a iubirea.

Este natural că va fi sănătate şi va fi întinerire. Atâta timp cât omul consideră acestea ca un impuls spre Divinitate, spre schimbări personale, rezultatul va fi minunat. Dacă omul consideră scăldatul în copcă drept o tabletă, ca mijloc de obţinere a sănătăţii şi numai acest lucru, atunci efectul pozitiv poate să scadă brusc.

Să ne întoarcem la Anul Nou. în plan subtil, în această sărbătoare este cumva inclus întregul an viitor. Fie că dorim sau nu, în lăuntrul nostru ne concentrăm asupra viitorului şi tem ancoraţi în el. în funcţie de starea sufletească cu care întâmp''iat Anul Nou se vor petrece şi evenimentele iitoare Toată lumea cunoaşte proverbul: cum întâmpini Anul Nou aşa îl şi petreci. Şi toată lumea încearcă să aglomereze masa cu mâncăruri şi să se distreze de minune, pentru ca anul să fie fericit. Dar sunt puţini aceia care înţeleg că acest proverb se referă, la starea lăuntrică şi nu la o masă plină de mâncăruri. Anul Nou trebuie întâmpinat cu sufletul curat şi nu cu corpul îmbuibat de mâncare.

Dacă ajungem la Anul Nou cu supărări, cu temeri ascunse şi cu diferite pretenţii atunci vor trebui să aibă loc acele evenimente care elimină din noi aceste emoţii. Sămânţa anului următor trebuie să fie curată. Altfel degeaba stropeşti cu apă, ea nu încolţeşte şi nu dă recoltă bună. La acest lucru vă provoacă situaţia cu soţul pierdut. Frica, depresia şi supărarea atrag gelozia. Şi întrucât aceasta are loc nu prima dată,

dumneavoastră vă obişnuiţi din ce în ce mai mult cu situaţii diferite şi vă este mai uşor să vă concentraţi asupra Divinului. Acest lucru înseamnă că omul va fi bun. Astfel, mâncarea pe masa de Anul Nou este necesară pentru emoţii pozitive. Iar suprasaturaţia în acest caz poate avea efect contrar. Este mai bine să ispăşeşti făcând o baie la copcă şi trecând la dietă decât să te îndopi şi să te cerţi cu soţul. Apropo, eu am observat o particularitate curioasă. O puternică influenţă asupra viitorului, adică o puternică purificare a urmaşilor are loc nu numai în aprilie, ci şi cu trei zile înainte de ziua de naştere, precum şi în perioada naşterii copiilor. Dacă în aceste cazuri te rogi schimbarea va fi mai puternică.

iicei mele (care are 18 ani) nu-i merge nici un ceas. Ce înseamnă acest lucru?

— Nivelul fizic este legat de substanţă, cel spiritual – de teren foarte bun. Adică v-aţi adus în ordine sufletul, v-aţi nizat cu iUIT1ea. Ca şi un sol uscat ce se umple cu apă şi j. apoj vlăstari aşa şi sufletul se umple de iubire şi dă vlăstari de dorinţe. Astfel dumneavoastră aveţi sol, aţi sădit sămânţa dorinţei pe care o stropiţi periodic. Adică vă întoarceţi cu gândul la visul dumneavoastră şi îl încălziţi cu iubire. Dar dacă v-ati ataşat de visul dumneavoastră şi el devine mai important decât prezentul, atunci se schimbă mersul evenimentelor. în-chipuiţi-vă că vă duceţi în fiecare zi la bucata dumneavoastră de pământ. O săpaţi, o udaţi şi plecaţi. Astfel procedaţi în fiecare zi. Trebuie să sădiţi sămânţa şi pentru o perioadă să uitaţi de ea. Oricât de bine ai căuta să îngrijeşti zilnic această sămânţă, nu vei obţine nici un rezultat. Dacă la visurile dumneavoastră se amestecă frica, neîncrederea în sine, depresia, aceasta este identic cu faptul că dumneavoastră mergeţi zilnic la ogor dar fără a-1 uda.

Este bine să înţelegeţi următoarele: nu noi facem, ci prin noi se face. Omul nu poate visa la ceva imposibil.

Visul este numai atingerea realităţii viitoare. Şi dacă el nu este construit pe situaţii exterioare, invidii etc, atunci orice vis este realizabil. Adică, atunci când visul este născut de conştiinţa noastră, el nu are substrat, este gol. Iar dacă visul izvorăşte din interiorul nostru, în ciuda voinţei şi conştiinţei noastre, înseamnă că există toate şansele ca visul să devină realitate.

spaţiu, iar cel sentimental de timp. Fiica dumneavoastră este puternic dependentă de nivelul sentimental. Printre altele, nu e pur şi simplu un nivel de suprafaţă, de dorinţă de sexualitate, ci este acel nivel la care noi ieşim de obicei prin noţiunea de îndrăgostire, de iubire umană. La acest nivel au loc interde pendenţe nemijlocite cu nivelurile timpului. Aici văd eu la fiica dumneavoastră o experienţă negativă determinată. Pro babil că dumneavoastră sau fiica în vieţile trecute aţi mani festat o lipsă puternică a dorinţei de viaţă în momentul eşe cului iubirii umane. La niveluri profunde, diferenţa între natu ra vie şi cea moartă lipseşte. Problema autonimicirii se trans mite ceasurilor şi ele se opresc. Dacă un asemenea program se conectează la un grup de oameni o rezonanţă similară se naşte şi se transmite pământului. Iar dacă întreaga omenire începe să se dezică de iubire atunci vor avea loc nu catastrofe şi cutremure, ci va muri planeta noastră. Ea poate să explodeze pur şi simplu. Astfel, încă nu e târziu să vă puneţi în ordine atât sufletul dumneavoastră cât şi sufletul fiicei.

Este dăunător să speri, să visezi?

— Să speri este util şi necesar, dacă o faci corect.

Visul este dorinţa legată de momentele profunde ale autorealizărilor noastre. Aşa cum un copac rodeşte anual şi produce seminţe, aşa şi omul are nevoie de un vis. Visul este sămânţa pe care o sădim în pământ şi care pe urmă se realizează după situaţie, lnchipuiţi-vă deci următoarele: aţi pregătit

SĂNĂTATEA

Eu am probleme cu glanda tiroidă. în ultima vreme ganglionii s-au mărit şi mi s-a pus diagnosticul: adenom. La nepoata care are 14 ani au descoperit de asemenea ganglioni pe tiroidă! Ganglioni are şi fratele şi sora mea numai că de dimensiuni mai mici. Ce înseamnă asta? De ce? Ce nu facem cum trebuie?

— Eu am diagnosticat după scrisul dumneavoastră starea în care vă aflaţi. în câmpul dumneavoastră se văd doi copii cu probleme. Structura lor spirituală nu este în regulă. La nivelul câmpului se vede cum deformarea structurilor de câmp şi sufleteşti este legată la dumneavoastră cu fire subţiri de glanda tiroidă şi de ovare.

Ce înseamnă această imagine? Dacă vorbim la modul general, atunci

reacţia greşită la stres în viaţa personală afectează copiii iar apoi se întoarce la dumneavoastră. De regulă glanda tiroidă are de suferit la oamenii cu o gelozie crescută şi la cei supărăcioşi care posedă în acelaşi timp destulă ambiţie. Ati observat oare că la supărare vă înecaţi? Glanda tiroidă,
itrolând şi dirijând situaţia, ne ajută să ne realizăm dorin-
le Cu cât ne împotrivim mai dur înjosirii dorinţelor noastre, cu atât mai puternică este explozia activităţii glandei tiroide. O asemenea expulzare necontrolată de energie este periculoasă neutru organism. încercând să rezolvăm situaţia cu orice preţ, noi trecem de la dirijarea de suprafaţă la cea interioară.

Nu trebuie să uităm faptul că orice situaţie în plan subtil constituie o parte a Universului. Aici, orice forţare se soldează cu eşec. Dar dacă la exterior noi vedem inutilitatea încercărilor noastre, atunci la nivel subtil noi putem, luptând cu situaţia, să eliminăm o asemenea cantitate de energie, care poate să ameninţe cu moartea nu numai pe noi înşine, dar şi pe copiii şi nepoţii noştri. De asemenea se poate suge energie din vieţile viitoare. Hiperactivitatea tiroidei, dacă devine periculoasă, se schimbă prin înfrânare bruscă şi apare nodului în gât.

Să examinăm problema din alt punct de vedere. în neamul dumneavoastră toţi au tendinţă să se supere şi să fie geloşi, însăşi neacceptarea situaţiei traumatizante determină boala care înfrânează patologia sufletului. Neacceptarea situaţiei explozive, la unii poate duce la creşterea tensiunii, la alţii la apariţia unor probleme la glande, la alţii, după explozia urii începe să slăbească vederea sau să apară hemoragia cerebrală. Dar esenţa tuturor problemelor este una şi aceeaşi. Neacceptarea bolii constituie eşecul dorinţei în relaţiile personale. Gradul bolii şi zguduirile pe care noi trebuie să le pnmim sunt determinate de dimensiunea problemelor noastre. 9' aceasta, practic nu coincide cu percepţia noastră exterioară Ş' cu comportamentul nostru. Să presupunem că până la conceperea copiilor dumneavoastră vi s-au dat două-trei situaţii. Aceasta a creat posibilitatea ca în momentul bolii sufleteşti să năzuiţi spre iubirea Divină şi să depăşiţi dependenţa de iubirea umană. Judecând după starea dumneavoastră energetică nu puteţi să parcurgeţi această situaţie în mod corect.

Cu cât ne ataşăm mai puternic de uman, cu atât mai multă energie pierdem pentru a-l reţine .

Solicitările permanente ne duc la degenerarea organului şi la apariţia nodulilor: schimbările organice limitează expulzarea necontrolată a energiei. Să presupunem că dumneavoastră aţi început să primiţi medicamentul şi situaţia s-a stabilizat. Timpul trece, copilul creşte şi se ancorează în această realitate şi dacă nu va depăşi situaţia care i s-a dat în plan subtil, veţi răspunde pentru greşelile lui. La vârsta de 3-5 ani aceasta este încă floare la ureche. Dar când începe pubertatea reacţia sufletească greşită a copilului faţă de viitor duce la faptul că evenimentul începe să distrugă sufletul copiilor lui viitori, cu toate consecinţele care decurg de aici.

în acest caz medicamentele pot să nu aibă nici un efect deoarece medicamentele pe care şi le administrează pot să nu-1 vindece nici pe el şi nici pe copiii şi nepoţii lui.

Nu demult mi s-a întâmplat un eveniment straniu. Pacienta a hotărât să-şi facă analizele pentru glanda tiroidă. S-a dovedit că fondul hormonal este deteriorat. „Tiroida dumneavoastră nu suportă acel ritm al vieţii în care trăiţi," - a spus doctorul şi i-a prescris medicamente pe bază de hormoni. După câteva luni, a venit la control. „V-au apărut ganglioni pe tiroidă, " -i-a spus doctorul şi a avertizat-o că este necesar să facă o eratie întrucât aceşti ganglioni se pot transforma în tumori anceroase. Femeia m-a întrebat dacă se poate întreprinde ceva.

Haideţi să judecăm logic, - i-am spus eu ei. Dumneavoastră nu acceptaţi deloc situaţia traumatizantă din relaţiile personale. Aceasta destramă şi soarta viitorilor copii. Medicamentul nu va îmbunătăţi caracterul dumneavoastră şi nu va schimba atitudinea faţă de viaţă. încercaţi să întreprindeţi următoarele: învăţaţi să acceptaţi pierderile umane întrebuinţând experienţa dumneavoastră precedentă sau depăşind orice situaţie posibilă de stres. Creaţi-vă reflexul de păstrare a iubirii, rugaţi-vă pentru copii. Simţiţi-vă că v-aţi uşurat sufletul; v-aţi degajat". „începeţi să diminuaţi treptat întrebuinţarea medicamentelor," - „Mergeţi la doctor şi verificaţi fondul hormonal. Dacă funcţia tiroidei se restabileşte, atunci este clar că nu e nevoie de operaţie şi se poate considera că ganglionii se vor absorbi cu timpul."

Femeia a început să se roage şi a renunţat treptat la medicamente. Peste câteva luni s-a dus la control unde a reieşit că fondul hormonal este normal. „Dar să ştiţi că doctorii insistă să mă opereze - mi-a comunicat tânăra femeie. Ce am de făcut?"

Ca răspuns am ridicat din umeri: „Eu nu mă cert cu doctorii şi în asemenea cazuri nu dau sfaturi. în ceea ce mă priveşte, însă, dacă la mine s-a restabilit funcţia organelor, nu m-aş grăbi cu operaţia. Dar dacă vă este frică şi aveţi dubii, înseamnă că în sufletul dumneavoastră aveţi puţină iubire şi schimbările profunde vor fi nesemnificative. Ce să faceţi? Hotărâţi singură."

De la vârsta de 20 de ani sufăr de artrită reumatoidă. Am citit cărţile dumneavoastră şi încerc să lucrez asupra propriei persoane, în ultimul timp situaţia s-a înrăutăţit: durerile sunt mai puternice, am temperatură mare. Ajutaţi-mă, vă rog, să descopăr cauza bolii.

— Noi ne-am obişnuit să considerăm conştientul nostru ca fiind activ, iar subconştientul aproape tot timpul în stare de semi-somn, numai noaptea activându-se puţin. Cercetările mele au demonstrat că aproximativ 70% din viaţa noastră activă se desfăşoară pe seama subconştientului, iar noaptea 95-98%. La nivelul structurilor subtile de câmp se desfăşoară o viaţă intensă, reflecţia căruia o constituie conştientul. Evenimentul care se desfăşoară în timp şi în spaţiu în plan subtil îl constituie emoţia. Ceea ce se petrece în plan exterior pe parcursul zilelor şi lunilor, în plan subtil se petrece pe parcursul câtorva minute. In plan subtil noi ne întâlnim, ne căsătorim, dăm naştere copiilor, divorţăm, în câteva ore. Şi cu cât ne cufundăm mai adânc în straturile subconştientului, adică în straturile câmpului, cu atât mai puternic se îngustează acesta. Bolile există numai într-un strat determinat, acolo unde se deformează straturile cele mai apropiate de corp ale câmpului. Puţin mai în profunzime nu sunt permise agresiunea, deformarea câmpurilor şi nici o orientare greşită. începând cu o anumită adâncime noi suntem cu toţii curaţi şi lipsiţi de păcate. Acolo prioritatea iubirii este pentru noi absolută.

Să ne întoarcem la acel strat în care are loc evenimentul şi unde are loc îmbinarea dintre conştientul uman superior şi inferior. închipuiţi-vă că se apropie o situaţie dureroasă. In plan subtil noi reacţionăm asupra acesteia în mod corect, adică

ăstrăm legătura cu „Eu-1" Divin prin iubire, iar energia o transmitem la adaptarea spre o nouă situaţie, simţind că nierderea energiei datorită temerilor, depresiei şi supărării este lipsită de sens.

O situaţie parcursă corect dă un impuls imens pentru evoluţie. Există energie care este generată de iubire şi care se realizează şi se manifestă prin explozia dorinţelor. Conştientul omului fixează următoarele: a apărut o dorinţă puternică în care nu există greutate, încordare şi frică. Omul merge după această dorinţă şi o îndeplineşte uşor.

Dacă, însă, în plan subtil situaţia evolutivă este parcursă, iar energia a trecut în general la ură şi supărare, atunci evoluţia omului este frânată. în dorinţele tui există agresiune şi nu există energie, iar omul nu-şi poate îndeplini dorinţele. Planul subtil are o particularitate. Acolo timpul trece în mod liber în două direcţii. Vorbind într-un limbaj simplu, situaţia se poate rejuca şi se pot corecta greşelile. în plan extern însă, acest lucra este imposibil în mod practic. Ceea ce s-a întâmplat în plan exterior se întoarce în plan subtil sub formă de program ferm. Are loc un fel de mişcare ciclică. Concepţia incorectă despre lume dă naştere la acţiuni greşite. Iar în situaţii dureroase, omul nu se îndreaptă spre evoluţie, ci spre degradare. Tipul comportamental al omului se îndreaptă către planul subtil. De îndată ce el intră în stratul următor şi contrazice structura legată de armonia Universului, are loc deformarea structurii sale de câmp şi se întoarce după un timp cu deformaţii de caracter şi de soartă.

Legea negării negaţiei care este una din legile principale ale dialecticii constituie legea dezvoltării. Cum arată această lege în realitate? Dacă faza următoare a dezvoltării o neagă pe cea anterioară, înseamnă că a trece de la o treaptă a dezvoltării ei pe cealaltă se poate numai atunci când existenţa acesteia pe prima treaptă devine imposibilă. Legea negării negaţiei vorbeşte despre caracterul forţat al evoluţiei. Mergem mai departe. Noi trecem la treapta următoare atunci când nu mai putem exista pe actuala treaptă. Atitudinea insuficient de justă faţă de lume duce la acumularea treptată a deformaţiei. Apare din ce în ce mai multă logică umană, mai multe pretenţii şi mai puţină iubire.

„Dar din cauza încălcării multor legi în oameni se răceşte iubirea." Una dintre caracteristicile privind imposibilitatea

existenţei la nivelul anterior îl constituie îmbolnăvirea gravă. Iubirea naşte viaţa şi dorinţa. La început există vlăstari minusculi de dorinţe nevinovate şi nu acoperă iubirea. Apoi ele devin din ce în ce mai puternice şi acaparează din ce în ce mai multă energie. Apoi aceste dorinţe întunecă complet iubirea şi nasc o concepţie despre lume şi un comportament nejust. Dorinţa lucrează din ce în ce mai mult asupra ta şi cu atât mai greu este de a o păstra. Ea începe să trăiască de la sine şi se comportă agresiv. Pe neobservate, omul devine sclavul dorinţelor sale. Arta iubirii înseamnă pentru el numai sex. Din ce în ce mai multă energie din suflet trece în corp. Iar corpul necesită din ce în ce mai multă energie şi apoi începe să se degradeze şi să moară. în cărţile mele acest proces se numeşte ataşament faţă de dorinţe. Când, în subconştient, la orice situaţie dureroasă reacţionăm cu agresivitate şi imediat ce tendinţa spre iubire scade mai jos de limita periculoasă, se conectează mecanismul salvării sufletului, adică are loc „ ea şj întreruperea dorinţelor, apar asemenea boli ca rterioscleroza şi alte tipuri de scleroză, diabet, infarct sau hemoragie cerebrală, arterită sau probleme cu vederea etc. Dacă noi nu dorim ca în mod voluntar să ne limităm dorinţele legate de corp, dacă năzuinţele noastre spre iubire slăbesc, atunci evoluţia devine forţată. Mecanismul de frânare şi distrugere este aplicabil atât la un singur om cât şi la un grup de oameni. Civilizaţia se îmbolnăveşte şi moare la fel ca un singur om.

Acum să ne întoarcem la notiţă. Scrieţi că în ultimul timp starea dumneavoastră s-a înrăutăţit. Au apărut dureri puternice şi a crescut temperatura. De fapt, situaţia dumneavoastră se îmbunătăţeşte. Numai că nu o judecaţi corect. Dacă v-aţi limitat necesităţile şi aţi început să vă rugaţi, atunci are loc purificarea. Murdăria din suflet trece în corp. Boala şi temperatura demonstrează puritatea sufletului copiilor dumneavoastră. Ca să ne curăţăm mai rapid sufletul, suntem supuşi la mai multe încercări. Iar dacă frica, depresia şi panica lipsesc, iar năzuinţa spre iubire şi Dumnezeu sunt permanente, atunci încep schimbările reale şi profunde. însănătoşirea trebuie să o câştigi învăţând să primeşti boala şi păstrând prin aceasta iubirea. Dar dacă dumneavoastră doriţi să înghiţiţi rugăciunea ca pe o tabletă şi să vă însănătoşiţi deodată, mai bine recitiţi

cărţile mele. Dacă nu sunteţi gata să vă schimbaţi, atunci vindecarea nu va avea loc. Apropo, eu înainte tot timpul m-am rugat şi m-am purificat. Apoi ceva a stagnat. După aceea am înţeles: poţi să te purifici continuu şi cu toate astea să rămâi neschimbat. Şi atunci am tras următoarea concluzie: nu trebuie sa te cureţi ca pe un vas murdar, ci pur şi simplu trebuie să devii alt om. Am înţeles de asemenea că oamenii care se duc la mănăstire îşi schimbă numele. Aici intervine legea negării negaţiei. Pentru a păşi pe a doua treaptă trebuie să te depărtezi şi să uiţi de prima treaptă. Astfel şi omenirea noastră în curând va deveni alta. Nu va mai fi aşa cum există acum. Aceasta este ceea ce religia numeşte „sfârşitul lumii".

Să ne întoarcem din nou la notiţă. Dumneavoastră nu aţi putut să treceţi peste situaţiile traumatizante din viaţă. Mai ales peste cele care ţin de sentimente. Pentru dumneavoastră supă-rările provocate de bărbaţi, trădările, infidelităţile, înjosirile, nedreptăţile au fost întotdeauna obstacole de netrecut. Aveţi nevoie să învăţaţi să păstraţi legătura cu Eu-l dumneavoastră Divin prin iubire. Să păstraţi Divinul când se destramă umanul. Când o să învăţaţi să păstraţi iubirea către Dumnezeu în orice situaţie, convingându-vă singură prin cuvinte şi gânduri, cereţi de la Dumnezeu ca acest lucru să le fie dat şi copiilor dumneavoastră. După aceea începeţi cu situaţiile de boală. La început, aplicaţi pentru corp un duş scoţian, turnându-vă pe corp apă rece dis-de-dimineaţă. Apoi continuaţi cu Hatha-Yoga, după aceea faceţi baie şi exerciţii de respiraţie. Adică pe fondul disconfortului fizic învăţaţi să păstraţi emoţiile pozitive. Ocupaţi-vă de aceasta cel mai bine dimineaţa când există energie. La început suprasolicitările nu sunt de dorit. Nu încercaţi să rezolvaţi deodată toate problemele, ci treptat, pe etape. Una din etapele puternice ale disconfortului îl constituie înfometarea sau regimul sever. Acesta constituie înjosirea bazelor vieţii şi a dorinţelor. Şi în acest caz trebuie să te comporţi deosebit de precaut. Dacă orice proces se începe direct, fără menajamente, mărind brusc, după graficul y = x ■ reZultatele se văd deodată, iar în final va fi o pierdere. Coroana creşte repede şi se dezvoltă bine iar rădăcinile nu
reuşesc să o urmeze.

Principalul în desfăşurarea exerciţiilor este ca dumneavoastră să vă învăţaţi să păstraţi continuu emoţia pozitivă

concentrându-vă permanent asupra iubirii. Mecanismul trecerii de la iubire în energie nu se formează dintr-o dată. Dar atunci când se formează, orice suprasolicitări acţionează numai spre bine, adică linia merge nu drept, ci pe traiectoria parabolică. Iată de ce atunci când începeţi să exersaţi, trebuie să vă înfrânaţi. Dacă în suflet nu există tendinţă de zbor, mărinimie şi iubire, opriţi-vă imediat din exerciţiu. Astfel, când aţi învăţat să treceţi prin boli fizice, începeţi să acţionaţi asupra bolilor sufleteşti. în acest caz concentrarea asupra iubirii trebuie să fie şi mai mare. Uitaţi despre logica umană întrucât acum totul este Divin. în orice situaţie, chiar şi în cea mai minunată, există un sens superior. Situaţia este mai înţeleaptă decât dumneavoastră. Fiecare eveniment constituie un motiv de a simţi iubirea. Orice eveniment te duce către Dumnezeu. Noi cu toţii, fie că avem dreptate, fie că suntem vinovaţi sau rătăcim, fie că suntem înţelepţi - ni s-a hotărât să ne ducem la Dumnezeu. în esenţă suntem cu toţii Divini. Acest lucru trebuie să-l purtăm în noi.

Fiecare situaţie parcursă în mod corect să o întăriţi cu rugăciune şi rugaţi-vă şi pentru copii şi nepoţi. Dacă orientarea şi capacitatea dumneavoastră se vor schimba şi nu vor fi temporare, vor atinge treptat acele straturi care în profunzime determină caracterul dumneavoastră, sănătatea şi soarta, iar schimbările vor avea loc cu atât mai repede, cu cât dumnea-voastră veţi deconecta mai bine logica umană. Ieri un prieten de-al meu mi-a spus o frază curioasă: „Eu sunt deseori depri-mat pentru că vreau prea multe". Adică aşteptările, dorinţele şi depresia sunt strâns legate. Vreţi să vă faceţi bine. Scăpaţi de dorinţe şi de speranţa de a vă însănătoşi. Schimbaţi-vă, deveniţi altcineva şi acel altcineva se va însănătoşi. Când vă adresaţi lui Dumnezeu trebuie să uitaţi de scopuri, de aşteptări şi de dorinţe. Veţi deveni un alt om şi se vor schimba şi copiii dumneavoastră. Pentru ei, sentimentul iubirii va deveni fericirea absolută. Ei se vor înfrâna, se vor linişti sau vor arunca tot ceea ce îi va împiedica să iubească ceea ce de fapt reprezintă sănătatea.

La una din prelegerile dumneavoastră aţi vorbit despre utilitatea tehnicii de respiraţie. Puteţi să ne explicaţi mai amănunţit? Ce tehnici se pot folosi, cine poate şi cine nu are voie să le utilizeze?

— Eu nu pot să recomand ceea ce nu ştiu. Eu nu m-am ocupat de diagnosticarea acelora care se ocupă cu tehnici de respiraţie, dar există literatură în acest domeniu.

Iată însă ce pot să vă spun pornind de la experienţa proprie. Reducerea respiraţiei este un proces subconştient foarte puternic. Omul poate să se ocupe de aceste tehnici şi la exterior să se simtă foarte confortabil, dar în interior nu se va petrece acest lucru. Asta este la fel cu faptul că au avut loc o serie de nenorociri şi omul a dat un impuls programului de autodistrugere. Unul din principalii indici ai căii juste îl constituie existenţa emoţiei pozitive, adică nu trebuie întreprins nimic în mod forţat. Să mergem mai departe. Odată mi s-a -fundat nasul şi am început să respir pe gură, şi deodată mi-a it o idee: de ce mi s-a înfundat nasul ca să-mi fie greu să pir Am continuat să respir pe nas. Trebuia să respir încet, sentimentul că mă sufoc, dar după 5 minute totul a trecut. Căile respiratorii s-au curăţat. Ce s-a întâmplat în plan subtil? S-a produs întărirea ataşamentului de uman, şi atunci se conectează mecanismul de apărare, adică devine greu să respiri. Frânarea bruscă a dorinţelor umane şi a vieţii armonizează starea generală, se elaborează orientarea corectă şi trece guturaiul. înseamnă că putem să folosim mecanismul pe care ni 1-a dat natura, creând un guturai artificial.

Important este să nu o facem brusc şi să nu ne suprasolicităm. Trebuie să începem exerciţiul dimineaţa, când avem mai multă energie, la început cu solicitări minime, numai pentru plăcere. Sentimentul plăcerii este legat de sentimentul iubirii. Atât timp cât există acest lucru, suntem apăraţi. De îndată ce dispare, trebuie să întrerupi exerciţiul. Dacă dumneavoastră aveţi deja o boală serioasă, aceasta înseamnă că nu mai puteţi trece prin situaţii de stres. In acest caz, la început, trebuie să învăţaţi să menţineţi emoţia pozitivă, păstrând iubirea în orice situaţie. întrucât chiar schimbarea ritmului de respiraţie este un stres serios, atunci este mai bine să nu începeţi cu tehnica respiratorie. în primul rând, folosiţi rugăciunea, concentrarea asupra iubirii de Dumnezeu, iar după aceea ocupaţi-vă de celelalte stresuri cum ar fi cele fizice şi temperatura.

DIVERSE

Din copilărie nu pot să renunţ la obiceiul de a-mi muşca buzele. De ce este legat acest lucru?

— Zona gurii este tema dorinţelor. Stomatita care apare la copii, problemele cu dinţii, muşcarea buzelor, etc. - toate acestea demonstrează existenţa geloziei şi supărării ascunse. Eu vă citesc cărţile şi sunt de acord cu sistemul dumneavoastră, mă străduiesc să îl aplic zilnic, dar nu prea reuşesc, mai ales în contactele cu bărbaţii. Am 42 de ani şi nu am fost niciodată măritată. Nu pot să găsesc răspuns la întrebarea: de ce provoc o asemenea agresiune la bărbaţi. La început totul este bine, relaţiile sunt armonioase dar foarte repede devin obiectul unei crâncene agresiuni psihice care, mi-e teamă, că va putea să se transforme în agresiuni fizice. Eu încerc să păstrez iubirea, delicateţea, armonia în relaţiile cu bărbaţii dar toate acestea provoacă de regulă o oarecare îndârjire şi răbufniri din ce în ce mai puternice ale acestei agresiuni- fost şocată când săptămâna trecută, după ce au ţ câteva zile de la primul contact sexual, bărbatul m-a sunat şi, mi-a spus că îi provoc dezgust fizic. Am purtat o discuţie puţin spus neplăcută. întreaga agresiune acumulată şi supărarea pe întreaga lume s-a năpustit asupra mea ca o murdărie. Eu tn-am simţit ca o prostituată şi nu găsesc nici o explicaţie: de ce devin din nou obiectul agresiunii din partea bărbaţilor. Care este cauza? Ajutaţi-mă.

__încep să explic de departe. Pentru mine, mult timp, a fost de neînţeles un fapt. Pacientul este gata să meargă la doctor şi să pună pe masă o sumă mare pentru consultaţie. Eu înţeleg pe deplin sensul informaţiilor şi experienţelor mele. Văd acest lucru la bolnavii de cancer care se însănătoşesc, la schimbarea radicală a caracterului copiilor şi adulţilor, la schimbarea destinului la cei care au acceptat informaţia şi au hotărât să se schimbe. Dar numeroşi oameni şi-au exprimat deseori indignarea: de ce trebuie să plătească pentru bilete la prelegerile mele? Am înţeles faptul că aceşti pacienţi nu aşteaptă multe de la doctori, dar de la mine aşteaptă foarte mult.

Aşteptarea înseamnă dependenţă. Dependenţa, la rândul ei, naşte agresiunea. Numeroşi părinţi încearcă din răsputeri să întărească dependenţa copilului faţă de ei, pentru a fi mai uşor să-i dirijeze, adică să-i „educe". După aceasta se miră: de ce copni îi urăsc sau nu doresc să comunice cu ei.

Atunci când noi începem să evoluăm noi depindem de izvorul evoluţiei. Dar progresul constă tocmai în faptul că rebuie să depinzi mai puţin de cel fără de care primii noştri paşi ar fi fost imposibili. La fel, concepţia noastră despre Divin, a început cu închinarea şi frica faţă de zei. Apoi s-a transformat în supunerea în faţa regulilor care ajutau la stabilirea de legături cu Divinul şi pe urmă cu înţelegerea că noi suntem parte din Dumnezeu, II purtăm în noi şi, în esenţă suntem Divini.

închinarea şi frica s-au transformat la început în disciplină, apoi în autodiscipiină, şi după aceea în necesitatea permanentă de dezvoltare a Divinului în sine şi de transformarea Divinului în uman. întrucât bazele fericirii umane se îndepărtează în viitor deoarece dorinţele sexuale sunt îndreptate spre continuarea vieţii în viitor, atunci dependenţa de viitor conduce la dezicerea de iubire şi acumulare a agresiunii.

Cu cât aşteptăm mai mult ceva de la viitor, cu atât mai mult se acumulează în suflet frica: dacă nu vom primi acel ceva? Sau depresia: mai degrabă acest lucru nu-1 voi obţine. Sau se acumulează ură faţă de acela care m-a privat de ceea ce am aşteptat. Deci, cu cât aşteptaţi mai multe de la bărbaţi, cu atât mai dureros va fi eşecul dorinţelor dumneavoastră.

Aşteptările, temerile şi depresiile dumneavoastră de mai mulţi ani, în subconştient, pe neobservate, s-au dezvoltat într-o imensă dependenţă. De îndată ce aţi primit ce aţi dorit, legă-tura, din potenţială a devenit reală. După aceasta a urmat o rafală de agresiune pe care dumneavoastră nu aţi perceput-o dar care putea să omoare bărbatul. Dar această legătură în duet cu agresiunea ar fi acţionat la orice distanţă. Dacă bărbatul ar fi fost cosmonaut, a doua zi ar fi zburat pe Marte. Dumneavoastră l-aţi fi găsit şi acolo, lată de ce pentru a supravieţui, bărbatul ar fi trebuit să micşoreze ataşamentul dumneavoastră.

P ntru aceasta era necesar să vă înjosească în primul rând în plan sexual.

în socialism, am învăţat mult timp divinizarea omului iubit • aclim ne mirăm de ce în Rusia bărbaţii omoară anual aproximativ 14.000 de femei, iar pe deasupra 36.000 de femei sunt agresate. Acest măcel nu este întâmplător. Cercetătorii pur şi simplu nu puteau presupune niciodată şi nici măcar prin gând nu le putea trece cât de strâns este legată concepţia

noastră despre lume cu sănătatea, soarta şi viaţa. Nu aşteptaţi nimic de la bărbaţi, purtaţi-vă cu ei ca şi cu nişte copii. Dozaţi-vă boala, ea vă este necesară, fără boală nu există evoluţie.

Având o atitudine serioasă faţă de ceva, noi ajungem să depindem de acel ceva. Nu vă comportaţi cu seriozitate nici faţă de viaţă, nici faţă de sex nici faţă de bărbaţi. Asta nu înseamnă că trebuie să vă comportaţi superficial şi neglijent. Aceasta înseamnă că în viaţă sunt multe lucruri mai importante decât viaţa, sexul şi relaţiile cu bărbaţii.

în primul rând, mai important este zborul sufletului nostru care are loc prin iubirea de Dumnezeu, descoperirea Divinului în şinele nostru şi revărsarea iubirii şi energiei asupra lumii înconjurătoare. Nu uitaţi niciodată că orice boală, prin înjosire umană este în acelaşi timp un pas spre cucerirea Divinului.

Sufletul întinereşte în plan subtil prin îmbătrânirea fizică. Pentru ca divinul să lumineze şi să ne arate calea trebuie aruncat în mod periodic învelişul uman de pe el.

In fiecare pierdere există un moment al creaţiei. Orice situaţie te conduce la Dumnezeu.

Astfel tot ceea ce noi numim viaţă, sex, muncă sunt toate nişte situaţii.

Fiecare situaţie este o floare din care este necesar să extragem nectarul iubirii. Şi indiferent ce formă sau culoare ar avea floarea, în ea va fi întotdeauna nectar.

Este necesar numai să învăţăm să culegem acest nectar.

Dacă omul a tâlhărit sau a omorât pe cineva atunci prin el acea persoană se purifică. Iar prin aceasta el însuşi se purifică. întrebarea mea este: dacă voinţa omului care a săvârşit aceste infracţiuni a fost numai de 10 - 15%, iar restul a fost voinţă Divină, atunci de ce în toate religiile aceasta se socoteşte a fi păcat?

— Dacă omul a jefuit sau omorât pe cineva, atunci el prin aceasta nu se purifică. Tocmai asta am scris. Ăsta e primul lucru.

în al doilea rând. De ce omul fură sau omoară? Pentru că la el dorinţa întunecă totul adică întunecă cel mai important lucru şi anume iubirea din care izvorăşte noţiunea de morală. Morala constituie legile umane care ne ajută să păstrăm sentimentul iubirii. Uneori ele contrazic iubirea în plan superior dar alteori

sunt îndreptate spre păstrarea iubirii. Tocmai de aceea, atunci când dorinţele noastre umbresc iubirea suntem gata să omoram, să jefuim, să tâlhărim.
Aceasta înseamnă în primul rând că cel mai important lucru nu constă în trădare şi jefuire, ci în faptul că dorinţa noastră se înalţă mai presus de iubire. Dacă noi învăţăm să punem mai presus iubirea decât dorinţa vom reuşi să stăpânim rădăcinile tâlhăriei şi crimei. Primul lucru pe care trebuie să-1 facem este să înţelegem că dorinţa este secundară iar iubirea de zeu este primordială. Tocmai de aceea în Biblie ni se despre păcatul primordial al lui Adam şi Eva. Aceasta - eamnă pierderea iubirii de Dumnezeu pentru dorinţa de a ntinua să trăieşti, să ai un om iubit, familie etc. Se pare că sunt dorinţe umane, dar dacă ele sunt puse mai presus de iubirea de Dumnezeu, în ele sunt cuprinse rădăcinile infracţiunii. Omul care a trădat şi a omorât este acela în care după neam şi moştenire, după vieţi trecute, în concepţia despre lume a grupurilor anterioare de oameni, state, este deja dezvoltată tendinţa de divinizare a dorinţei.

Sodoma şi Gomora de exemplu. De ce au fost omorâţi oameni în Sodoma şi Gomora? Pentru că ei au creat în suflet viitorii ucigaşi şi răufăcători. De ce am scris eu în cartea mea despre faptul că principala infracţiune nu este uciderea şi tâlhărirea, ci dezicerea de iubire? Pentru că tocmai din aceasta izvorăşte totul.

Când omul comite o infracţiune, aceasta înseamnă un mecanism „extins", de dezicere de iubire în favoarea dorinţelor, vieţii şi divinizarea acestora. Este foarte important ca omul să aibă voinţă şi să-şi înţeleagă propriile acţiuni.
El va putea depăşi acest lucru. Dacă nu-1 depăşeşte, atunci devine responsabil şi i se dau anumite probleme. El îşi va pierde viaţa şi dorinţa. Dacă la început se va manifesta voinţa Divină în faptul că el a săvârşit acest lucru, mai târziu ea se va manifesta prin faptul că omul se îmbolnăveşte şi moare. Voinţa Divină se manifestă în toate. Dar esenţa evoluţiei omului constă în faptul că el se dezvoltă în permanenţă ca om, că purifică în el însuşi Eul Divin şi din ce în ce mai mult oinţa lui se apropie de cea Divină. Atunci el învaţă să vadă în el însuşi pe Dumnezeu, să-şi păstreze iubirea orice s-ar întâmpla, când el depăşeşte dependenţa de dorinţe, când cu cât mai mult se îndreaptă spre

Dumnezeu, cu atât mai puţin trădează, fură şi omoară. In aceasta constă esenţa voinţei libere a omului.

Dacă organismul se comportă greşit, atunci este necesară o infecţie care trebuie să distrugă acest organism. Comportamentul incorect, furtul, crima, lăcomia şi gelozia constituie acea infecţie care devine din ce în ce mai activă, pe măsură ce iubirea devine pentru noi mai puţin importantă şi deci aceasta înseamnă că este necesară această infecţie.

Aş dori să subliniez încă o dată următoarele: în plan exterior există voinţă umană.

în plan mult mai subtil, în afara voinţei umane se găseşte şi voinţa Divină.

în plan ultraadânc există numai voinţa Divină.

Dacă dumneavoastră doriţi să amestecaţi deodată toate planurile şi să încercaţi să simţiţi unde să află voinţa umană şi unde cea Divină, s-ar putea pur şi simplu să nu înţelegeţi.

Cum trebuie să se comporte în armată, atât în interior cât şi în exterior, recrutul tânăr, atunci când îşi bat joc de el, îl bat şi îl înjosesc?

— La început am să vă relatez o istorioară pe care mi-a povestit-o o pacientă.

„La noi în Murmansk, de obicei oamenii sunt ucişi pe traseul Leningradka (aşa se numeşte traseul care leagă Murmansk de Sankt Peterburg). Apoi trupurile sunt înmormântate în pădure. Eu mergeam pe stradă şi deodată, lângă o a oorit un microbuz. Din el au ieşit trei bărbaţi şi m-au
mine,»•» r . . .
înăuntru. S-au comportat cu mine ca şi cu o oaie care
buia sacrificată. Când am ajuns în afara oraşului, am înţeles
Huoă înfăţişarea oamenilor care m-au ţinut că în curând mă vor ucide. Am început să mă rog: „Dumnezeule, eu înţeleg că în curând voi fi ucisă, dar în ciuda acestui fapt eu păstrez iubirea fată de Tine". Şi deodată, unul dintre infractori, cu o faţă dură, mi-a spus: „Nu pot să înţeleg de ce sunt aşa de bun astăzi. O să-i dăm drumul muierii. Las-o să trăiască." „Ei m-au împins din maşină şi s-au dus."

Eu cred că dumneavoastră înţelegeţi ce s-a întâmplat. în situaţii critice, conştientul se înfrânează şi deschide larg subconştientul nostru. Şi dacă într-o situaţie critică ne angajăm corect din punct de vedere emoţional, în câteva minute ne

putem schimba în aşa fel, cum în situaţii obişnuite nu ne schimbăm în 10-15 ani. Ceea ce se petrece cu noi este determinat de starea noastră interioară subconştientă. Unii sunt jigniţi, iar de ceilalţi nu se ating. Cine îşi atrage asupra sa înjosirea? Cel care are multă agresiune în subconştient. Cum să determinăm dacă aceasta există acolo sau nu? Agresiunea se naşte prin dependenţă ridicată. înseamnă că dacă dumnea-voastră încercaţi deseori frica, supărarea, depresia, condamnaţi pe cineva pentru a simţi superioritatea personală, atunci problemele sunt inevitabile. De aceea, cea mai bună metodă de a lupta cu mediul dur înconjurător este de fapt schimbarea lui.

Iar noi putem schimba lumea numai atunci când ne schimbăm noi înşine în interior. întrucât procesul propriei transformări poate fi îndelungat, este nevoie de apărarea exterioară, dar înfăptuirea ei trebuie să fie corectă. Este important să cunoaştem următoarele: cu cât suntem mai sinceri şi mai mărinimoşi, cu atât apărarea noastră este mai eficientă.

Aş dori să vă prezint un exemplu: acum o lună mă apropiam cu maşina de casa mea. Trecerea este îngustă; pe partea stângă sunt aşezate câteva maşini. Am observat că una dintre maşini a pornit să părăsească rândul şi m-am oprit ca după aceea să-i ocup locul. Am observat în acelaşi timp că, semnalizând din faruri, venea în întâmpinarea mea o maşină. Am privit înapoi, pentru a ceda trecerea, dar am văzut că în spatele meu stă deja un microbuz. L-am semnalizat cu farul pe cel din maşina din faţa mea, atrăgându-i atenţia că trebuie să rămână pe loc. Dar din acea maşină a ieşit conducătorul furios care fusese probabil „racket". Eu am deschis uşa şi am auzit următoarele cuvinte: „Hei, tu, orătanie, de ce ai oprit şi n-ai trecut, doar eu ţi-am cedat trecerea."

Înainte eu aveam o reacţie identică la jignire; sau ură şi dorinţă de a nimici pe acela care m-a jignit, sau depresie când nu am putut să dau replica. Acuma am scos capul din maşină şi i-am spus : „Ascultă, te rog foarte mult să rămâi pe loc, lasă-l pe acesta să iasă, eu doresc să parchez în locul lui. De aceea m-am oprit." El, ascultător, s-a urcat în maşină şi a dat puţin în spate. Eu am ocupat locul în partea stângă şi am văzut cum el a pornit imediat în faţă şi a încercat să-l oblige pe omul care a stat la volanul microbuzului să dea înapoi. Microbuzul a pornit înapoi circa 50-70 de metri, iar

stăpânul maşinii mici împingea cu îndârjire spre ieşire. Apoi eu am început să analizez situaţia. Care este esenţa comportamentului agresiv al conducătorului maşinii. Absolutizarea dorinţei lui. Dacă eu doresc, zdrobesc pe cine vreau, dacă mă împiedică. Nu ştiu - a fost bandit sau miliţian. Acest lucru nu este important, importantă însă concepţia despre lume a individului.

Dacă omul este robul propriilor dorinţe, el, în sinea lui, îi omorî întotdeauna pe alţii sau pe sine. După aceea acest lucru va avea loc în realitate.

Dacă în comportamentul meu nu a existat un răspuns agresiv, înseamnă că la mine dependenţa de dorinţe s-a micşorat, fapt ce l-am constatat cu plăcere. Apoi l-am diagnosticat pe flăcăul acela: la el au apărut probleme serioase după această situaţie, fără să bănuiască ceva. Rezerva viitorului era la el de trei ori mai mare decât nivelul mediu. Armonia interioară i-a permis să se comporte ca un huligan şi mitocan şi totul i-a mers. Peste 15-20 de ani concepţia lui şi comportamentul exterior ar fi început încet-încet să otrăvească armonia interioară şi atunci ar fi început să se destrame atât sănătatea, cât şi soarta. în situaţia dată, aceasta a avut loc într-un minut. Rezerva viitorului a devenit minus 80 ca şi la oamenii grav bolnavi. Eu am examinat periodic câmpul lui. Am avut o imagine curioasă, încă timp de 4-5 zile m-a urât din inerţie. Dar totul s-a întors cu 180 de grade, cu cât mai mult mă ura pe mine, cu atât mai mult se ucidea, cu toate că omul în interiorul său a fost armonios. Iată de ce cea mai mare parte a programului de autodistrugere a afectat copiii. Apoi, acumulându-se, a străpuns apărarea şi s-a întors la el. După 20 de zile iar l-am examinat. In zona capului câmpul era perforat. S-ar putea să moară din cauza unei leziuni la cap.

Ce este curios! El putea să mă uite demult dar sufletul lui, 111 Pr'IT>ele 10 zile, a manifestat faţă de mine ură, apoi frică. Acum eu îi diagnostichez câmpul. Imaginea a rămas în mod practic aceeaşi, adică şi-a creat multe probleme. Dar la omul mărinimos observăm o strânsă unitate cu Dumnezeu şi cu lumea înconjurătoare iar emoţiile agresive îl părăsesc. Cu cât mai mărinimos este omul, cu atât mai periculos este să te superi pe el, nu e voie să-1 superi sau să-I condamni.

Mai există un aspect. Am auzit cândva o expresie: este imposibil să te superi pe un filozof. De ce? întrucât cunoaş-

terea şi înţelegerea nu sunt posibile fără iubire. Iar prin aceasta trebuie ca din interior să te depărtezi de viaţa proprie, de propriul corp şi de tot ataşamentul tău. Filozoful nu se identifică cu corpul său, cu conştiinţa sa, cu dorinţele sale, iar umilite pot fi numai acestea. Iubirea nu se poate umili. De aceea umilinţa este uneori folositoare pentru a ne simţi adevăratul Eu interior.

De ce în armată se împuşcă soldaţii? Dacă în momentul umilinţei păstrezi iubirea atunci are loc purificarea. Dacă însă se naşte ura, condamnarea şi supărarea, atunci ele în primul rând atrag următoarea umilinţă şi în al doilea rând se revarsă într-o comportare agresivă faţă de alţii sau faţă de sine. Atunci soldatul ia puşca şi trage fie în camarazii săi, fie se împuşcă el însuşi. In armată regulile sunt denaturate, dar asemenea reguli
sunt şi în statul nostru. In fiecare zi ne umilesc funcţionarii, bandiţii, miliţienii. Iar noi trăim totuşi cumva în aceste condiţii şi mai mult decât atât: ne însănătoşim.

Ne însănătoşim noi, se însănătoşeşte ţara. Treptat acest fenomen are loc şi în armată. Aş dori să subliniez din nou: orice om doreşte să trăiască. Şi orice om simte în mod intuitiv că poate să plătească pentru umilirea omului armonios.

Iată de ce, cea mai bună apărare este să acumulezi iubirea, depăşeşti dependenţa de uman. în orice armată, soldaţii trec ■ tr-o umilire excesivă şi nu întâmplător. Cu cât ne agăţăm i puternic de viaţa noastră, cu atât mai mult se va acumula "i suflet frica, aroganţa, ura şi depresia. Dacă în cazul unui război viaţa proprie este primordială, atunci soldatul nu se subordonează ordinelor superiorului, iar în luptă trăieşte cu frică şi ură devenind un soldat de nimic. Şi atitudinea dură faţă de soldaţi are un scop determinat: acela de a diminua dependenta de viaţă. De aceea, personalităţile nu sunt iubite în armată. Un asemenea om poate să se certe cu superiorul când de fapt de la el se cere o supunere oarbă în momentele critice, în instituţiile militare se învaţă: dacă ai dat un ordin greşit să nu îl schimbi pentru că după aceea nu te mai ascultă subordonaţii. Psihologia militară, în esenţa ei, este într-o oarecare măsură păguboasă. De aceea, ministrul apărării trebuie să fie un civil care judecă din punct de vedere politic şi nu militar.

Schema subordonării oarbe e răspândită nu numai în armată, ci şi în ţările orientale. Acolo concepţia „umilinţei" pur şi simplu nu există. Există însă supunerea oarbă.

Un prieten de-al meu mi-a povestit următoarea situaţie pe care a văzut-o în Japonia. Mergea pe coridor directorul unei întreprinderi. Toţi muncitorii prezenţi se înclină în faţa lui până pleacă la etajul următor, toţi subalternii stau înclinaţi şi stau aşa cam cinci minute. Eu m-am mirat: de ce tocmai cinci minute? Interlocutorul mi-a explicat: ca nu cumva cineva să te toarne la şef că te-ai ridicat primul.

Să ne întoarcem la armată. Ura, supărarea, condamnarea, toate acestea sunt încercări de apărare, dar dintre cele mai negative. Energia trebuie consumată nu prin aceste forme sinucigaşe de apărare, ci prin formarea metodelor mai eficiente. Faptul că nu demult, soldaţii dintr-o unitate s-au unit şi s-ai adresat procuraturii din cauza umilinţei, a însemnat de fap căutarea de noi forme de apărare prin conducere şi schimbare situaţiei exterioare. Ura interioară duce la stângăcie exterioară. Cu cât este mai mărinimos omul, cu atât este mai neînfricat şi cu atât mai mult poate să creeze metode de apărare exterioară. Dar aş dori să subliniez din nou că cea mai bună apărare este unirea cu Dumnezeu care are loc în sufletul nostru prin acumularea iubirii.

STATUL

Acum în Rusia nu există bani nici pentru armate normale, nici pentru explorarea cosmosului, nu există bani pentru cultură şi educaţie adică rămânem în urmă din ce în ce mai mult faţă de ţările dezvoltate. Nu demult am auzit la televizor o informaţie curioasă. Preşedintele Puţin a vorbit cu

posesorii societăţilor de gaze. în Europa, gazul se vinde la un preţ scăzut. O sumă ascunsă intră în buzunarele oamenilor de afaceri. Numai din vânzarea gazului se obţine o sumă mai mare decât bugetul anual al Rusiei. Se pune întrebarea rezonabilă: de ce se află în Rusia, în mâinile persoanelor particula

re, petrolul, gazul şi alcoolul? Ţinând cont de gradul de corupţie din Rusia, nu putem să ne aşteptăm la bunul stmţ şi la plata impozitelor. Bugetul ar fi crescut de minimum 10 ori dacă statul ar fi reîntors aceste cele mai profitabile ramuri la sine. Se cunoaşte că în U.R.S.S. 40% din

buget revenea din impozitul pe alcool. Există oare şansa ca Rusia să se pună la punct?

— Dacă vorbim în limbajul cercetărilor mele, Rusia este în procesul de ciocnire a ideilor dintre Occident şi Orient. Gândirea colectivă, relaţiile dintre oameni, ideologia, au fost întotdeauna o prioritate. în Occident, deasupra legilor au stat întotdeauna banii, adică gândirea materială individuală.

înainte Rusia a fost o ţară comunistă. Dacă aveai relaţii atunci puteai încălca şi ocoli orice lege. După distrugerea socialismului, Rusia a preluat gândirea occidentală. Banii au permis încălcarea şi ocolirea oricărei legi. Ce s-a întâmplat ca rezultat al acestei gândiri: în Rusia deasupra legii stau banii şi relaţiile. Pentru noi, gândirea orientală nu a reprezentat întotdeauna disciplina şi păstrarea statalităţii, ci oprimarea personalităţii. In gândirea occidentală noi vedem dezmăţul relaţiilor comerciale fără să observăm organizarea minunată a producţiei şi elaborarea gândită a legilor. O concepţie eronată despre lume naşte o politică şi o economie greşită. Ce este democraţia? Este dictatura legii. întrucât ideologie, legi pe parcursul zecilor de ani anteriori noi practic nu am avut, ceea ce numim noi democraţie s-a transformat în tâlhărie şi destrămarea statului. Orientul a fost întotdeauna plin de idei şi de conştiinţă colectivă. Occidentul a fost întotdeauna mai puternic prin dezvoltarea materială şi conştiinţa individuală. în Orient, ideea a acţionat pentru unitatea tuturor. în Occident, materialul a acţionat pentru bunăstarea fiecăruia. Atunci când oamenii sunt uniţi având idei, scopuri comune, ei pot obţine rezultate uluitoare. Armata roşie flămândă, nepregătită a zdrobit armata Antantei care a fost pregătită şi educată minunat. într-o perioadă scurtă, atât în domeniul ştiinţei cât şi în cel al tehnicii militare, s-au

făcut adevărate minuni. Entuziasmul a născut are i-au unit pe toţi. Occidentul a pornit de la responsabila fiecăruia faţă de legi: - fiecare trebuia să răspundă în legii şi să depindă de ea şi de aceea fiecare trebuia să fie apărat de aceeaşi lege.

Nu e voie să atentezi la idee: iată de ce în Orient orice om leeat de idei, fie conducător sau funcţionar, a fost infailibil. Aceasta a ştirbit drepturile multora dar a întărit unitatea.

în Occident orice om poate fi suspectat, criticat şi aceasta a dezbinat oamenii dar a format un mecanism de apărare al fiecăruia. în Rusia nu există acum un mecanism eficient de apărare al fiecărui om. în Rusia, în prezent, nu există idei care să-i unească pe toţi. Rusia a fost mereu o ţară mai mult orientală. Slugărnicia faţă de ţar şi faţă de conţopist a fost naturală. De aceea şi socialismul s-a încetăţenit mai repede pe pământul Rusiei. De fiecare dată când Rusia a vrut să renunţe pe deplin la gândirea orientală şi să treacă în totalitate la gândirea occidentală, la noi au început probleme serioase. Au murit şi ţari şi adepţii reformelor. Soarta face aluzie parcă de sus la faptul că Rusia trebuie să unească pe pământul ei atât ideile orientale cât şi pe cele occidentale. Dacă în Rusia nu apare ideea sau ideologia care să-i unească pe toţi, atunci viitorul ei va fi imposibil. Dacă în acelaşi timp nu va apărea responsabilitatea fiecăruia în faţa legii şi apărarea drepturilor omului atunci se va întâmpla acelaşi lucru. în orice ţară, concepţia poporului care trăieşte acolo formează cultura şi politica acestuia şi în ultimă instanţă economia şi întreaga soartă.

In prezent în Rusia se formează în mod stihinic o nouă concepţie despre lume.

Are loc conectarea ideilor colective cu cele individuale \ principiu, acest proces are loc în întreaga lume. Noi percepem din ce în ce mai mult unitatea comună pe minuscula noastră planetă: există din ce în ce mai multă responsabilitate fiecăruia şi posibilul pericol din partea fiecăruia pentru soarta planetei.

Renunţarea la gândirea colectivă este tot atât de păguboasă ca şi renunţarea la gândirea individuală. Dacă ne întoarcem din nou la Rusia, în cadrul ei s-a visat mai mult la viitor.

Viitorul s-a apropiat mai repede de Rusia. Şi tot ceea ce trebuie să parcurgă lumea întreagă Rusia va parcurge prima. Nu este mai puţin importantă formarea justă a concepţiei despre lume, atitudinea faţă de lume şi faţă de sine decât orice transformare economică şi politică.

Problema referitoare la starea spirituală a Armeniei.

— Armenii au fost primii care au trecut la creştinism de pe tot teritoriul fostei Uniuni Sovietice, fiind probabil cei mai consecvenţi dintre europeni. De aici provine nivelul deosebit de mare al spiritualităţii armenilor, lucru observat de către toţi cercetătorii, dar când spiritualitatea este pusă mai presus de iubire, atunci, întrucât o asemenea fericjre este mai mare decât tot ceea ce este material, atunci şi pericolul este mult mai mare. Concentrarea asupra spiritualităţii înseamnă concentrarea asupra viitorului, de aceea când omul este ataşat de spiritualitate, el pierde împreună cu acestea viitorul său şi chiar şi viaţa.

Iată de ce poporul armean trebuie în primul rând să depăşească problema principală care stă în faţa întregii ■ i si anume: depăşirea dependenţei nu numai de ceea ce terial ^ar şj <je ceea ce este spiritual. Să pună iubirea ' nresus de viitor şi prezent. De acest lucru depinde nu nai soarta poporului armean sau izraelian, nu numai a Rusiei dar şi a întregii lumi. Armenii pur şi simplu sunt pe primul plan în acest domeniu.

Soi suntem ceceni. în 1995, în timpul războiului, a căzut în mâna noastră un articol al dumneavoastră. Aceasta ne-a permis să supravieţuim. Dacă este posibil, vă rugăm să analizaţi în plan subtil soarta poporului nostru, ce se întâmplă cu noi şi pentru ce?

— în lume, apare din ce în ce mai puternic opoziţia dintre metoda de gândire occidentală şi orientală.

Dacă sunt doi oameni atunci există două ideologii şi două religii. Esenţa metodei occidentale este concentrarea asupra dorinţelor. Cu timpul acest lucru te înfundă în robia dorinţelor iar mai departe în depravare şi destrămare. Esenţa metodei orientale o constituie concentrarea asupra voinţei, conducerii, ideii şi principiilor. Acest lucru înseamnă agresiunea, consolidarea, provocarea conflictelor din ce în ce mai mari şi apoi sinuciderea colectivă.

Intre Cecenia şi Rusia este un conflict care există şi în Israel. Acel conflict care a existat şi în Iugoslavia, acel conflict care există acum între ţările asiatice şi America, între ştiinţă şi religie. Aici nu este vorba despre Cecenia şi Rusia, ci despre ■aptul că nu pot fi depăşite contradicţiile şi, ca atare, conflictul va creşte.

Dacă vorbim în mod concret despre Rusia şi Cecenia, usia a mers pe drumul occidental neavând o cultură, legi şi concepţii dezvoltate. De aceea tema dorinţei a crescut atât H mare încât a dus la destrămări impetuoase a democraţiei şi a moralei însăşi. înseamnă că trebuie să apară o forţă capabilă să se concentreze din ce în ce mai mult asupra voinţei, conducerii şi principiilor. Voinţa, conducerea, principiile constituie ideologia şi religia. în Rusia „democratică" toate acestea s-au situat pe planul doi şi trei şi de aceea, în această situaţie trebuie să apară asemenea curente unde un anume popor sau un grup de oameni legat de un anumit partid sau religie, trebuie să se contrapună destrămării generale. în acest plan, cecenii s-au contrapus Rusiei atât în ceea ce priveşte aspectul naţional cât şi cel religios, iar în unele momente chiar în aspectul ideologic. Fără aceasta conflictul nu ar fi rezistat mult timp. în primul rând, lipsa ideologiei, a principiilor, a moralităţii la nivel de stat în Rusia a favorizat apariţia conflictului cecen. De ce tocmai în Caucaz? Poporul care trăieşte la şes, este deseori supus năvălirilor şi cuceririlor. Aceasta este înjosirea sorţii. Poporul care trăieşte în munţi nu este numeros, motiv pentru care cucerirea poate să ducă la dispariţia lui. Dar, cu toate acestea, supravieţuieşte mai uşor întrucât este apărat de munţi.

Pe de o parte munţii îi ajută să supravieţuiască, iar pe de altă parte munţii taie căile de comunicare cu alte popoare şi îi apără de încercări serioase. Iată de ce nivelul mândriei este mai mare la popoarele din munţi şi totodată este mai înaltă şi concentrarea asupra propriei apărări, asupra unei sorţi fericite. Pe de altă parte, pentru a supravieţui, un popor mic trebuie să se orienteze mai mult spre agricultură şi nu spre educaţie precum şi spre propria apărare. Şi aceasta, într-o măsură determinată, se reflectă asupra dezvoltării adică o încetineşte.

Oamenii de ştiinţă au observat că popoarele care locuiesc în ii se dezvoltă în permanenţă datorită schimburilor cultu-

1 popoarele care trăiesc în munţi încep să rămână puternic
- urmă în ceea ce priveşte dezvoltarea lor întrucât se îngus-
ază contactul cu lumea exterioară. Tocmai în asemenea condiţii s-a născut obiceiul de ospitalitate, încălcarea căruia se
pedepsea cu moartea în Caucaz. Fără acest obicei nu era posibilă comunicarea cu lumea exterioară. Adică obiceiul ospitalităţii înseamnă dorinţa de a se deschide cât de cât pentru
alte culturi pentru a obţine informaţii noi.

Ca urmare ne întoarcem la popoarele caucaziene. In primul rând, pentru a supravieţui este necesar să se concentreze în permanenţă asupra apărării, asupra artei militare. în al doilea rând, are loc înfrânarea posibilităţilor de dezvoltare a ştiinţei şi a economiei. în al treilea rând, lipsa anumitor zdruncinări la scară mare. în al patrulea rând, Caucazul deţine mult petrol şi minereu de fier etc, ceea ce poate să întărească concentrarea asupra sorţii fericite şi să mărească mândria.

Ne sunt cunoscute din istorie următoarele: un stat care încetează să producă agricultori, constructori, educatori şi creează numai luptători, un asemenea stat deci, este condamnat la stagnarea dezvoltării şi este posibilă în continuare destrămarea lui aşa cum s-a întâmplat cu mongolii, spartanii etc. Ce se întâmplă cu Cecenia?

Apărarea crescută pe care o asigură munţii conferă şi o mândrie crescută. Diminuarea schimbului informaţional cu alte popoare duce de asemenea la creşterea mândriei. Existenţa
ţiţeiului care permite cu un efort mai mic să se obţină o unăstare mai rapidă înseamnă de asemenea o mândrie crescută care atrage însă probleme.

în mod corespunzător, aceste probleme trebuie să conducă la înjosirea sorţii. Cecenia a primit nu înjosirea sorţii, ci dimpotrivă, o mai puternică întărire a propriei sale importante datorită existenţei petrolului, luptătorilor pe care i-a educat Cecenia, ideologiei şi religiei, care au unit poporul şi cu ajutorul sprijinului opiniei internaţionale.

De fapt, acest lucru a dus la pierdere. A dus la o mai puternică dorinţă de a pune miza pe război, pe forţă şi s-a uitat că trebuie muncit, trebuie învăţat. Tineretul a uitat să mun-

cească şi să înveţe, a început să se gândească numai la război şi această psihologie militară a început să se transforme în banditism.

Problema Ceceniei constituie un model al felului cum un stat se concentrează asupra forţei, principiilor, ideilor, stabilităţii şi bunăstării şi ajunge la un rezultat invers. Ceea ce se petrece acum în Cecenia constituie recunoaşterea faptului că trebuie să creezi nu militari, ci oameni de ştiinţă, muncitori, constructori, trebuie să comunici în continuare cu alte popoare şi atunci ţara se va dezvolta şi nu va pieri.

Timp de zeci de ani ne-au băgat în cap că poporul trebuie să conducă statul. Acum s-a adeverit că poporul nu a condus niciodată statul. Statul a fost întotdeauna condus de un grup de „aleşi". în ultima vreme a apărut o formulare nouă. Statul trebuie să fie condus de fiecare şi nu de popor, deci de fiecare dintre noi, oricine am fi-La urma urmei, cine trebuie să conducă statul? Poporul, oligarhia sau preşedintele?

_ Din punctul meu de vedere, statul trebuie să fie condus I oe Aceasta este adoptată de un grup de lideri care şi-au , niol1strat competenţa dar este creată şi cizelată de opinia publică, adică de reprezentanţii culturii, ştiinţei, artei, şi de deologia, filozofia şi religia statului. întrucât cunoaşterea lumii este neîntreruptă, pentru supravieţuirea strategică este nevoie de dezvoltarea permanentă şi revizuirea legilor. în timpul socialismului, eu am auzit doar un singur punct de vedere: legea mă conduce înainte, legea este mai înţeleaptă decât mine, eu trebuie să mă supun legii fără a cârti. Mai târziu, am auzit cu uimire şi o informaţie contrară, şi anume: legea întăreşte doar relaţiile deja apărute şi create.

Apoi am înţeles că există legi referitoare la strategie care se orientează mai mult pe sufletul omului, care se referă la concepţii religioase, morale şi constituţionale. Există şi legi tactice care se schimbă mult mai repede. Dar oricât de gândite şi înţelepte ar fi legile, ele nu reflectă niciodată întregul tablou al lumii. Ceea ce înseamnă că nu trasează o linie absolut corectă de comportament.

Orice situaţie va fi întotdeauna mai înţeleaptă decât noi.

De aceea eu cred că în primul rând legile trebuie să conducă statul, şi pe fiecare om în parte trebuie să-l conducă iubirea,

deoarece este singura lege care oferă o imagine clară despre lume.

Aveţi informaţii noi despre regulile de circulaţie?

Există nişte observaţii curioase. Eu am scris că orice eveniment se repetă în timp de mai multe ori cu slăbirea densităţii. Adică ceea ce noi numim „semne" sau indicatori constituie un model pentru evenimentul viitor şi care în mod real previn pericolul. Este adevărat că e nevoie să tragi con duzii juste. Dacă omul nu se schimbă, atunci atenţionarea nu funcţionează. într-o zi eu am zburat într-o intersecţie, în p|jnă viteză, şi am intrat într-un „KamAZ". Cu o zi înainte eu am primit câteva „avertismente". Aluzia a fost destul de clară. Eu mergeam acasă cu maşina pe faleza Fântânilor. Aveam 60-70 km pe oră şi în faţa mea era o maşină. Lumina semaforului era verde. Era o distanţă suficientă pentru a trece intersecţia. Măresc viteza până la 80-90 km pe oră. Prima maşină încetineşte la intersecţie, atunci când semaforul verde începe să pâlpâie. Eu apăs pe accelerator pentru a traversa intersecţia pe galben. Deodată, eu văd că maşina din faţă se opreşte. în Rusia, când se aprinde semaforul roşu nu toată lumea încetineşte la intersecţie. Dar ca să pui frână pe culoarea verde, aşa ceva eu nu am mai văzut. Eu am început să frânez, dar am înţeles că nu iese nimic. Am reuşit să trag volanul în dreapta şi cu toate că aveam ABS am zburat aproape în mijlocul intersecţiei.

După aceea am condus mai departe şi mă gândeam de ce a putut să se întâmple acest lucru. Eu simt întotdeauna ce se va întâmpla în faţă. Desenul mişcării maşinii prezintă o informaţie invizibilă ochiului. Şi dacă tu te afli într-o stare normală, atunci nemaivorbind de comportamentul extrasen-zorial, când emoţiile şoferului ţi se transmit, chiar în mod normal pot trage concluzii corecte. în acest caz situaţia a fost stupidă şi periculoasă. Până să apară această situaţie, starea mea interioară prevedea apariţia ei. Ce putea să fie acest lucru? Am înţeles repede. Acesta a însemnat graba. Când în interiorul

- te grăbeşti, încerci să accelerezi timpul. Timpul poate fi accelerat şi încetinit fizic prin schimbarea oriei stări, adică dirijându-1 dinăuntru. O forţare exterioară timpului dă naştere programului de auto-nimicire. De multe ri am observat după aceea că atunci când începi să te arăbeşti, imaginea reală a

lumii din jurul tău „înoată". Cu cât te arăbeşti mai mult, cu atât mai mult se deformează. De cunoaşterea acestor legi se folosesc şarlatanii.

Când omul se grăbeşte, el devine robul dorinţelor sale. El pierde complet controlul asupra situaţiei şi atunci poţi să-1 dirijezi cum vrei. înseamnă că trebuie să-1 obligi pe om să se grăbească. Atunci când el încalcă legile superioare, înşelarea lui de către şarlatani este permisă cumva de către Dumnezeu.

Se poate trage o concluzie simplă. Dacă dumneavoastră vă grăbiţi undeva, deja aţi întârziat. Aţi întârziat în esenţă. întârzie acela care se grăbeşte. Se poate face totul repede dar fără să te grăbeşti. Pe traseu puteţi să conduceţi maşina repede. Dacă însă în interiorul dumneavoastră vă apucă graba pot apărea probleme serioase.

Vă prezint o altă observaţie. De îndată ce la dumneavoastră apare sentimentul de superioritate faţă de alţii în momentul conducerii maşinii, aşteptaţi-vă ca în scurt timp să apară o situaţie de avarie. Pe şosea, ambiţiile sunt mult mai pericu-loase decât în mod obişnuit.

Apropo, atunci când mergeam să cumpăr o casă şi m-am lovit de KamAz eu mă grăbeam. Acolo mă aştepta un vânzător, iar noi eram în întârziere cu o jumătate de oră. Atunci când te grăbeşti, nu numai că pierzi realitatea lumii, dar orice situaţie începe să se contureze în cel mai negativ mod.

Această casă a fost renovată, dar nu am stat în ea niciodată După aceea am vândut-o la un preţ mult mai mic decât cel cu care am cumpărat-o.

Am văzut că „n-o să meargă", dar totuşi am hotărât. în ciuda sorţii, să cumpăr casa. Insă eu nu am demonstrat nimic sorţii. Astfel, nu demonstraţi nimic propriei sorţi. Dacă acţiunile dumneavoastră pornesc din dorinţa de a vă demonstra superioritatea, de a vă susţine supărarea, de a vă susţine dreptatea, atunci credeţi-mă, nu vă veţi alege cu nimic din aceasta, iar pe şosea cu atât mai mult. Când am pus diag-nosticul stării mele înainte de accident sau în situaţii de accident, am observat întotdeauna că există o legătură între problemele serioase şi agresiunea profundă faţă de femei.

Valorile de bază dau cele mai mari agresiuni şi duc la cel mai mare stres, iar aceasta are loc prin zdruncinarea fericirii

senzuale şi dacă nu treci prin aceasta în mod just, atunci provoacă probleme şi în domeniul sănătăţii.

îmi aduc aminte de o întâmplare despre modul de verificare al şoferilor profesionişti. Trebuia să fie selecţionaţi câţiva pentru o activitate serioasă. Dacă şoferul este dependent, intră în panică, se frământă peste măsură, nu poţi să te bazezi pe el. Pe şoferi i-au înzestrat cu senzori şi le-au dat drumul pe un traseu, simulând diferite probleme şi neplăceri. Unul a parcurs tot traseul foarte liniştit: nici avariile, nici exploziile şi nici efectele luminoase nu l-au putut deranja. Şi deodată senzorii au indicat o explozie a stării lui interioare şi o reacţie care depăşea limita la stres cu toate că şoferul rula pe un drum drept fără nici un obstacol. După aceasta s-a constatat că şoferul şi-a adus aminte cum cu trei zile în urmă s-a certat cu

ta Astfel, dacă ţineţi în suflet supărarea pentru omul . sau în memorie se învârt pretenţiile, mai bine nu vă aşezaţi la volan.

Pentru o înţelegere mai clară, vă mai prezint un eveniment etrecut recent. Dimineaţa când am ajuns la birou, am avut o -tare de surescitare. Am examinat despre ce este vorba. Am depistat un program de dorinţă multiplă de moarte a femeilor din cauza înjosirii idealurilor, a dorinţelor şi, corespunzător, a celor mai mari dorinţe adică a iubirii umane. „Diseară va trebui să mă rog" - m-am gândit eu. M-am întors din birou, m-am aşezat în maşină, trec printr-o mică băltoacă şi deodată, roata din dreapta, cu un zgomot, se împiedică într-o gură de canal acoperită de apă. Merg mai departe încruntat şi mă gândesc că probabil am stricat ceva. Dar probabil că am oprit agresiunea prin asta. Dispoziţia nu s-a îmbunătăţit. Am colindat prin oraş, apoi m-am dus acasă. La intrarea în Nevski Prospect era ambuteiaj. Când sufletul e bine, nu te grăbeşti nicăieri, dar acum nu prea este bine şi a mai apărut şi ambuteiajul. Am trecut cu maşina pe contrasens ca să ajung la începutul coloanei şi să pot demara când apare lumina verde a semaforului. Din partea opusă mai vin maşini. Fără să vreau, împiedic mişcarea lor. Trec în marşarier pentru a acorda loc de trecere şi mă uit cum trec maşinile încet, pe lângă mine. „Ar fi trebuit să dau înapoi încă vreun metru", - mă gândesc eu, ceea ce am şi făcut. Dintr-o dată ceva mă împiedică. Mă uit înapoi Şi observ că am intrat într-un BMW care stătea în spate. Din

■Tiaşină iese o femeie tânără şi desfigurată de mânie, începând Sa IT1^ înjure şi explicânduTini că am greşit. „Nu e de ajuns că am lovit o maşină, mai trebuia să fie şi o femeie la volanul acesteia" - mă gândesc eu. Aşa îţi trebuie - nu ai faCut rugăciunea, nu ai iertat la timp. Ceea ce s-a întâmplat ma' departe, cititorul îşi va putea închipui cu aproximaţie. Nu vă voi obosi mintea cu detalii inutile. Dar vă sfătuiesc ca dacă în conştiinţă apar deodată pretenţii faţă de apropiaţi este mai bine să staţi în maşină, să vă rugaţi şi să iertaţi de 10 ori, iar abia după aceea să porniţi spre treabă.

Vă prezint încă o posibilitate:

Dacă în conştiinţa dumneavoastră apare o oarecare imagine, până când ea nu este întărită de dorinţe, rămâne pur şi simplu imagine, dar dacă imaginea este întărită de dorinţe agresive, atunci ea începe să prindă viaţă.

închipuiţi-vă că în faţa dumneavoastră apare deodată un pieton, încălcând toate regulile de circulaţie. Dacă v-aţi fi gândit: „te-aş fi călcat şi nu mi s-ar fi întâmplat nimic", dum-neavoastră aţi fi creat deja o situaţie neplăcută în viitor. Orice imagine de răzbunare, de nimicire faţă de altcineva, dacă este întărită prin emoţie, constituie deja o acţiune care, cu timpul, se va răsfrânge asupra altora sau asupra dumneavoastră. De aceea dacă ceva nu vă place pe şosea, consideraţi-o drept propria imperfecţiune şi un motiv pentru evoluţie. Cea mai neplăcută situaţie, dacă este prognozată şi este înmagazinată în închipuirea noastră nu duce la agresiune. Agresiunea apare atunci când noi, în interior, nu reuşim să controlăm situaţia, când nu o înţelegem, când situaţia nu este prognozată şi nici luată în calcul. înseamnă că aceasta demonstrează îngustimea percepţiei noastre iar apărarea interioară agresivă duce la degradare şi nu la evoluţie.

CRIMA

Fiica mea de 17 ani fură din casă sume mari de bani. Măsurile luate nu dau nici un rezultat, nici măcar nu se căieşte. Ajutaţi-nel

— Cum se formează personalitatea infractorului? Savanţi din lumea întreagă încearcă să soluţioneze această problemă serioasă dar, deocamdată, fără nici un rezultat.

Unde este acea limită, după care dorinţele normale devin patologice? Nu se bucură de mare trecere nici încercarea de a da vina pe caracteristicile moştenite şi pe influenţa mediului. Un infractor se poate naşte într-o familie perfect echilibrată dar e valabilă şi varianta inversă. Domnişoara de 17 ani îşi creează înclinaţiile patologice. Care să fie cauza?

Dacă i-aş fi pus diagnosticul cu câţiva ani în urmă, le-aş fi spus părinţilor: fiica dumneavoastră are o foarte mare agresivitate subconştientă faţă de oameni în planul banilor şi al unui destin favorabil.

Dependenţa de aceşti factori este atât de puternică încât fata nu poate accepta în nici un caz pierderea banilor sau insuccesele în viaţă. Sufletul său este atât de dependent de acest noţiuni încât ea, fizic, nu se poate controla în acest caz. Iată d ce ea va face orice ca să obţină bani şi bunăstare. Şi cu Cât această tendinţă se va dezvolta în timp, cu atât mai mult ea va fi capabilă de orice infracţiune pentru a-şi atinge scopul. într.o mare măsură, această dependenţă i-a venit de la părinţi.

încă înainte de a fi concepută sau în perioada sarcinii se puteau întâmpla următoarele lucruri: cineva a împrumutat de la dumneavoastră bani şi nu vi i-a returnat. Sau aţi depus undeva o sumă mare de bani şi i-aţi pierdut, sau duceaţi lipsă de bani şi vă certaţi din această cauză. Sau, poate aşteptaţi să câştigaţi o sumă mare de bani însă vi s-a spulberat orice speranţă, ori soţul a pierdut banii, i-a dat altcuiva ş.a.m.d. Şi dacă în aceste situaţii iubirea şi logica divină nu au fost respectate iar conştiinţa vă sugera ură, blamări, supărări şi depresii atunci înseamnă că fiica dumneavoastră a fost predestinată problemelor încă înainte de naştere.

O situaţie observată în timpul consultaţiilor: în tinereţe o mamă nu vroia să mai trăiască atunci când avea neplăceri pe linia destinului iar în prezent fiul ei stă la închisoare. Ea nu a putut accepta înjosirea destinului şi n-a putut păstra iubirea pentru Dumnezeu. Depresia ei şi lipsa dorinţei de viaţă i-au creat copilului o foarte mare dependenţă de un destin favorabil. El, lăuntric, este gata să ucidă pe oricine ar atenta la bunăstarea lui. Dorinţa de a se sinucide el o transferă în dorinţa de a-i ucide pe alţii. Şi este sortit pieirii. El nu trebuie să aibă un destin favorabil şi închisoarea îi salvează, de fapt, viaţa. Şi privindu-l

toată lumea-i uimită. „Maică-sa este o femeie de treabă, bună şi ordonată, de ce oare o pedepseşte

iV Nici viaţa ei nu a fost uşoară iar feciorul său este
um"ezcu •   '
un criminal fără pereche.
ne fiecare dată când ne dezicem de iubire în favoarea urii, "rării şi a depresiei noi zămislim în sufletul nostru un • ninal - în noi sau 'n urmaŞ'' noştri - care ulterior va fi în tare de orice crimă pentru bani sau bunăstare.

l-aş sfătui pe părinţi să-şi retrăiască viaţa şi să accepte de nenumărate ori înjosirile sorţii şi pierderea banilor, să se dezică de logica umană, a dreptăţii, răzbunării şi blamării.

Iubirea şi acceptarea absolută a oricărei situaţii în momentul durerii, fie ea durere trupească, spirituală sau sufletească, va păstra tendinţa către Dumnezeu şi iubire.

Orice durere înseamnă o despărţire de ceea ce este omenesc.

Pentru a ne ridica la cel de-al doilea nivel trebuie să ne despărţim de primul. Fără durere nu există dezvoltare. însă dacă iubirea noastră faţă de Dumnezeu nu este destul de puternică atunci s-ar putea să nu rezistăm durerii despărţirii şi implicit vom aluneca spre frică, depresie, supărări şi ură.

Cel care nu vrea şi nu poate să accepte suferinţa sufletului trebuie să accepte suferinţa trupului.

Cu cât părinţii tind mai mult spre Dumnezeu, în clipele de suferinţă sufletească, cu atât mai mult copiii lor nu vor mai avea nevoie de suferinţa trupească.

Volumul sufletului este cu mult mai mare decât cel al corpului. Şi suferinţele sufletului purifică mult mai mult decât suferinţele fizice.

Aşadar, părinţii îşi retrăiesc viaţa şi, căindu-se, se e 'berează de agresiunea faţă de iubire şi acceptă durerea pierderii ca pe o salvare şi ca pe ceva ce duce la dezvoltare Mai apoi se roagă lui Dumnezeu şi-i cer ca urmaşul lor să poată păstra iubirea, să accepte voia divină în clipele de pierdere a bunăstării, în timpul morţii, al bolilor şi înjosirilor Dacă părinţii vor putea crea în sufletul lor un reflex, un automatism de păstrare a iubirii ei îşi vor salva copilul.

Deci, cu ceva timp în urmă m-aş fi limitat la o astfel de explicaţie şi ea v-ar fi ajutat. Acum, însă, înţeleg că trebuie mers mai departe. Pentru aceasta trebuie să răspundem la următoarea întrebare: de ce părinţii nu au putut accepta

pierderea banilor? De ce nivelul trufiei la copil depăşeşte de 15 ori nivelul mortal provocându-i astfel boli, distrugerea destinului sau moarte. Astfel trecem de la dependenţa exterioară, exprimată prin bunăstare şi bani la o dependenţă interioară: de la valorile trupului trecem la cele ale spiritului şi sufletului.

Odată am făcut următoarea socoteală: iaht, vile, palate, maşini, o sumă mare de bani - toate acestea sunt percepute de subconştient ca un nivel de confort şi plăcere echivalent cu 30 de unităţi.

Iubirea umană, elementară, depăşeşte două sute de unităţi.

Fericirea sufletească stă la baza fericirii materiale. Şi dacă noi nu putem păstra iubirea atunci când pierdem fericirea senzuală, iar atunci când persoana iubită ne provoacă supărări şi durere noi îi răspundem nu cu iertare ci cu agresiune, atunci, cu timpul, dependenţa de dorinţele fundamentale, profund legate de iubirea umană, de viaţa şi continuarea ei, se transformă într-o dependenţă crescândă de bunăstarea materială. Dendenţa de dorinţele fundamentale generează depen-
de dorinţele superficiale. îmi amintesc, cât de uimit am
când am observat pe planul fin că invidia, gelozia şi
II ornia reprezintă de fapt unul şi acelaşi lucru. Ulterior am
put că toate decurg una din cealaltă. Atitudinea faţă de
ată se schimbă când omul pierde viziunea voinţei omeneşti şi senzaţia de viziune a iubirii divine.

Dacă în trecut omul gândea astfel despre cel bogat: Bogăţia îi este dată de la Dumnezeu, nu-1 pot invidia şi nu mă pot gândi cum să i-o iau, mai bine să încerc să mă îmbogăţesc şi eu. Pentru aceasta însă trebuie să tind şi mai mult spre Dumnezeu." în acest caz energia era orientată nu spre distru-gere ci spre zidire. Când însă Logica Divină era pierdută şi rămânea doar logica superficială, omenească, atunci apărea invidia. El are de toate, iar eu nu - nici aşa nu-i drept. Dacă femeia iubită pleacă la altul apare ura şi invidia. O persoană invidioasă va deveni geloasă, mai devreme sau mai târziu. Pe timpuri, procesul acesta decurgea lent: bunicul era invidios, tatăl - gelos, iar fiul - lacom. în prezent însă invidia deformează sufletul uman mult mai repede.

Mi-am amintit una din cele 10 porunci ale Vechiului Testament: „Să nu pofteşti nimic din ce este al apropelui tău".

O singură frază fără de care însă civilizaţia contemporană ar fi imposibilă.

Chintesenţa păcatului primordial al lui Adam şi al Evei este divinizarea dorinţelor. Acestea sunt legate de viaţa şi de continuitatea ei. Capacitatea de a te opri la timp, de a nu eveni robul dorinţelor a pus temelia viitoarei civilizaţii.

eb»'au să se abţină de la atracţia sexuală, adică de la tendinţa de continuitate a vieţii. Trebuiau să-şi înfrâneze po nirile de îmbogăţire adică tendinţa de a apăra şi întări viaţa

Depăşind invidia şi trufia noi transformăm tot ce e uman în divin.

De aceea eu i-aş sfătui pe părinţii fetei cu probleme de comportament să nu se oprească la prima etapă: cu cât avem mai multă fericire cu atât mai dureroasă e pierderea acesteia în categoria valorilor umane fericirea supremă este reprezentată de iubirea omenească. Dar dacă nu tindem în permanenţă către Dumnezeu cu cât iubirea umană este mai mare cu atât mai repede ea se transformă într-o patimă înrobitoare. Cu cât depindem mai mult de dorinţele noastre supreme cu atât avem mai puţine şanse să depăşim durerea despărţirii de ele; şi cu atât mai multă agresiune şi dezicere de iubire vom genera când sentimentele şi dorinţele noastre vor eşua.

La consultaţii eu le explic pacienţilor: cea mai puternică răbufnire a sentimentelor are loc în perioada maturizării sexu-ale, a primei iubiri, a pregătirii pentru căsătorie. înjosirea dorinţelor noastre, adică purificarea iubirii noastre pentru Dumnezeu, în aceste perioade, poate avea loc în diferite moduri: ne putem supăra nemotivat pe părinţi, ne pot trăda prietenii, putem avea parte de pierderi şi boli. Pierderile din domeniul material şi spiritual se acceptă cu greu fără o pregătire prealabilă. Atunci când însă începi să înţelegi, lucrul asupra sinelui decurge destul de uşor.

Nivelul sufletesc este însă mult mai complicat. Aici, chiar dacă înţelegi totul, nu-ţi prea iese nimic din prima. E nevoie de eforturi multiple şi susţinute. Nu aşteptaţi un rezultat im*" diat; dacă v-aţi îndreptat către Dumnezeu şi aţi început sa schimbaţi, rezultatul va veni, dar nu aşa cum v-aţi jnat dumneavoastră: acolo, sus, sunt alte legi şi reguli.

Atunci când reflexul de păstrare a iubirii se va activa nu mai în timpul durerilor fizice dar şi a celei sufleteşti

înseamnă că aţi făcut primul pas pe calea depăşirii fericirii senzuale.

La început, starea sufletului nostru se transformă în starea fizică şi în destinul copiilor noştri. După un timp, situaţia se schimbă: sănătatea noastră şi bunăstarea depind de gradul de armonie al spiritului urmaşilor noştri.

Majoritatea pacienţilor mei o reprezintă bolnavii de cancer, cărora eu le explic: trebuie, la început să vă creaţi un reflex de păstrare a iubirii în suflet, ulterior trebuie să treceţi prin câteva situaţii reale pentru a vă confirma realitatea tendinţei dumneavoastră. Numai după aceasta veţi putea sa vă influenţaţi copiii, să le transmiteţi, prin rugăciuni, reflexul păstrării iubirii. Tumoarea canceroasă este sufletul deformat al copilului dumneavoastră. Purificaţi-i sufletul prin sine. Orientaţi-i corect sufletul şi atunci veţi putea fi sănătos. Vă repet din nou ceea ce am mai scris în prima mea carte.

Cea mai mare crimă este dezicerea de Iubirea Divină. De aici porneşte lanţul celorlalte infracţiuni.

Omul care nu se îngrijeşte de sufletul său nu poate avea un sPirit şi un corp normale.

Sufletul se purifică prin Iubirea Divină şi prin durerea omenească. Şi atunci când în clipele de durere noi tindem către El şi ne gândim la El noi ne salvăm nu numai sufletul nostru ci şi sufletele urmaşilor noştri şi ale celor care ne înconjoară.

Nu demult am văzut la televizor o statistică a celor care au ieşit din casele de copii. 50% dintre aceştia sunt vagabonzi, aproximativ 30% stau în închisori, 18% sunt sinucigaşi şi doar 2% au familii şi duc un mod normal de viaţă. Se pare că statistica respectivă nu depinde de ce sume de bani au fost alocate pentru educaţia copiilor în orfelinate. Care să fie cauza? Şi, în genere, care este karma copiilor abandonaţi sau rămaşi fără părinţi?

Ieri s-a prezentat la consultaţie o femeie care a înfiat o fetiţă.

„E o istorie ciudată, - mi-a povestit ea, - toate rudele care au încercat s-o ajute au murit una câte una. Eu am acceptat-o din tot sufletul şi simt că mă duc şi eu. A început să mă doară inima şi cu fiecare zi mă simt tot mai rău. Am mers atunci cu fata înfiată la o mănăstire şi la întoarcere era cât pe ce să murim. Parcă am început să mă simt mai bine. M-am detaşat puţin de

fată şi durerile mi-au trecut. La ea însă a început să fie tot mai pronunţată agresivitatea. Veşnic are nevoie de ceva. Dacă nu-i place ceva, sparge vesela. A început nu demult să şi mintă. Mă scoate permanent din sărite. Mă face să răcnesc, să devin isterică şi după ce obţine ce vrea se calmează. înainte îmi aducea singură cureaua şi-mi zicea „Mamă, bate-mă, nu mai pot să mă controlez. Nu demult mi-a spus: dacă nu vom avea parte de bunăstare eu voi muri".

De aceea am şi plecat dintr-un post bine plătit: banii şi bunăstarea îi fac rău fetei.

— Oricât ar părea de straniu, - i-am spus eu, - dumneavoastră semănaţi mult cu fiica adoptivă. Dependenţa de dorinţe e la dumneavoastră de 13-14 ori mai mare decât nivelul critic.La o asemenea dependenţă omul devine rob al propriilor dorinţe. Dacă această dependenţă iese la nivelul exterior omul devine infractor. Dacă va coborî în interior, atunci omul va avea parte de boală grea. Cu un astfel de nivel mortal de dependenţă vin la mine pacienţi bolnavi de cancer, sida, diabet, sterilitate sau homosexuali.

La fiica dumneavoastră adoptivă supunerea senzuală este fundamentată genetic. Iată de ce ea nu se poate controla. Şi în acest caz este sortită închisorii, sărăciei, bolilor, morţii, lipsei copiilor. Dar, fiindcă informaţia esenţială este conţinută în structura biocâmpului iar genotipul biocâmpului este primar, dacă dumneavoastră o veţi ajuta să-şi schimbe radical sufletul, se vor schimba şi toate celelalte: caracterul, obiceiurile şi destinul. Ea a fost fiica dumneavoastră într-una din vieţile precedente. Tabloul dezvoltării dumneavoastră era următorul: fericirea senzuală s-a dovedit a fi a fi mult mai mare decât rezervele dumneavoastră de iubire. Şi când a început purificarea nu aţi ales iubirea, ci gelozia, supărările şi blamarea. Spulberarea dorinţelor a devenit pentru dumneavoastră un chin insuportabil, deoarece se micşora cantitatea de iubire. Ca să diminuaţi durerea aţi început să transferaţi totul din straturile de profunzime în cele de suprafaţă. Bunăstarea materială devenise pentru dumneavoastră fericirea supremă. Toate acestea i s-au transmis şi fiicei. în viaţa trecută nu v-aţi mai întâlnit. în viaţa de acum v-aţi născut deja cu o mentalitate de infractor. Din naştere, banii erau pentru dumneavoastră o fericire absolută şi toată viaţa aţi pierdut şi v-aţi distrus destinul şi

sănătatea. Aţi acceptat toate aceste pierderi şi puteţi accepta liniştită orice pierdere materială. însă spulberarea iubirii omeneşti, a dorinţelor şi relaţiilor constituie încă o problemă ce nu o puteţi rezolva. De aceea aţi avut dintotdeauna bunăstare dar n-aţi avut copii. Şi vi s-a uşurat situaţia: relaţia sexuală amplifică brusc dependenţa de nivelul senzual. Iată de ce încercării cu bărbaţii nu i-aţi făcut faţă.

La fiica adoptivă instinctul sexual, adică de continuare a neamului, este închis, ceea ce vă oferă o şansă de a transforma dorinţa în iubire şi nicidecum invers. însă dependenţa dumneavoastră de dorinţe a început să vă ucidă fata. Sunteţi cu ea într-un raport de rezonanţă şi vă deplasaţi nu înspre iubire ci spre dorinţă. De aceea v-aţi îmbolnăvit, de aceea, de altfel, mureau şi rudele fiicei dumneavoastră.

Nu v-aţi gândit niciodată de ce în Biblie scrie: când ajuţi pe altcineva, mâna dreaptă nu trebuie să ştie ce face stânga. Asta însemnă că nu trebuie să te concentrezi pe ajutorul acordat altui om, amplificându-i dorinţa lui de concentrare asupra vieţii. Ajutorul trebuie să fie neobservat, fără ataşament. Cel mai mare ajutor şi cea mai mare grijă e să-l înveţi pe om să iubească şi să ierte, să dea şi nu să ia. Dumneavoastră însă aţi început s-o învăţaţi invers. A început să vă doară inima. Puteau însă să vă doară articulaţiile, să vă pierdeţi vederea, să aveţi o congestie, cancer mamar şi, în cele din urmă, să muriţi.

— Eu sufăr de cancer, - adaugă femeia.

Ridic din umeri:

— Bineînţeles. Şi dacă dumneavoastră nu aţi fi avut experienţa pierderilor şi măcar o fragilă tendinţă către iubire aţi fi murit. Acum, însă, dacă vă veţi învăţa fiica să iubească şi o veţi ajuta să simtă care este sensul vieţii, atunci veţi fi fericite.

Reţineţi, însă, că e vorba de un nivel emoţional de mare profunzime. Dădăceala aici nu are nici un efect. în acest caz şi dumneavoastră trebuie să vă schimbaţi la nivelul reflexelor. în primul rând, învăţaţi-vă să tindeţi către Dumnezeu şi să păstraţi iubirea în clipele de spulberare a dorinţelor şi a vieţii. Apropo, această stare de lucruri vă şi este prezentată prin intermediul fetei dumneavoastră.

— Ce-ar trebui să fac când mă enervează la culme?

— Rugaţi-vă, păstraţi iubirea, iertaţi.

Când ea întrece orice măsură puteţi s-o opriţi, dar primul impuls trebuie să fie unul de iubire şi apoi să luaţi măsuri de pedepsire mai dure. Spuneţi-i că o iubiţi dar că sunteţi nevoită s-o pedepsiţi şi să-i reduceţi din drepturi.

— Apropo, de ce mă minte? - s-a interesat femeia.

în modul acesta ea vă controlează. Când omul este ataşat de dorinţe el trebuie să tindă spre îndeplinirea oricăreia dintre ele. Pentru aceasta trebuie să ţi-i supui pe cei din jurul tău. Omul care vă crede minciunile depinde de dumneavoastră. De aceea el încearcă prin isterie, intimidare, prin minciună, prin nenumărate căi să vă manipuleze şi să vă supună dorinţelor lui.

— Ce-i de făcut?

— Să tindeţi spre Dumnezeu şi să limitaţi ceea ce este omenesc. O simplă limitare (chiar dacă e dură) nu dă nici un rezultat. La limitări artificiale omul devine mai deştept şi mai subtil. Apropo, după o astfel de schemă are loc „educarea" în închisorile ruseşti.

Dacă însă aţi învăţat să iubiţi şi să tindeţi spre Dumnezeu atunci orice limitare dură a dorinţelor şi vieţii se va solda cu înflorire şi dezvoltare şi nicidecum cu degradare şi distrugere. In primul rând însă trebuie să vă schimbaţi dumneavoastră înşivă.

— Eu sunt cu totul altfel acum?

— Vă vedeţi cu privirea exterioară. Trebuie să vă schimbaţi lăuntric, acolo unde dumneavoastră şi fiica dumneavoastră re prezentaţi un tot.

— Eu am încercat, dar fără vreun rezultat.

— Timp de câteva vieţi aţi fugit de iubire, iar acum doriţi ca în câteva luni să recuperaţi totul. In medie, aceste schimbări vă vor lua de la 3 la 7 ani, dacă veţi lucra la modul real.

Uitându-mă la femeie, am adăugat:

„înainte pentru aceasta nu erau de ajuns 10-13 vieţi. Nu disperaţi şi nu aşteptaţi vreun rezultat, el va veni oricum, dacă dumneavoastră v-aţi îndreptat către Dumnezeu".

Vorbesc cu o doamnă şi văd cât de greu îi este. Conştiinţa nu funcţionează fără o susţinere sufletească. La nivelurile de suprafaţă femeia mă înţelege, însă, numai ce aduc vorba despre planurile de profunzime, ating nişte puncte dureroase şi

femeia devine refractară. Ea m-ar fi înţeles dintr-odată şi ar fi acceptat totul dacă în sufletul meu ar fi fost mai multă iubire şi concentraţia de iubire ar fi fost mai mare. Nici eu nu am învăţat încă acest lucru. Diagnosticarea mea, viziunea şi înţelegerea sunt superioare capacităţilor mele. Toate acestea fac activitatea mea destul de periculoasă însă îmi impun să-mi dezvolt tot mai activ sistemul şi atunci nu mai tratez eu ci sistemul de cercetări care oferă o înţelegere corectă a lumii şi posibilitatea de schimbare.
Apropo de orfelinate. Nu întâmplător, un copil ajunge acolo. Problema de bază trebuie să fie ajutorul acordat sufletului copilului însă toate binefacerile se reduc la donaţiile băneşti care se delapidează şi la lozincile despre grija faţă de copii. în casele de copii este nevoie, după părerea mea, de o educaţie religioasă, pe de o parte, şi de un mod auster de viaţă, ca în mănăstiri sau cazarme, pe de altă parte.

în procesul educativ nu trebuie să tolerezi dorinţele, ci să le educi. Cred că aceste timpuri nu sunt prea departe: principiul va fi aplicat în casele de copii, în închisori şi în societatea noastră care mult timp a fost structurată după principiile unei închisori. Avem nevoie, ca de aer, de iubire şi de grija faţă de suflet. însă dacă toate acestea nu vor fi întipărite în viziunea asupra lumii şi în structurile respective ale societăţii noi vom încetini dezvoltarea şi o vom transforma din bucurie în chin. Noi suntem sortiţi iubirii şi vom ajunge la ea, vom ajunge la o viziune normală asupra lumii şi la o educaţie corectă. Depinde de noi cât de repede se vor întâmpla toate acestea.

De ce în Rusia infracţiunile minore sunt pedepsite cu termene de detenţie mari, pe când în Occident e cu totul altfel?

— în Est omul este educat prin metode religioase morale, adică prin metode psihologice, pe când în vest - prin metode economice. Chiar şi o detenţie de o lună are un impact atât de puternic asupra serviciului, modului de viaţă şi a situaţiei financiare încât îl aduce pe om pentru mult timp pe calea cea bună. Fiindcă în Rusia nu era recunoscută proprietatea privată au fost mărite, în locul amenzilor, termenele de detenţie. Şi, fiindcă în Rusia în prezent nu există noţiuni morale pronunţate şi nici nu este stabilit un mecanism economic, sistemul de pedepsire acţionează haotic, ceea ce înseamnă că este neeficient.

Nu demult am auzit de următoarea întâmplare. Doi adolescenţi au mers să parcheze maşina în garaj. Pe alături treceau cinci indivizi băuţi care, găsind un pretext oarecare, au început să-i înjure pe băieţi iar apoi să-i şi bată. Văzând că nu-i de glumă unul din băieţi a reuşit să scape şi şi-a sunat pe mobil tatăl şi miliţia. Taică-său a luat puşca şi a venit să-şi salveze fiul. Văzându-I, cei cinci s-au aruncat asupra lui. Acesta a tras un foc în direcţia picioarelor agresorilor, dar fără nici un efect. Atunci el a tras în pieptul unuia dintre agresori. In acest timp a venit şi miliţia şi tatăl a fost reţinut. Huliganul rănit a rămas în viaţă, iar tatălui i-a fost intentat un proces - tentativă de omor - care este pedepsită cu opt ani. Rudelor revoltate avocatul Ie-a explicat că e mai bine să nu ajungi la miliţie spre sfârşitul anului. La miliţie se întocmesc rapoartele pentru sfârşit de an şi acestea trebuie să arate bine, iar în actele procuraturii lipsea tocmai o tentativă de omor, descoperită şi pedepsită. De aceea miliţienii depun toate eforturile ca să prezinte cazul nu ca pe o apărare a vieţii cuiva ci ca pe o tentativă de omor. Sistemul juridic trebuie să aibă funcţii educative; acesta trebuie să susţină ce e mai bine la om şi să învingă pornirile negative,

Reprezentanţii ştiinţei, culturii şi religiei trebuie să se gândească împreună cum poate fi ajutat un om care a comis o infracţiune. Educaţia fără iubire se transformă în nimicire. însă pentru a educa trebuie să ştim ce vrem de la omul respectiv, cum vrem să fie acesta. Fiindcă în Rusia în prezent nu există nici o ideologie, organele responsabile cu reeducarea se transformă în organe de represiune. Am spus deja că gardianul care pedepseşte devine cu timpul ucigaş. Cu cât mai târziu se activează sistemul care să-l oprească de la comiterea unei infracţiuni cu atât mai drastice trebuie să fie măsurile luate. Deocamdată în Rusia nu există o profilaxie a infracţiunilor. Filozofia marxistă n-a făcut faţă problemei, iar ştiinţei şi religiei nu li s-a permis să încerce. Nu demult am aflat o istorie a formării unui infractor - un bărbat tânăr, inteligent, bine educat, dar care nu vroia să înveţe.

Tatăl său încercase de mai multe ori să-l scoată din diferite tovărăşii rău famate dar fără prea mult succes. Fiul a început să fure şi declara destul de des: „Eu vreau să ajung în închisoare". Acum e la închisoare. I-am cercetat biocâmpul. Nivelul trufiei este de 5-6 ori mai mare decât nivelul critic, dependenţa de

dorinţe este de 13-14 ori mai mare. Moartea este prezentă în structurile biocâmpului, adică ar fi sortit pieirii dacă ar duce o viaţă normală. îl poate salva doar o serie de înjosiri, de aceea şi vroia să ajungă în închisoare. Când toate acestea vor trece în nivelurile de profunzime el se va îmbolnăvi şi va muri. Sau, cel puţin, se va îmbolnăvi de o boală incurabilă. Dacă nu va da frâu liber patologiei sale va ajunge la boală şi moarte. Dacă nu se va întâmpla aşa atunci va avea parte de furturi, tâlhării, închisoare, posibil, pe viaţă.

La unele persoane se degradează corpul, la altele - structurile sufletului. Şi într-un caz şi în celălalt la început suferă sufletul.M-am interesat: care era situaţia în familia acestui tânăr? Conform diagnosticului meu reieşea că un mare „merit" în faptul că tânărul a devenit infractor îi revenea mamei. După toate probabilităţile, ea i-a transmis o dependenţă puternică de dorinţe, şi disponibilitatea de a face orice pentru a-şi îndeplini dorinţele. S-a dovedit că maică-sa divorţase de foarte mult timp de taică-său. Caracteristica fundamentală a mamei lui era sexualitatea nesatisfăcută. A distrus câteva familii. Se îndrăgostea, fermeca bărbatul, îl despărţea de familie şi-apoi îl abandona. Tatăl femeii stătea la închisoare pentru un omor din culpă. Chiar dacă e un omor din culpă, înseamnă că în acest caz concentrarea către bunăstare şi nivelul trufiei erau imense. Când sufletul este saturat de dependenţa de valorile umane şi începe să se intoxice cu agresivitate, omul devine infractor având de cele mai multe ori un singur scop - sâ-şi distrugă destinul, sănătatea şi viaţa, pentru a stopa procesul de dezintegrare a sufletului. Şi cu cât mai degrabă societatea îl va opri, pe de o parte, şi îi va da posibilitatea de a se schimba radical, pe de altă parte, cu atât mai puţin sinistre vor fi formele pe care le va căpăta criminalitatea. Am găsit nu demult în ziare o cifră care vorbeşte despre multe - în fiecare an în Rusia 14000 de femei sunt ucise de către bărbaţii lor. în Rusia continuă războiul de autodistrugere. De ce? De ce în fiecare an în Rusia populaţia unui orăşel moare din certuri cotidiene, banale? Pentru că noi nu avem nici criterii ideologice, nici morale şi nici economice, criterii care ar putea stopa criminalitatea şi i-ar ajuta infractorului să se redreseze. E timpul, probabil, ca, de data asta, savanţii, psihiatrii şi medicina să explice poporului că mârlănia, înjosirea, scările murdare de bloc sunt într-o

interdependenţă nu numai cu nivelul nostru de trai ci şi cu sănătatea noastră şi, de asemenea, cu caracterul şi destinele copiilor noştri.

Am văzut recent la televizor o emisiune despre scufundarea Titanicului. Unele date m-au răvăşit: s-au salvat 750 de oameni, au pierit 1500, nu a supravieţuit nici un pasager de la clasa a I-a. Au pierit şi vip - urile. Aceştia s-au conformat comenzii căpitanului: în bărci urcă doar doamnele şi copiii. Cei bogaţi, persoanele înstărite s-au dovedit a fi pătura cea mai bună a societăţii. Nouă, însă, din copilărie ni se spunea prin intermediul poveştilor, romanelor, presei unul şi acelaşi lucru: ce canalii sunt toţi bogătaşii şi cât de deştepţi şi nobili sunt săracii. Săracul însă se îmbogăţeşte dacă are minte, talent, dacă îi place munca şi este ordonat. Şi majoritatea miliardarilor, dacă e să dăm crezare statisticilor, sunt oameni cu o înaltă ţinută morală şi cumsecade. Ce să fie asta: invidia săracilor faţă de cei bogaţi? De ce însă nu numai socialismul dar şi societatea occidentală contribuie la menţinerea unei asemenea concepţii?

La prima vedere situaţia pare într-adevăr ciudată. După cum bine observase o scriitoare, în Rusia, toţi îi urăsc pe cei bogaţi şi totodată toţi vor să fie bogaţi. în principiu, e vorba despre toată lumea. Dacă ne amintim de Vechiul Testament una din poruncile lui preconizează excluderea invidiei şi urii faţă de cei mai bogaţi. Socialismul a fost fondat pe alte principii, iar noi am putut evalua consecinţele. Se poate spune că religia şi-a pierdut din puteri şi în om au început să predomine însuşirile negative: lascivitatea, invidia şi lăcomia. De ce însă s-a menţinut atâta vreme ideea unei comuniuni economice şi a egalităţii - o idee care, de altfel, s-a născut în Occident, într-un sistem capitalist. Deci societatea occidentală a generat ideea de ură faţă de cei bogaţi şi de egalitate economică între cel prost şi cel deştept. Şi dacă toate acestea s-au întâmplat aşa, înseamnă că există un sens suprem.

Să analizăm următoarea ipostază. Orice organism există atâta timp cât este unitar. Dacă este distrus nucleul unei celule moare şi celula. Dacă organismului nu i se asigură înţelegerea şi unitatea el nu mai poate supravieţui. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu fiinţele vii. Cu cât este mai înalt nivelul de dezvoltare a societăţii cu atât mai înalt trebuie să fie gradul de umanitate al membrilor acestei societăţi şi cu atât mai bun trebuie să fie

nivelul de conducere. Religiile universale au permis să fie ridicat cu mult gradul de dezvoltare a societăţii. Acest nivel a fost condiţionat de legile morale şi ideologice. Esenţa capitalismului constă în faptul că legile economice sunt mai importante decât cele morale.
Acest fapt duce la ruperea legăturilor fine care asigură unitatea societăţii. Se deregleazǎ relaţiile de familie şi ulterior se deregleazǎ şi se dezintegrează treptat şi societatea. Iar atunci când componentele unui organism încetează să mai funcţioneze ca un întreg apare boala care, sub ameninţarea morţii, impune organismului să-şi restabilească unitatea tuturor organelor. 0 astfel de boală, la nivelul societăţii, poate fi considerat războiul. La un nivel înalt de dezvoltare caracterul dur şi obligatoriu al impulsurilor evoluţioniste devine mai puţin eficient dar mult mai periculos. în societatea occidentală nu există o idee care să-i fi unit pe toţi şi să fi contribuit la supravieţuirea strategică a societăţii. Dacă nu există o idee care să-i unească pe săraci, bogaţi şi orice membru al societăţii într-o strategie generală de dezvoltare şi supravieţuire atunci toţi aceştia trebuie să se unească altfel. Şi această tendinţă reală spre umanitate a fost reprezentată în conştiinţa occidentală, în primul rând, de măsurile economice.

De ce în cele mai grele condiţii statul sovietic a supravieţuit fără ca, practic, să aibă specialişti? Din cauză că unitatea şi finalitatea s-au dovedit a fi mult mai eficiente decât avantajul economic al Occidentului. în continuare însă se întâmplă ceva ciudat. Lenin atacă plin de ură inteligenţa. Kirov evacuează 10000 de persoane din apartamentele lor din Leningrad şi le cazează în barăci unde acestea mor. De ce? Pentru că muncitorii aveau nevoie de apartamente, iar de intelectuali nu prea avea nevoie nimeni.

Aşa începe un proces de decimare nu a bogaţilor ci a persoanelor inteligente, cultivate. Despre ce ne vorbeşte acest fapt? Capitalismul nu a putut asigura unitatea societăţii. Banii şi legile economice s-au situat mai presus de moralitate. Nici socialismul nu i-a putut asigura societăţii unitatea. Viitoarea bunăstare materială şi ideile care se reduceau la câştigarea unei bucăţi de pâine s-au dovedit a fi mai presus de moralitate. Practic, socialismul şi-a însuşit toate noţiunile morale din creştinism, lată de ce a rezistat destul de mult, chiar dacă e

vorba de biruinţa valorilor morale. Socialismul, de fapt, a fost o încercare de a restaura creştinismul în condiţiile contemporane. De ce, totuşi, în ultimele câteva secole au fost nimiciţi cei mai buni? Există oare un înţeles mai adânc? Dacă e să gândim logic, nimicirea celor mai buni reprezentanţi ai unei societăţi ne vorbeşte despre o criză serioasă a civilizaţiei. Putem oare găsi un sens profund şi dreptate în nimicirea celei mai bune părţi din populaţie? Poate fi întemeiată, din punctul de vedere al logicii divine, ura faţă de cei bogaţi şi talentaţi?

„Tot ce este logic - este adevărat - zicea Hegel. - Tot ce este adevărat - este logic." Adică, dacă ceva există, oricât de absurd ar părea, înseamnă că în existenţa acestui ceva există un sens suprem şi o dreptate supremă. Să ne imaginăm acum că oamenii bogaţi, inteligenţi şi talentaţi alcătuiesc coroana unui arbore. Poporul este trunchiul acestui arbore. Cantitatea de iubire în suflet care-i permite omului să fie religios, moral, să se simtă părticică a lumii şi alături de ceilalţi oameni, această cantitate de iubire reprezintă rădăcinile arborelui. Şi dacă arborele poate muri din cauza activităţii insuficiente a rădăcinilor, se va rări, în primul rând coroana lui.

Cu cât sunt mai mari senzualitatea, dorinţa şi intelectul cu atât mai periculoase devin dacă nu sunt asigurate cu iubire. Un criminal va lua viaţa a zeci de persoane pentru a se îmbogăţi. Un ideolog va răpune viaţa a milioane de oameni. în ultimele decenii am uitat că trebuie să cheltuim mai multă energie pentru a acumula iubire şi a tinde spre Dumnezeu. Toate forţele au fost irosite pentru plăceri, dezvoltarea senzualităţii, a capacităţilor şi a intelectului. In prezent suntem martorii unui proces în care arta fără de iubire ne omoară sufletele, orientându-le spre sex, dorinţă şi agresivitate.

Observăm cum ştiinţa fără iubire ne ucide viitorul, sfidând bunul simţ cu experimentele sale. Observăm cum complexul militar şi organele de justiţie, orientându-se spre necesităţile lor, ucid şi nenorocesc tot mai mulţi şi mai mulţi oameni.
Cu cât acest proces va continua mai mult cu atât mai puţin se vor naşte oameni talentaţi, frumoşi, sensibili. Nu întâmplător, în prezent se nasc foarte mulţi copii cu deficienţe psihice. E tot mai mare numărul âe talente cărora nu le este străină perversiunea. Totodată, însă, iau avânt tendinţele sănătoase. Oamenii încep să tatoneze situaţia - de la goana după bani ei

trec la cercetările spirituale. Se întorc în permanenţă la noţiunile morale. De la noţiunile de moralitate care permit păstrarea iubirii vor trece treptat la gândirea religioasă şi înţelegerea sensului poruncilor religioase. Nu ne va rămâne decât să întărim supremaţia absolută a iubirii faţă de orice valori umane, să înţelegem iubirea şi tendinţa către Dumnezeu ca pe o chezăşie a fericiri supreme, a unităţii şi a supravieţuirii în condiţiile contemporane.

Ştim cu toţi că e păcat să ucizi. Ce se întâmplă atunci când omul ucide în timpul războiului? Ce se întâmplă cu sufletul lui după moarte, luând în considerare şi acest fapt? Cum se răsfrânge acest lucru asupra karmei lui?

Am mai spus că foarte importantă este motivaţia. Ostaşul în luptă îşi face datoria. El nu vrea să ucidă. Dacă el se răzbună, vrea să ucidă, atunci e vorba de un ucigaş. Atunci când în timpul celui de-al Doilea Război Mondial guvernul chema poporul şi armata să se răzbune pe duşmani, atunci, cred, li s-a făcut un mare rău nu numai ostaşilor ci şi copiilor şi nepoţilor lor. Dacă moartea cuiva îţi provoacă plăcere atunci poţi fi clasat drept ucigaş. Uneori sunt întrebat: „Dacă ucidem pe cineva fără supărare şi ură înseamnă că nu se va întâmpla nimic?" Vă repet încă odată: dacă eu-1 nostru se activează şi cineva moare din această cauză noi vom răspunde pentru aceasta, mai devreme sau mai târziu.

Mă puteţi întreba atunci cum rămâne cu cei care i-au nimicit pe evrei şi au organizat lagărele de exterminare? Ca să vă răspund la această întrebare ar trebui să-i studiez pe aceşti oameni. Diagnosticându-1 pe Hitler după filmele documentare am stabilit în biocâmpul său moartea urmaşilor până la a treisprezecea generaţie. Dependenţa de dorinţe o depăşeşte pe cea mortală de 27 de ori, iar hieroglifa morţii se dublează în biocâmp de 18 ori. Adică, oricare ar fi ideologia, este importantă atitudinea fiecăruia faţă de viaţă şi moarte. Dzerjinski şi Troţki erau autorii ideii lagărelor de concentrare; Lenin a introdus noţiunea de capturare a ostaticilor, iar într-un bileţel putea scrie fără nici o reţinere: „e bine să fie împuşcate 100 -150 de prostituate pentru a ridica disciplina trupelor"; Altădată îşi instruia subordonaţii:,, Trebuie să ucideţi cât mai multe feţe bisericeşti, soluţionând astfel două probleme: scăpăm de opoziţie şi luăm imensele bogăţii adunate de biserica pravos-

lavnică" - ei bine dacă e să vorbim de aceşti oameni ei nu au fost executori ci autori. Ei lucrau conform principiului -„scopul scuză mijloacele".

Scopul trebuie să definească mijloacele şi dacă acest scop permite uciderea altora înseamnă că deja este un scop păgubos.

Cu cât mai mult depindem de dorinţele noastre cu atât mai puternic realizarea lor atrage moartea. Dorinţele însă sunt legate de bunăstarea în viaţă, de însăşi viaţa, de apărarea şi continuitatea ei. Iată de ce, oricine ar fi un individ - comunist, naţional-socialist, adică fascist, sau un simplu om pentru care dorinţele sale sunt mai presus de viaţa altuia - toate acestea sunt rădăcini ale criminalităţii. O viziune incorectă asupra lumii generează o gândire criminală iar aceasta, la rândul ei, generează acţiunile criminale. Oricât de etic ar fi comportamentul nostru, dacă sensul suprem al vieţii pentru noi constă în stabilitatea unei bunăstări şi împlinirea dorinţelor noastre, legate în primul rând de necesităţile corpului, mai devreme sau mai târziu concentraţia pentru o viaţă îndestulată va deveni mult mai importantă decât o persoană, două sau chiar mai multe. In continuare ideea care justifică crima va atrage asupra sa tot mai multe morţi şi se va transforma într-un program de autonimicire. Mi se părea o grozăvie faptul că până la revoluţie în armată activam feţele bisericeşti. Soldatul este ucis iar părintele îi vorbeşte de iubire. Mai târziu am înţeles: prezenţa părintelui frâna procesul de transformare a soldatului în ucigaş şi, deci, avea o influenţă benefică asupra societăţii în general.

AFECŢIUNILE

Medicina nu cunoaşte deocamdată ce anume provoacă boala lui Parkinson! Cum vă explicaţi acest lucru?

— Nu demult m-a vizitat o pacientă cu o astfel de problemă. Primul lucru pe care l-am observat a fost nivelul foarte ridicat de trufie, irascibilitate, dorinţa fermă de a dirija personal lucrurile. Neacceptarea pur feminină a oricărei situaţii, supărarea lăuntrică şi permanentă pe soţ, incapacitatea de a accepta pierderea şi înjosirea şi senzaţia lăuntrică de superioritate asupra celorlalţi.

„Trebuie să terminaţi cu toate acestea cât se poate de repede" - i-am explicat pacientei. Când s-a prezentat la cea de-a doua şedinţă nu am mai văzut nici un fel de ambiţii lăuntrice. Au

apărut însă altele mai profunde: ataşamentul faţă de dorinţe, subordonarea altora faţă de dorinţele proprii, incapacitatea de a-şi struni pornirile şi ura faţă de cei care i-au înjosit dorinţele. Toate acestea le avea din belşug. „Nu demult am văzut un film despre doi pugilişti - am început să-i povestesc pacientei, - cu douăzeci de ani în urmă aceştia s-au luptat pentru titlul de campion mondial în boxul profesionist. Unul din ei avea o forţă de invidiat. Chiar şi cu mănuşi spărgea un sac pentru antrenament umplut cu nisip şi rumeguş. Al doilea era mai abil şi mult mai puternic psihic, şi s-a decis să profite de factorul psihologic. Aflându-se pe ring, el s-a adresat celor din sală şi le-a strigat: „Ajutaţi-mă, strigaţi cu toţii împreună „Ucide-I". Şi a câştigat. A pierdut însă lăuntric. S-a îmbolnăvit de boala Iui Parkinson. Când avem un nivel înalt al trufiei şi geloziei nenorocirea e doar pe jumătate. Problemele serioase încep atunci când ne menţinem cu fermitate dependenţa de ceea ce e omenesc. Cruzimea şi evaluarea în termeni categorici a unor persoane reprezintă deja o fază a bolii. Excludeţi din lexicul dumneavoastră cuvintele şi expresiile „niciodată", „întotdeauna", „cu orice preţ". Prin intermediul internetului o domnişoară mă întreabă: „Cum pot să-1 iert pe băiatul care m-a trădat?" Pentru început ar trebui să înlocuiţi expresia „m-a trădat" cu „m-a dus de nas. Şi-am mai adăugat : m-a indus în eroare din cauza slăbiciunilor sufleteşti. Şi atunci fapta lui nu va genera ură şi blamare ci compătimire.

Pentru dumneavoastră problema înfrângerii trufiei şi a geloziei, adică refuzul dependenţei de conştiinţă şi dorinţe, este doar un prim pas. învăţaţi-vă să vă deconectaţi conştiinţa şi dorinţele. Cel de-al doilea pas va fi ordinea în ceea ce ţine de urmaşi. Eforturile vor fi considerabile. Şi va trebuie să lucraţi mult mai mult, gravitatea bolilor este definită de daunele care le-au fost făcute urmaşilor. Icterul, diabetul, scleroza şi boala lui Parkinson - toate acestea se datorează problemelor nerezolvate ale urmaşilor.

în ultimul an a început să-mi cadă masiv părul şi la orice emoţie, oricât de mică ar fi mă umplu toată de pete roşii şi prurit. Care să fie cauza? Şi în afară de acestea, în fiecare an am probleme cu vasele sangvine şi, primăvara, o alergie puternică.

S-au apropiat de dumneavoastră sufletele viitorilor copii şi trăiţi acum emoţiile lor. Dacă acestea sunt agresive trebuie să suferiţi pentru a ajuta la purificarea sufletelor copiilor dumneavoastră. Dacă vă cade părul însemnă că în copii s-a activat un puternic program de autonimicire. Dacă vă acoperiţi cu pete roşii însemnă că la orice situaţie problematică copiii reacţionează prin blamare. Primăvara ies la suprafaţă dorinţele noastre şi se fortifică legătura cu viitorul, adică legătura cu copiii şi dacă aveţi alergie sau guturai însemnă că urmaşii dumneavoastră au nevoie de o înfrânare a dorinţelor. Concluzia este clară: trebuie să rezolvaţi problema cu urmaşii. în caz contrar s-ar putea ca urmaşii să vi se nască bolnavi - şi dumneavoastră veţi răspunde ulterior de acest lucru sau s-ar putea să nu se nască deloc. în astfel de cazuri foarte multe depind de dumneavoastră.

DIVERSE

Aţi scris undeva că rechinii îi devorează pe cei geloşi. Există vreo informaţie nouă în acest caz?

La început nu înţelegeam de ce anume pe cei geloşi? Am văzut întâmplător într-un ziar fotografia unui bărbat pe care un rechin îl înghiţise în întregime, fără să-l fărâmiţeze. Apoi rechinul l-a respins şi s-a făcut nevăzut. Am diagnosticat această situaţie. Gelozia şi agresivitatea bărbatului faţă de femei erau imense. în momentul când rechinul l-a înghiţit bărbatul şi-a luat rămas bun de la viaţă atât de brusc şi s-a detaşat de toate încât gelozia a dispărut, iar rechinul a aruncat prada.

Gelozia nu e nimic altceva decât ataşamentul faţă de relaţii, de dorinţe şi, în cele din urmă, de viaţa însăşi. Ce este sexul? Este o continuitate a sa în viitor, este prelungirea vieţii sale. Cu cât ne concentrăm lăuntric asupra vieţii, sexului, hranei cu atât mai geloşi devenim, îmbătrânim mai activ şi ne despărţim mai repede de viaţă. în presă apar periodic poze ale unor persoane care în câteva luni au îmbătrânit cât pentru câţiva zeci de ani. Le pun diagnosticul şi văd peste tot unul şi acelaşi lucru. Se naşte sau trebuie să se nască un copil şi gelozia acestuia, adică ataşamentul faţă de viaţă, este imensă. Copilul n-are şanse de viaţă. Chiar dacă un părinte va muri situaţia copilului nu se va îmbunătăţi cu mult. Deci, părintele trebuie să

trăiască, însă înjosindu-se, reprimându-şi sexualitatea şi dorinţele.

Cineva divorţează, altcineva suferă de impotenţă iar al treilea îmbătrâneşte prematur. De fapt, noi putem să arătăm destul de bine şi la adânci bătrâneţi. Acest lucru însă e periculos pentru suflet; cu cât trăim mai mult cu atât mai mult creşte în subconştientul nostru concentraţia asupra vieţii, sexualităţii şi dorinţelor - toate acestea încep să dăuneze sufletului. Apropo, orice animal reacţionează la frica interioară apărută la om şi începe să se comporte agresiv. De altfel, teama lăuntrică e cea care ne mărturiseşte despre ataşamentul exacerbat faţă de viaţă.

RELAŢII

Cum să convieţuiesc cu un soţ pe care nu-l iubesc? Dumneavoastră vorbiţi peste tot numai despre cei care se iubesc...

La multe popoare, în vechime, fetele se măritau fără să-şi cunoască alesul (sau îl cunoşteau foarte puţin). Fata ştia că ea nu-şi poate dezaproba alesul, că trebuie să i se supună. Trebuia să-i câştige iubirea şi atenţia prin capacitatea ei de a-l iubi şi a fi binevoitoare. îngrijindu-se de el, indiferent cum se prezenta acesta, ea îşi accepta în totalitate destinul. De aceea orientarea ei era, în primul rând, nu spre atracţia sexuală şi dorinţe, ci spre voinţa divină. Sentimentul de prietenie şi căldură sufletească era mai presus de sexualitate. Imaginaţi-vă că vi s-a născut un copil hărăzit de soartă. Oricum ar fi acest copil dumneavoastră trebuie să-1 îngrijiţi şi să-l educaţi. Vă puneţi speranţele în faptul că acest copil vă va răspunde la fel când va creşte, sunteţi fericiţi că îi puteţi oferi iubirea voastră şi îl puteţi îngriji. Cu cât dumneavastră sunteţi mai bun şi aveţi parte de mai puţine supărări şi temeri pentru viitor cu atât copilul dumneavoastră va fi mai bun.

încercaţi să aveţi aceeaşi atitudine şi faţă de soţul pe care nu-1 iubiţi. Cu atât mai mult cu cât există foarte des situaţii în care ataşamentul subconştient şi pretenţiile blochează total sentimentul iubirii. Femeia înţelege că a iubit doar atunci când familia s-a destrămat deja.

ÎNTREBĂRI GENERALE

M-am schimbat mult şi după cum mărturisesc cei din jurul meu m-am schimbat înspre bine. Mi-a rămas însă o singură problemă pe care n-o pot soluţiona singură. Iubesc o femeie. în principiu, mie îmi plac bărbaţii, femeile nu m-au interesat niciodată. S-a întâmplat însă că ne-am îndrăgostit şi suntem împreună de cinci ani. îmi dau bine

seama că nu e bine ce fac. Am încercat de multe ori să mă despart de prietena mea dar cineva de acolo, de sus, nu-mi permite să fac acest lucru. Graţie relaţiilor noastre eu am învăţat să iert, să am încredere şi să iubesc fără supărări şi pretenţii. Mă simt fericită, dar mă macină un gând: prin relaţia pe care o am voi dăuna eu oare

sufletului meu şi sufletelor copiilor mei. Cred că într-un fel sau altul, voi avea copii. Am 24 de ani, am citit cărţile dumneavoastră şi lucrez asupra mea.

Le facem rău urmaşilor noştri atunci când ne dezicem de iubire. Iată ce vă pot spune despre situaţia pe care mi-aţi descris-o: dumneavoastră, în subconştient, nu puteţi nicidecum accepta partea dureroasă din relaţiile personale. Dragostea faţă de un bărbat se conjugă cu un ataşament atât de incredibil încât nu puteţi accepta durerea purificării din partea bărbatului şi aceasta vă va ucide şi pe dumneavoastră, şi pe urmaşii dumneavoastră. Din cauză că baza fericirii omeneşti este viaţa şi continuitatea acesteia, adică atracţia sexuală, iubirea pentru o femeie în cazul unei frânări (în subconştient) a atracţiei sexuale încetineşte acumularea de agresivitate. Nu e cazul să vă temeţi de acest sentiment dar nici nu trebuie să vă mândriţi cu această legătură. Oricum, mai devreme sau mai târziu, va trebui să soluţionaţi şi această problemă. Cu cât vă veţi orienta mai mult în relaţiile dumneavoastră spre iubire, prietenie şi mai puţin înspre sexualitate, cu atât veţi menţine în urmaşii dumneavoastră o cale de a se dezvolta şi nu una spre degradare.

Ce vrea să însemne arteroscleroza vaselor sangvine ale creierului - îmbătrânire sau păcate? Care sunt cauzele?

Pe măsură ce omul trăieşte şi se cufundă tot mai adânc în dorinţe se declanşează mecanismul opus eliberării. E vorba de

afecţiuni, bătrâneţe, adică de stingerea treptată a funcţiilor noastre - e şi acesta un mecanism care ne salvează sufletul de degradare. Deci, cu cât mai mult ne restricţionăm în ceea ce ţine de plăcerile lumeşti, mai ales primăvara, cu atât suntem mai buni unii faţă de alţii şi faţă de sine, şi cu atât mai mult vom face faţă bolilor şi îmbătrânirii. De altfel, există foarte multe ipoteze care explică longevitatea vieţii în Caucaz. Unii cred că e vorba de caracteristicile hranei, ale apei de munte . Eu însă consider că una din cauzele longevităţii este lipsa desfrânării sexuale. Obiceiurile severe, care reglementau cu stricteţe atitudinea faţă de femeie şi educaţia corectă a femeii însăşi, educaţie ce excludea gelozia, supărările şi pretenţiile faţă de soţ alcătuiau un fond genetic sănătos. Atunci însă când femeia este geloasă, îşi critică în permanenţă soţul, şi e nemulţumită de acesta, atunci ea amplifică brusc în propria persoană şi în copiii săi posibilitatea apariţiei unor afecţiuni. Deoarece dorinţele şi viaţa sunt interdependente, gelozia şi supărarea unei femei generează tocmai acele afecţiuni care ne scurtează viaţa, apropiind bătrâneţea.

De 4 ani lucrez asupra sinelui. La 15 ani, după ce-am suferit de otită, am un vâjâit în urechi - în prezent acesta se amplifică. După ce am fost înşelată de soţ nu am putut să citesc nici un rând cu ochiul stâng. Nu demult am început să văd cu acest ochi - mulţumesc. Fiul cel mare suferă, din naştere, de astenie. A suferit o traumă acum trei ani iar în prezent suferă de o dislocare a vertebrelor. Fiului cel mic i-a fost extirpat jumătate din intestin. Care este cauza acestor probleme ale copiilor?

Dacă dumneavoastră în realitate aţi perceput atât de dureros situaţiile limită înseamnă că în perioada maturizării sexuale, a primei iubiri, când sufletele copiilor s-au apropiat de dumnea-voastră nu aţi putut face faţă (în planul fin) acestor situaţii. Dacă aţi blamat sau v-aţi supărat, atunci e vorba de un program de autonimicire care ulterior v-a afectat capul sau intestinul. Dacă v-aţi inhibat supărările pot fi afectate inima, plă-mânii sau gâtul. La copiii dumneavoastră s-a amplificat tendinţa de a blama, de a fi deprimat sau de a se supăra. Şansele lor de a depăşi situaţiile dureroase s-au redus. însemnă că în momentul încercării ei nu şi-au ucis agresivitatea în sine şi în copiii lor. Această agresivitate este frânată acum prin boală. Sănătatea copiilor dumneavoastră depinde de cum vă veţi putea retrăi

viaţa şi cum veţi putea schimba ceea ce trebuia schimbat. Şi încă un detaliu: această retrăire în gând va deveni reală dacă o veţi proiecta de 200 de ori. Alegeţi câteva situaţii dureroase şi lucraţi asupra lor. Scopul este simplu: dumneavoastră trebuie să vă schimbaţi. Reacţia dumneavoastră la orice eveniment trebuie să fie cu totul alta.

Ce reprezintă „paralizia cerebrală infantilă"?

O să vă vorbesc la început despre o anumită situaţie. Mă aflam în maşina unui prieten şi am început să discutăm despre paralizia cerebrală infantilă.

— Soţia mea a stat, la rugămintea vecinei, cu fiica acesteia care suferă de această boală. Caracterul fetiţei era greoi, complex.

— Bineînţeles, l-am susţinut eu, paralizia cerebrală repre zintă blocarea unui imens program de autodistrugere. Când, lăuntric, eşti gata să faci presiuni asupra oricui doar pentru a-ţi satisface dorinţele şi acumulezi în suflet tot mai multe pretenţii, blamări şi supărări, atunci cu din ce în ce mai multă putere începi să te distrugi şi unica modalitate de a te salva poate fi doar o boală incurabilă. Dacă în fiecare secundă sufletul urăşte şi blamează lumea înconjurătoare atunci în fiecare fracţiune de secundă omul se autodistruge.

Şi de aceea este menţinută boala ca unic mijloc de salvare."

— De la care din părinţi putea să vină o asemenea percepţie?

L-am rugat să-mi spună numele mamei. Mi 1-a spus.

— în biocâmpul femeii e o posibilă moarte a soţului, i-am spus eu, Ce însemnă asta? înseamnă că gelozia, supărările şi pretenţiile la această femeie sunt atât de profunde încât soţul poate muri sau se poate îmbolnăvi grav.

— Da, mama fetiţei într-adevăr e foarte exigentă - mi-a spus interlocutorul meu. Mă uit pe geam la copacii de pe marginea drumului şi continui:

— în mod practic, toate femeile inteligente, exigente şi cu o mare voinţă au copii nefericiţi.

— Şi ce-i de făcut, dacă ea s-a născut aşa?

— Dacă ea la serviciu este exigentă şi principială, iar cu omul iubit este gingaşă şi neajutorată atunci totu-i în regulă. Ea va trece de purificare iar copiii vor fi normali. Dacă însă ea va fi dură, exigentă şi principială în viaţa particulară atunci e mai bine pentru ea să nu aibă copii. Dacă nu vrea să accepte suferinţele din partea soţului le va primi pe cele din partea copilului.

— Mă neliniştesc pentru soţul ei - mi-a spus companionul meu. Ce se va întâmpla cu el, va muri?

— Spune-mi numele lui, - l-am rugat, şi peste câteva secunde i-am spus: Totu-i bine, bărbatul e bun la suflet, săritor la nevoie, şi femeia nu-i va putea face rău.

— Reiese că ceea ce trebuia să-1 ucidă pe soţ trece asupra copilului?

— Da, îi răspund, programul deja s-a declanşat. Dacă femeia are anumite pretenţii asupra tatălui peste care nu poate trece, atunci acest program se declanşează şi îi ucide soţul. Şi fiindcă aceşti copii sunt şi ai soţului mecanismul de nimicire se transferă şi asupra lor.

— Să zicem că mama îşi ucide inconştient fiica, fiica, însă, ce vină poartă?

— în trei vieţi anterioare ea era gata să suprime pe oricine pentru a-şi satisface dorinţele. Sufletul ei a început să piardă iubire, ceea ce înseamnă că pentru a-şi salva sufletul în această

viaţă va trebui să i se năruiască mereu toate dorinţele. Şi iată ce obţinem: cel mai mult se ocupă de ea mama, şi fata trebuie să-i dea în schimb iubire şi căldură sufletească. Recunoştinţa şi iubirea permit echilibrarea oricăror pierderi din partea altei persoane. Deci, mama îşi iubeşte copilul şi totodată îl va ucide fără să vrea. Fetei nu-i rămâne decât să-şi iubească mama, acceptând înjosirea dorinţelor ei prin agresivitatea maniei. Sufletul învaţă, încet şi chinuitor, să iubească chiar şi atunci când are loc înfrânarea dorinţelor: Cu cât acest proces va decurge mai repede şi cu cât mai multă iubire va fi în sufletul fetiţei cu atât mai mică va fi concentrarea asupra dorinţelor iar mama va înceta să încerce să-i spargă zidul de apărare al fiicei. Fetiţa are o singură şansă de supravieţuire - să răspundă prin iubire la agresivitate, lată de ce a fost lipsită de toate formele de apărare, cu excepţia iubirii şi a căldurii sufleteşti.

— Ei bine, eu însă nu înţeleg un lucru. Pentru părinţi este o mare suferinţă să-şi îngrijească acest copil bolnav. înţeleg de ce suferă mama şi fiica, însă de ce trebuie să sufere şi tatăl, dacă el este un om bun şi nu are nici măcar o agresivitate interioară?

— în vieţile anterioare el şi-a făcut soţia geloasă, o controla şi o ţinea din scurt în aşa măsură încât cu timpul a devenit îngrozitor de geloasă şi supărăcioasă iar divinizarea subconştientă a iubirii lui umane, a relaţiilor şi dorinţelor lui din această viaţă este înjosită prin caracterul femeii şi prin boala fiicei sale.

— Acum mi-e clar, a concluzionat şoferul uitându-se la traseu, de ce însă aceştia s-au îmbolnăvit, iar alţii - nu?

— La început noi pierdem senzaţia de continuitate a Divinului şi a iubirii faţă de tot ce se întâmplă. Noi uităm că suntem divini în esenţa noastră şi începem să iubim cu teamă şi îndoială, iar mai apoi cu melancolie şi lipsă de încredere în sine. Ulterior nu mai suntem mulţumiţi de noi înşine, apar supărările pe cei dragi şi pe toată lumea, mai târziu colcăim de ură şi suntem gata să nimicim pe oricine nu ni se supune şi ne stă în cale. Fiecare dintre noi alege pe ce treaptă trebuie să se oprească. Dacă mecanismul de păstrare a iubirii este dezvoltat, atunci omul se opreşte de la primele trepte ale căderii în păcat. Cu cât acest proces durează mai mult cu atât afecţiunile care

încearcă să-l oprească sunt mai serioase. în acest caz are o mare importanţă educaţia religioasă şi concepţia asupra lumii.

— De altfel, ce sunt credinţa, speranţa şi iubirea? De ce aceste noţiuni sunt legate între ele?

— Să începem cu speranţa; noi avem dorinţe superficiale care ţin de corp şi dorinţe care vin din iubire. Primele trebuie înfrânte, celelalte trebuie susţinute. Dacă dorinţa nu conţine agresivitate ea deja este ca şi împlinită. Atunci însă când făcând pe plac propriei conştiinţe noi suntem încercaţi de frică, dubii, neîncredere noi ne distrugem viitorul şi călcăm în picioare dorinţele noastre. Speranţa înseamnă păstrarea dorinţelor în acel moment în care conştiinţa se dărâmă. Speranţa este dorinţa care există în pofida temerilor, dubiilor, înjosirilor, regretelor şi neplăcerilor. O astfel de dorinţă poate supravieţui doar atunci când concentrarea asupra iubirii este cu mult mai mare decât concentrarea asupra conştiinţei.

— Am înţeles, îmi răspunde interlocutorul meu. Speranţa este primul pas către cunoaşterea Divinului. Care-i cel de-al doilea?

— Credinţa este tendinţa către iubire atunci când Speranţa moare. Adică, dacă noi tindem1 spre iubire depăşind limitele conştiinţei atunci e vorba de speranţă, dacă însă continuăm să tindem spre iubire şi trecem de limitele conştiinţei şi dorinţelor - atunci e vorba de Credinţă.

— Mi-a rămas să mai întreb ce înseamnă Iubirea? - zâmbeşte interlocutorul meu.

— Nu demult savanţii au stabilit că doar în partea vizibilă a Universului se află circa 150 miliarde de galaxii. în fiecare galaxie se află câteva miliarde de stele şi toate acestea reprezintă doar o parte infimă din ceea ce noi numim Iubire.

Ne-am continuat, în tăcere, drumul pe autostrada înzăpezită. Mă gândeam că reţeta esenţială a sănătăţii este să nu uităm niciodată de iubire, chiar şi atunci când s-ar părea că toate sunt împotriva ei. Iar aici fiecare om îşi alege calea Iui.

DIVERSE

Aţi scris că dacă omul urăşte sau adoră pe cineva atunci, în planul subtil, aceste lucruri arată la fel. Dacă eu iubesc nebuneşte pe cineva oare acest sentiment este similar cu cel al urii? Sau adoraţia, ataşamentul puternic faţă de cineva - oare aceasta nu este iubire? Se prea poate ca acesta să fie motivul

pentru care şi există în viaţă o expresie atât de răspândită ca „o iubire nefericită".

O iubire adevărată este întotdeauna fericită. Aveţi dreptate. Din punctul de vedere pământesc iubire înseamnă reciprocitate, stabilitate a fericirii umane, apariţia copiilor, îndeplinirea dorinţelor etc. Expresia „iubire nefericită" înseamnă o iubire din punctul de vedere al dorinţelor omeneşti. E vorba mai degrabă de o dorinţă, decât de iubire. Dorinţele pot fi nefericite, iubirea însă - niciodată.

Să gândim împreună. Ce este fericirea umană? Este posibilitatea de împlinire a dorinţelor. Imaginaţi-vă că aveţi parte de o fericire imensă. Ajungeţi până la o anumită limită. După această limită fericirea pentru dumneavoastră va însemna nefericire. De ce? Pentru că dumneavoastră simţiţi că aţi atins un asemenea nivel pe care nu-1 veţi putea menţine. în continuare această fericire vă va sufoca.

Sau - o altă variantă: obţinând această fericire începeţi să înţelegeţi că mai devreme sau mai târziu o veţi pierde, acest lucru făcându-vă nefericit. Şi cu cât aveţi acum mai multă fericire cu atât mai nefericit sunteţi pentru că ştiţi că o veţi pierde. Şi atunci, cu cât bărbatul iubeşte mai mult o femeie cu atât mai mult se teme de înşelare, de moarte sau impotenţă. în acest caz fericirea se transformă în suferinţă, în chin şi-apoi începe degradarea.

De ce? Pentru că o astfel de fericire se concentrează nu asupra izvoarelor, asupra iubirii însăşi, ci asupra dorinţelor şi vieţii. Acea explozie de iubire în care accentul nu cade pe Divin ci pe dorinţele omeneşti este totodată şi o explozie de ură şi teamă.

Sau eu urăsc femeia de care m-am îndrăgostit sau mă urăsc pe mine însumi şi nu mai vreau să trăiesc fiindcă ea mă va abandona. Toate depind de un singur lucru: spre ce tindem noi atunci când iubim. Dacă noi îl iubim pe Dumnezeu în toate atunci tot ce facem reprezintă pentru noi doar un mijloc (şi nu un ţel) şi suntem tot mai fericiţi. Dacă însă noi ne concentrăm asupra dorinţelor (fie că e vorba de copii, de continuitatea vieţii, de relaţia cu fiinţa îndrăgită) atunci cu cât sentimentul nostru este mai puternic cu atât mai multe suferinţe se ascund în spatele său - la început în subconştient, ulterior şi în realitate.

Motivul real pentru a face ceva pentru eternitate este să fii cointeresat personal în această eternitate. în acest caz un individ ar trebui să trăiască veşnic, altfel nu putem vorbi despre cointeresarea lui. Ce credeţi despre acest lucru?

— Ce este o generalizare? Există diferite situaţii.

Despre fiecare situaţie în parte există o anumită informaţie care se generalizează. O situaţie generalizată este deja alta dar totodată aceasta conţine datele despre celelalte situaţii.

Există mai mult de 70 de mii de afecţiuni. Depistăm la început sute de cauze, apoi zeci şi în sfârşit - una singură.

Dezicerea de Iubirea divină genereazǎ toate problemele.

Aceiaşi lucru se întâmplǎ şi cu oamenii. Există un număr imens de oameni. Fiecare îşi are individualitatea sa; când însă trecem la planuri mai fine individualitatea începe să se destrame şi rămâne doar ceva general iar în cele din urmă rămâne doar Divinul, veşnicul.

în afară de Dumnezeu nimic nu este veşnic. Iată de ce tot ce e divin în dumneavoastră este veşnic. La acest nivel însă simptomele noastre individuale îşi pierd importanţa. Ele au pondere doar atunci când ne aflăm în învelişul nostru fizic. Atunci când pătrundem într-un plan divin comportamentul şi caracterul nostru nu au nici un sens. De aceea şi noţiunea de „cointeresare personală" (atunci când e vorba de planul Divinului) este un non-sens. Când înaintăm spre iubire noţiunea de „cointeresare" trebuie să dispară.

Iubirea de Dumnezeu este posibilitatea de a fi întotdeauna fericit.

Ce ne mai trebuie pentru a fi fericiţi?

Noi trebuie să simţim iubirea pentru Dumnezeu. Este o împrejurare de circumstanţe în care dacă nu vom sesiza divinul din noi nu vom putea supravieţui.

Cam atât despre cointeresarea personală. în fond, dacă e să ne gândim bine omul soluţionează o singură problemă - păstrarea iubirii pentru Dumnezeu sau refuzul acesteia. De aici ni se trag toate. în acest plan toţi suntem egali. într-un plan fin sufletele noastre reprezintă un întreg.

Cointeresarea personală este o noţiune ce ţine de un plan de suprafaţă, de mare anvergură.

Diferenţele sunt cu atât mai neglijabile cu cât ne apropiem mai mult de Divin. Vă spun încă o dată: nu are sens să vorbim

despre ceva personal atunci când e vorba de planul divin. Dumnezeu este personalitatea absolută şi impersonalitatea absolută.

Nu reprezintă oare anumite tehnici (yoga, respiraţia controlată, anumite tipuri de meditaţie, dianetica, retrăirea anumitor situaţii etc.) un fel de pătrundere în viitor şi nu este oare acest lucru o încălcare a anumitor legi?

-Yoga, tehnicile de respiraţie, tipurile de meditaţie, retrăirea anumitor situaţii nu sunt decât nişte forme de lucru asupra sinelui care ne ajută să ne modificăm starea lăuntrică, să ne schimbăm atitudinea faţă de lume - toate acestea ne ajută să ne tratăm.

Iese în faţă, din punctul meu de vedere, dianetica: aici accentul se pune nu pe modificările pe care le suportăm ci pe aspectele tehnice ale chirurgiei biocâmpului.
Am scris în cărţile mele că la început dianetica are efect, ulterior însă apar tot mai multe probleme, Iată de ce o atitudine corectă faţă de tehnici şi conştientizarea faptului că acestea nu pot avea drept scop numai sănătatea fizică sau succesul în afaceri permit utilizarea acestora fără nici un fel de probleme.

Când ne modificăm în prezent, ne modificăm şi în trecut şi în viitor pentru că timpul este unic. Pătrunderea în viitor reprezintă o concentrare ridicată asupra viitorului - e vorba de tehnici speciale care ulterior pot da un efect negativ.

Jdeea esenţială e cea pe care se bazează o anumită tehnică. Tehnicile indiene au la bază ideea unui Dumnezeu unic şi a comuniunii cu Acesta. Acest lucru îi ajută să-şi dezvolte capacităţile dacă lăuntric ei nu s-au dezis de acea filozofie care stă la baza acestor tehnici.

Tehnicile moderne, de regulă, nu au la bază nici un fel de filozofie de aceea pot fi nocive.

Se poate determina şi fără diagnosticare dacă o persoană manifestă agresivitate faţă de iubire sau nu?

— Dacă în cazul agresivităţii din partea altor persoane la dumneavoastră nu apare necesitatea de a răspunde printr-un sentiment de agresivitate, de a vă apăra emoţional, înseamnă că sunteţi în regulă.

De ce începi să-i iubeşti pe toţi numai după ce ai fost „lovit", adică înjosit, ofensat sau numai după ce s-a întâmplat un lucru neplăcut? De ce simţi dorinţa de a merge benevol către iubire

dar această dorinţă nu se realizează? Prin ce se explică acest lucru: prin faptul că nu eşti pregătit sau prin lene elementară?

Dumneavoastră uitaţi că noi continuăm să rămânem animale şi atât timp cât Divinul din noi nu a devenit o realitate, independentă de tot ce e omenesc, noi rămânem nişte animale dezvoltate, adică noi depindem de ceva, noi lenevim, nu vrem să facem anumite lucruri iar procesul dezvoltării noastre este unul forţat. Dacă este forţat atunci, noi sesizăm Divinul doar când pierdem omenescul, iar pierderea a tot ce e omenesc o simţim atunci când suntem loviţi, înjosiţi, ofensaţi. Iată de ce de multe ori un bărbat poartă o femeie pe braţe, îi dăruieşte bani, i se închină, iar aceasta fuge la altul, care îi ia banii, o înjoseşte şi astfel toţi sunt mulţumiţi şi fericiţi. Pentru că unul pierde banii, dar dobândeşte iubirea pentru Dumnezeu, altul ia aceşti bani, ajutându-i pe ceilalţi să simtă iubirea pentru Dumnezeu.

Trebuie să înţelegem că atât timp cât noi nu ne întoarcem la Dumnezeu şi nu suntem una cu Dumnezeu sau măcar nu simţim prioritatea Divinului din noi atunci în noi factorul uman va fi foarte puternic; şi dependenţele, şi lenea şi lâncezeala.

Omul se deosebeşte de animale prin faptul că are raţiune. Tocmai raţiunea ne permite să ne educăm senti-. mentele. în filozofia indiană însă se spune că cel mai mare duşman al omului este conştiinţa. în Biblie se spune: cunoştinţele multe înmulţesc durerea. Cui ar trebui să ne încredinţăm totuşi, conştiinţei sau sentimentelor noastre?

— In timpul cercetărilor mele m-am convins de următorul lucru: dacă sentimentele mor, stagnează şi conştiinţa. Conştiinţa noastră este, de fapt, un sentiment generalizat. Ca informaţia să se realizeze este nevoie de energie. Energia, adică sentimentele, trec în informaţie, adică în gândire şi viceversa. Informaţia reprezintă începutul, masculinul, iar energia - femininul. în planul superficial există o diferenţă vizibilă între aceste două începuturi. In straturile de profunzime energia şi informaţia sunt identice. Dacă individul are contact cu aceste straturi, atunci orice cuvânt spus de el se poate transforma în faptă. O frază rostită se realizează ca o situaţie. Cu cât conştiinţa noastră este mai mare şi cu cât mai mare e acoperirea ei în timp cu atât mai adânc pătrunde ea în structurile fine ale Universului. Ce înseamnă să asculţi sfatul unui înţelept?

Sau sfatul unui călugăr - sihastru? Primul are o experienţă impunătoare, generalizând mii de situaţii de viaţă. Cel de-al doilea nu are experienţa, însă rugăciunea lui este o limpezire intuitivă. S-ar părea că sunt două persoane diametral opuse însă ambele îţi pot da acelaşi sfat.

Vorba e că informaţia din mii de situaţii de suprafaţă şi din zeci de situaţii de profunzime pateu fi aceeaşi. Cunoaşterea intuitivă e totdeauna înaintea experienţei. La început noi acumulam informaţia cu ajutorul sentimentelor, după care ea se transformă în experienţă şi conştiinţă. în stratul se suprafaţă sentimentele generează gândirea iar energia se transformă în informaţie. în planurile de profunzime informaţia generează energie. în planuri şi mai fine energia şi informaţia sunt identice şi se prezintă ca manifestarea unuia şi aceluiaşi început.

Cu cât mai mult ne apropiem de bazele existenţei cu atât mai mult gândurile şi sentimentele noastre se umplu cu iubire. Şi dacă sentimentul dumneavoastră de iubire este fără de teamă, lâncezeală, supărări şi ofense atunci gândurile şi senti-mentele vă vor arăta calea cea dreaptă. Atunci puteţi să vă încredinţaţi gândurilor şi sentimentelor dumneavoastră.

Dacă afecţiunile oamenilor sunt provocate de dereglări cronice atunci cum se explică îmbolnăvirile animalelor? Dacă dumneavoastră sunteţi la curent cu sistemul propus de Vereşciaghin spuneţi-ne cum se comportă acest sistem vizavi de propriul dumneavoastră sistem? Ne-aţi sugerat la lecţiile dumneavoastră să ni-i amintim pe toţi cei pe care suntem supăraţi şi să-i iertăm dar eu am constatat cu uimire că vechile ofense nu mă deranjează ca şi cum toate acestea nu mi s-au întâmplat mie. Mai nou, nu am nici un fel de supărări. Cum să lucrez atunci asupra mea?

Animalele simt şi ele teama, au regrete, urăsc, sunt geloase, cad în apatie. Orice fiinţă vie este încercată de emoţii. Am încercat să pun diagnosticul Soarelui şi unul din programele acestuia este deprimarea din cauza îmbătrânirii. Dacă până şi natura moartă este încercată de emoţii, ataşamente şi supărări, atunci ce să mai vorbim despre fiinţele vii? Nu-mi este cunoscut sistemul lui Vereşciaghin. Dacă supărările (ofensele) nu vă deranjează acest lucru încă nu înseamnă că lăuntric sunteţi curat; am avut momente când am crezut că este imposibil să fiu

ofensat sau iritat de ceva şi doar peste o jumătate de oră mă convingeam de contrariu. E deja foarte bine dacă nu aveţi senzaţia unor supărări pe care să le ţineţi în lăuntrul dumneavoastră. Cum să lucraţi asupra sinelui?

Credeţi-mă veţi fi ajutat. Dacă veţi alege calea cea bună ajutorul nu va întârzia să vină.

Esenţialul este că dacă aţi depăşit faza negativă învăţaţi să trăiţi şi să gândiţi pozitiv, adică să măriţi cantitatea de iubire din suflet, să percepeţi Divinul în orice manifestare a lui.

Tot ce-a fost mai greu a rămas în urmă, nu vă rămâne decât să perseveraţi!

Spuneţi-ne au oare animalele suflet: dacă da, atunci de la cine au trecut la ele aceste suflete?

Să încercăm să ne clarificăm: ce înţelegem prin suflet?

Noţiunea de „suflet" presupune individualitate. Eu, de exemplu, sunt o persoană individuală, deci am un suflet. Individualitatea mea este determinată de cumulul dintre comportamentul meu şi atitudinea mea faţă de lume. Cu cât sunt mai multe situaţiile de viaţă cu atât mai mare e experienţa mea şi cu atât mai puternic mă edific eu ca personalitate.

Dacă eu am doar 2-3 reacţii în anumite situaţii înseamnă că sufletul meu e primitiv. De exemplu, amibele sau microbii au două variante de lucru cu lumea înconjurătoare, variante care le ajută amibelor şi microbilor să supravieţuiască; însă modelul lor de comportament este extrem de limitat.

Animalele au mai multe variante de a reacţiona la diferite situaţii; deci, putem vorbi despre intelectul animalului şi despre un anumit tip de suflet.

Omul este o fiinţă socială. Societatea presupune legături bine definite între membrii colectivului iar prezenţa unor legături stabile şi diversificate presupune diferite situaţii în care se poate afla un individ. Dacă există situaţii diferite există şi diverse reacţii la acestea.

In cele din urmă diversitatea tipurilor de comunicare şi a situaţiilor creează ceea ce noi numim experienţa de viaţă, intelect, viziune asupra lumii şi când toate acestea se sedimentează se conturează sufletul.

Orice fiinţă vie are suflet, care se dezvoltă prin experienţa reacţiilor noastre faţă de lumea înconjurătoare. Profunzimea şi plenitudinea reacţiilor se definesc prin diversitatea nivelelor de

comunicare. Omul n-ar fi existat fără o gândire colectivă. Iată de ce dezvoltarea gândirii colective, profunzimea acesteia şi volumul reacţiilor umane generează o diversitate de situaţii.

Diversitatea situaţiilor generează experienţa, emoţiile, şi defineşte sufletul nostru. In principiu nu există nici o diferenţă între om şi microb. Sufletul nostru reprezintă diversitatea experienţei noastre senzuale, experienţei acţiunilor şi gândurilor noastre; toate acestea se desprind din gândirea colectivă, în sufletul nostru se găseşte o sămânţă divină care e veşnică şi e prezentă la orice fiinţă vie acolo unde noi toţi suntem în comuniune, unde suntem un întreg viu.

Nu ne deosebim cu nimic de animale şi microbi în structurile vitale, la nivelul rădăcinilor de profunzime şi ne deosebim semnificativ la acel nivel în care avem posibilitatea să comunicăm multilateral şi să creăm structuri rezistente de inter-relaţii. în acest plan chiar şi oamenii diferă mult unii de alţii. Iubirea, bunătatea, nobleţea şi responsabilitatea ne ajută să dezvoltăm comunicarea. Toate acestea ne fac sufletul mai bogat.

N-ar trebui să căutăm diferenţe. Diferenţa esenţială constă în diversitatea experienţei senzoriale. în fine, cu cât mai diversificate sunt senzaţiile şi comportamentul nostru cu atât mai mult noi cunoaştem Universul prin sistemul de inter-relaţii. În cele din urmă, diversitatea situaţiilor poate fi epuizată şi atunci ne întoarcem, la Creator, la cel Care ne-a dat viaţă, asta însemnând că noi ne-am cunoscut pe noi înşine şi totodată am cunoscut Universul.

ARTA

Oamenii de creaţie - poeţii, pictorii, etc. - pentru a da naştere unei opere sunt nevoiţi s-o facă într-o anumită stare de spirit care nu întotdeauna este una optimistă. Eu scriu poezii şi uneori trebuie să mă aflu un timp îndelungat în astfel de stări. Depresie, teamă. Ce-i de făcut? E evident că nu pot să scriu poezii pe o notă optimistă, atunci când de fapt vreau să redau cu totul altceva?!

— Depresia şi teama ucid iubirea şi contravin creaţiei. Dacă dumneavoastră vă aflaţi într-o astfel de stare atunci când creaţi atunci eu cred că e mai bine să nu arătaţi nimănui operele dumneavoastră.

Arta e chemată să vă înveţe a iubi şi a înţelege procesul naşterii ei. Cântecul în care se simte tristeţea, melancolia, pierderea va fi artă atâta timp cât în această tristeţe se păstrează şi sentimentul de iubire. Dacă pierderea şi tristeţea cântate sugerează teamă şi decepţie atunci e vorba de o sinucidere lentă, iar demonstrarea unei sinucideri nu va fi considerată artă niciodată. Deosebirea dintre cântecele ruseşti şi cele occidentale constă exact în ceea ce Puşkin numea „tristeţe luminată". Adică păstrarea iubirii în suflet chiar şi atunci când suntem trişti. în Occident omul ori se distrează, ori e trist, deşi muzica latino-americană are acelaşi dualism ca şi piesele ruseşti şi ucrainene. Bocetul n-a fost niciodată artă pe când încercarea de a păstra iubirea în timpul plânsului şi chinurile aferente sunt o artă. După câte înţeleg toate hiturile occidentale au la bază ideea satisfacţiei sexuale. Cântecele ruseşti însă pornesc de la ideea păstrării iubirii chiar şi în clipele înjosirii sexuale. Iubirea care răzbate printre tristeţe, durere şi pierdere este iubirea în care ceea ce ţine de Divin e tot mai mult, pentru că ea există în clipa pierderii umanului. Vocaţia artei este de a trata sufletele umane. Deocamdată însă arta ne otrăveşte tot mai mult transformând iubirea în sex, agresivitate şi deprimare. Procesul de cădere economică a Rusiei a încetat, dar cel de dezintegrare spirituală continuă încă. în acest plan Rusia imită cu succes Occidentul. Cred însă că toate acestea vor trece destul de repede.

ALIMENTAREA ŞI FOAMEA

Cum se face corect foamea? Trebuie oare să excludem toate alimentele atunci când facem foamea? Eu nu pot rezista în astfel de condiţii.

Trebuie să înţelegem de ce facem foamea. Dacă facem foamea pentru a ne dezice de toate momentele ce ţin de omenesc atunci cel mai bine este după părerea mea, să ţinem post înainte de a face foamea, adică să consumăm hrană nediversificată şi, de regulă, de natură vegetală. E bine să eliminăm stresul. Dacă nu vă puteţi debarasa de stres şi începeţi să faceţi foamea acest lucru ar putea să vă dăuneze. Trebuie să vă deziceţi în primul rând nu de hrană ci de problemele de ordin spiritual: stres, teamă, regrete, supărări, insatisfacţii. Rezolvaţi aceste probleme, treceţi apoi la un regim cu hrană de acelaşi fel şi doar apoi începeţi să faceţi foamea.

Esenţialul atât în cazul posturilor cât şi al foamei este nu absenţa hranei ci dezicerea de ataşamentul interior faţă de lumea înconjurătoare.

Serghei Nikolaevici, încercaţi să ne convingeţi în ultimul timp că omul îşi ia toate forţele şi energia nu-fttai din Iubirea Divină iar hrana nu are nici o importanţă. Cum se poate trăi fără hrană?

Nu demult am citit un articol şi am văzut fotografia unei femei care nu mănâncă de 7 ani. I-am pus diagnosticul şi am constatat că s-ar putea să aibă probleme. Există plante care se hrănesc cu energia soarelui şi îşi iau hrana din aer. Există animale care se hrănesc cu plante. Există animale carnivore care se hrănesc cu animale ierbivore. Nici intelectul şi nici apropierea lor faţă de Dumnezeu nu este determinată de natura alimentaţiei lor. Omul poate exista ca o plantă, îşi poate lua energia de la soare sau din aer. Aceasta însă nu va fi acea energie pe care el o ia din iubire. Subliniez mereu că alimentaţia şi vestimentaţia îi oferă omului ceea ce noi numim civilizaţie, evoluţie. Pentru început toate acestea sunt necesare. Hrana îi oferă omului nu numai energie ci şi un schimb informaţional cu lumea înconjurătoare, vestimentaţia şi casele sunt doar nişte posibilităţi de a lega relaţii.

Din timpuri străvechi se ştie că omul poate supravieţui şi la temperaturi foarte scăzute.

în Tibet sfântul este determinat prin raza cercului de zăpadă topită din jurul său. Se aşează pe zăpadă zece pretendenţi la postul de stareţ şi cel în jurul căruia s-a topit mai multă zăpadă este ales. Totul este foarte simplu. Nu există nici un fel de intrigi de culise cum e la modă în religiile noastre. De la început totu-i clar: cine posedă mai multă bunătate acela are şi ■nai multă energie.

Menţionez încă o dată că fără energia iubirii este imposibil să trăieşti. Toate celelalte sunt doar pretexte. Deci, nu sugerăm ca oamenii să nu se alimenteze. Avem nevoie de hrană nu atât pentru energie cât pentru informaţie, pentru a comunica unii cu alţii, a lega relaţii, a fi oameni. Trebuie doar să înţelegem că toate sunt interdependente.

Planul fin şi cel de suprafaţă se influenţează reciproc. Ceea ce înseamnă că trebuie să facem mişcare fizică, să ne îngrijim corpul, să ne spălam pe dinţi, etc. - toate acestea sunt lucruri

fireşti. O atitudine rezonabilă faţă de propriul corp ne purifică şi gândurile. Există o legătură strânsă între trecut şi viitor, toate formele timpului sunt interdependente. La fel sunt şi planurile de suprafaţă şi cele interioare. Nu putem neglija planurile interioare susţinând că totul depinde doar de planurile de suprafaţă.

Trebuie să trăim în armonie, atât spiritual cât şi fizic.

Putem consuma mâncare preparată de o persoană care a suferit de cancer (operaţii, chimioterapie)sau de o persoană bolnavă de cancer dacă această persoană este o rudă apropiată (mama) şi face acest lucru, după spusele ei cu dragoste? Până la ce vârstă se poate apela la sistemul dumneavoastră?

Cu câţiva ani în urmă m-a sunat o doamnă care îmi mulţumea pentru faptul că s-a schimbat atitudinea ei faţă de oameni, caracterul, viziunea ei asupra lumii, într-un cuvânt, s-au schimbat toate! Această doamnă avea 82 de ani.

Apropo de mâncare. Orice fel de mâncare conţine murdărie informaţională. Dacă vedeţi în toate Voia Domnului, dacă-i mulţumiţi şi-L iubiţi şi dacă-i cedaţi lui Dumnezeu plăcerea produsă de mâncare atunci alimentaţia nu este un scop pentru dumneavoastră ci un mijloc. Nu vă puteţi încărca cu murdărie karmică atunci când e vorba de un mijloc ci doar atunci când e vorba de un scop. Dumneavoastră depindeţi de acest ţel şi nicidecum de mijloacele de atingere a acestui ţel. Iată de ce, dacă mâncarea este un scop pentru dumneavoastră atunci veţi lua murdărie informaţională chiar şi de la cel mai curat om. Dacă însă mâncarea e doar un mijloc iar scopul este acela de a simţi iubirea faţă de Dumnezeu prin intermediul mâncării, atunci puteţi să nu vă temeţi de nimic!

Am 24 de ani, l,68nt şi 35 de kg (distrofie musculară). Mă simt complexat - merg uneori pe stradă şi simt că locul meu nu e printre oameni.

Putem aborda orice problemă ca pe ceva sensibil şi foarte dureros, ceva ce trebuie înlăturat cu orice preţ - de aici provin toate „complexele"; putem însă aborda o problemă ca pe un factor constant care ne face să ne schimbăm şi să învingem ataşamentul faţă de dorinţele legate de corp.

Am urmărit la TV în Germania, câteva interviuri cu invalizi. Aceştia spuneau că în perioada de început a invalidităţii lor au fost încercaţi de decepţii, tristeţe, disperare, regrete per-

manente, chinuri sufleteşti şi toate acestea până în clipa în care trebuiau să se decidă: ce va urma? Sinuciderea sau schimbarea viziunii asupra lumii? Şi-atunci începeau să se bucure. Timpul trecea şi ei începeau să iubească viaţa şi să se bucure cu adevărat de aceasta doar după ce au devenit invalizi. Deci, nu e vorba de o problemă ci de atitudinea corectă faţă de aceasta.

Cum puteţi explica din punctul de vedere al bioener-geticii faptul că unii oameni consumă metale, sticlă, gaz lampant etc ? Mă tem îngrozitor de şerpi, viermi şi alte vermiculare. Cum se explică acest fapt?

Prin intermediul intestinului noi primim foarte multă infor-maţie şi, probabil, oamenii care se alimentează atipic simt nevoia de a-şi zdruncina structurile informaţionale şi de a primi astfel alte straturi informaţionale. Şerpii şi viermii ne provoacă în subconştient senzaţia de pericol pentru că strămoşii noştri trăiau prin păduri şi nu se puteau apăra de muşcăturile şerpilor care le puteau fi fatale; esenţialul însă e faptul că şarpele nu se vede - e vorba de un pericol care te ia prin surprindere. Şarpele e simbolul unui pericol neaşteptat, acesta fiind mult mai dureros decât celelalte tipuri de pericol.

Am vrea să aflăm care este atitudinea dumneavoastră faţă de tratarea persoanelor drogate prin inducerea acestora a stării de comă?

— Omul are posibilitatea să piardă tot şi cu toate astea să-şi simtă biologic, evoluţionist, rădăcinile dar are şi posibilitatea să-şi simtă rădăcinile fără a pierde nimic altceva. Prima metodă funcţionează atunci când noi nu putem sau nu dorim să schimbăm ceva în mod real şi dacă nu se produc modificări reale atunci încercăm variante tot mai riscante şi mai riscante. La un moment dat această metodă dă rateuri de aceea eu sunt adeptul unui tratament în care să nu se îndepărteze ceva ci să se înfrângă dependenţa de ceva anume.

într-un articol relativ recent se vorbea despre descoperirea la copii a unor capacităţi fenomenale. Se pare că orice persoană poate fi învăţată să vadă cu ochii închişi, chiar şi printr-un perete. Savanţii care au asistat la aceste experimente nu au fost în stare să explice acest fenomen. Dar poate oare acest experiment să fie explicat ştiinţific?

— Din punctul de vedere al cercetărilor mele totul pare foarte simplu. Ştiinţa a considerat întotdeauna că emoţiile şi

conştiinţa sunt secundare, corpul uman fiind primar. Un obiect material creează un biocâmp în jurul său, secundar în raport cu însuşi obiectul. Pentru straturile de suprafaţă aceasta este o viziune corectă, însă în cazul straturilor de profunzime situaţia e alta. Aici conştiinţa şi emoţia sunt primare, iar corpul e secundar.

Biocâmpul creează obiectul material. Stratul de suprafaţă respectă legile materialismului, iar cel de profunzime - legile idealismului. Omul posedă structuri ale biocâmpului care depind de corpul şi organele sale. Mai există şi structurile de profunzime care definesc starea şi funcţionalitatea organelor. Deoarece aceste straturi trec periodic unul în altul noi avem posibilitatea să percepem cum sunt încălcate legile existenţei materiale.

Bineînţeles că ştiinţa nu explică astfel de fenomene. Noi nu vedem cu ochii şi nici măcar cu creierul (savanţii spun că ochii sunt doar o parte a creierului, scoasă în afară). Noi vedem cu simţurile, de aceea avem câteva niveluri ale văzului. Unul din ele este cel obişnuit pentru noi (ochii) în care biostructura senzorială depinde de structura fizică. Totodată, putem să vedem cu biocâmpul şi să obţinem informaţia fără ajutorul ochilor. Ne întrebăm atunci: de ce această a doua vedere a noastră ne este închisă? Răspunsul este simplu: altfel, ar stagna evoluţia.

De ce ? fiindcă inconştientul nostru reprezintă biostruc-turile de un nivel mai fin care sunt dublate de corp şi creier. Universul fiind holografic în timp, pe planurile cele mai fine trecutul, prezentul şi viitorul sunt comprimate într-un singur punct, în care e depozitată toată informaţia Universului. Altfel spus, subconştientul nostru deţine toată informaţia. Noi ştim ce a fost în Univers, ce este şi tot ce va fi în viitor. De aceea, dacă văzul nostru lăuntric nu va fi închis atunci conştiinţa se va sparge ca un balon de săpun iar creierul ni se va atrofia.

Iată de ce văzul nostru depinde de material şi este limitat substanţial de structura acestuia. în cazul unei cunoaşteri lăuntrice absolute noi ne dezvoltăm treptat, forma tinde şi se apropie de conţinut. Ceea ce reprezintă un şoc pentru somităţile ştiinţifice de astăzi era un lucru cunoscut de foarte multă vreme şi căruia nu i s-a prea acordat atenţie.

Am citit cândva despre un astfel de experiment: cu acordul lor, câtorva studenţi li se legau mâinile, li se propunea să stea culcaţi, fără mişcare, câteva zile. Primele ore erau chinuitoare, treceau greu, după care starea acestora se schimba radical. Energia care era cheltuită pentru învelişul fizic şi concentrarea pe necesităţile fizice trecea în cazul inactivităţii fizice asupra biostructurilor spirituale, se îmbunătăţea simţitor starea generală a sănătăţii şi percepţia. O persoană aflată în experiment putea,să sesizeze mirosul de săpun şi să descrie săpunul, deşi acesta se afla în camera alăturată. Nici o moleculă de miros nu pătrundea în cameră, însă participanţii la experiment vedeau clar şi descriau săpunul din camera vecină. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu vederea.
Dacă e să apelăm la literatura orientală atunci vom putea descoperi chiar clasificări ale clarviziunii, cu variante şi pentru oust şi auz. în cazul clarviziunii şi în prima etapă noi percepem obiectul simultan din toate părţile. în cea de-a doua etapă noi sesizăm interiorul obiectului ascuns sub înveliş de vederea exterioară. în cea de-a treia etapă noi vedem obiectul la orice distanţă, în a patra etapă - vedem obiectul în trecut sau în viitor etc.

Amintiţi-vă de statuia lui Buddha sau a sihastrilor indieni, împietriţi în meditaţie, sau a călugărilor izolaţi de lume, în chiliile lor. Peste tot e vorba de unul şi acelaşi mecanism: inactivitatea învelişului fizic, a straturilor de suprafaţă ale conştiinţei şi emoţiilor. Are loc branşarea la noi senzaţii, la o nouă viziune, la o nouă conştiinţă. Urmează întoarcerea la corp şi realizarea în practică a noii conştiinţe. Esenţialul constă în crearea unor mecanisme restrictive, la intrarea în structurile fine ale subconştientului. Toate acestea sunt lucruri destul de simple.

Ne punem întrebarea: de ce aceste lucruri au devenit posibile acum? Dacă vom citi atent literatura indiană de specialitate vom găsi acolo avertismente serioase vizavi de stimularea supra-capacităţilor. Fără a fi în comuniune cu Dumnezeu supra-capacităţile încep să lucreze pe cont propriu - şi toate acestea sfârşesc în diavolism sau moarte. Iată de ce în sectele indiene s-a făcut dintotdeauna o triere severă a candidaţilor. Tot de aceea în creştinism s-a subliniat mereu necesitatea de a închide supra-capacităţile dacă acestea contravin rugăciunii, iubirii şi

tendinţei către Dumnezeu. Ceea ce a început însă nu mai poate fi stopat: procesul de punere în evidenţă a supra-capacităţilor a luat şi va lua amploare în toată lumea.

în matematică există un concept: demonstraţia de la contrar.

Şi în viaţa cotidiană experienţa negativă poate fi mai importantă decât cea pozitivă.

Una din legile evoluţiei este negarea negaţiei. în viaţa obişnuită, acest lucru arată cam aşa: ca să păşeşti pe o nouă treaptă a evoluţiei trebuie să devină imposibilă aflarea pe treapta actuală.

Imposibilitatea existenţei în condiţii diferite şi pieirea sigură forţează organismul să iasă la alte condiţii de viaţă, modificându-se continuu.

Astăzi în lume se acumulează tot mai repede factorii care fac imposibilă supravieţuirea omenirii în cadrul unei gândiri banale şi a unei la fel de banale viziuni asupra lumii înconjurătoare. Forma actuală va fi distrusă, vor apărea alte forme de gândire. Ştiinţa şi religia se vor contopi. Se vor contopi şi tipurile de gândire oriental şi occidental. Valorile materiale şi morale vor înceta să lupte între ele şi să fie antagoniste.

Să încercăm să comparăm legile dialecticii şi să le aplicăm momentului prezent. Legea unităţii şi a luptei contrariilor reprezintă, în primul rând, două torente ale timpului întruchipate de Orientul spiritual şi Occidentul material. în prezent are loc o acutizare a acestor două începuturi şi a aplicării şi combinării lor. Legea negării negaţiei: dacă lupta dintre contrarii împinge conflictul Ia cel mai înalt nivel atunci forma actuală trebuie aruncată şi trebuie căutată alta, şi atunci, sau pier polarităţile, se nimicesc reciproc, sau se combină generând o nouă structură.

De ce depinde pieirea sau transformarea într-o nouă formă? O formă nouă o neagă pe cea veche, însă conţinutul evoluează. Deci, un conţinut care evoluează este chezăşia unei noi forme de dezvoltare. Fiecare copil este negarea părintelui său, dar este şi continuatorul esenţei lui.

Pentru a putea trece cantitatea în calitate, pentru ca să apară o nouă formă care s-o nege pe cea veche, este necesar un pas nou în evoluţia lăuntrică a omenirii. Universul nu este altceva decât o formă, dragostea care ne uneşte cu Dumnezeu este chintesenţa şi conţinutul Universului. Conţinutul este ceea ce

dă naştere formei şi în ce se va transforma ulterior aceasta. Adică, forma şi conţinutul sunt unul şi acelaşi fenomen în diferite perioade ale timpului. Forma nu este nimic altceva decât conţinutul desfăşurat în straturile exterioare ale timpului. Dezvoltarea formei înseamnă dezvoltare şi tendinţă către conţinut.

Ieşim din Iubirea Divină şi tindem spre Ea. Şi cu cât suntem mai plini de iubire cu atât mai posibilă e evoluţia şi existenţa în viitor.

Dumneavoastră scrieţi în cea de-a şasea carte: „Când te rogi nu trebuie să te aştepţi la nimic. Speranţa este deja un scop. Spuneţi-mi, aceasta se referă numai la rugăciune sau şi la viaţă? Dacă e aşa, atunci cum se poate să trăieşti fără speranţă?

Puteţi spera. Nu putem trăi fără speranţă tot aşa cum nu putem trăi fără viitor şi spiritualitate.
Pur şi simplu, atunci când ne rugăm noi ne adresăm Iubirii Divine. Aceasta însă este mai presus de viitor şi de spiritualitate. E bine, când ne rugăm trebuie să ne debarasăm de toate ataşamentele. Când mergem spre Dumnezeu, când ne rugăm, să nu luăm cu noi casa cu toate problemele, supărările, speranţele şi regretele.

Când ne adresăm lui Dumnezeu trebuie să luăm cu noi doar ceea ce ne ajută să comunicăm cu El. E vorba de iubire. Toate celelalte pot fi lăsate în urmă. Trebuie să înţelegeţi că există diferite niveluri - la un nivel dumneavoastră aveţi dreptul să speraţi, la altul - nu. Nu le amestecaţi pe toate laolaltă. Dacă nu reuşiţi, trăiţi periodic când într-un nivel când în altul. După ce aţi trăit în nivelul Divin, treceţi la cel uman. Dar reţineţi: dacă nu veţi putea trăi în nivelul Divin, se va dezintegra şi cel omenesc. Astfel se trăia pe timpuri. în prezent trăim vremuri în care s-a acumulat atâta iubire încât ne permitem să trăim în câteva niveluri.

încercaţi! Se prea poate să reuşiţi!

Vorbiţi în cărţile dumneavoastră despre karmă, reîncarnare etc. Când răspundeţi întrebărilor le sugeraţi oamenilor să caute răspunsuri în Biblie ca prim izvor. Eu citesc Biblia şi nu găsesc aceste fapte.

— Tipul oriental de gândire recunoaşte reîncarnarea fiindcă se dezvoltă pe planuri fine, tipul occidental de gândire însă a

refuzat întotdeauna ideea de reîncarnare, acest tip de gândire concentrându-se asupra părţii exterioare, materiale. Negarea reîncarnării se bazează pe faptul că, în esenţă, creştinismul a apărut în partea europeană a planetei, deci aici avem de a face mai mult cu tipul occidental de gândire. Am auzit că în textele iniţiale ale Bibliei, care nu au fost supuse diferitelor redactări, exista noţiunea de reîncarnare. Pentru mine tema reîncarnării e doar un fapt care mă ajută să înţeleg şi, ca diagnostician, să văd multe lucruri.

Nu m-am lăsat de practica de tămăduitor însă cu cât mai profunde sunt planurile pe care le depistez cu atât mai periculoasă e acţiunea de coordonare - am nevoie de o reorganizare la cel mai înalt nivel. Consider că pentru a-i ajuta şi mai mult pe unii oameni eu nu am nici caracterul, nici viziunea necesară; în primul rând trebuie să rezolv problemele mele; consultaţiile mele continuă, dar mă străduiesc să nu sar peste cal.

Spuneţi-ne, de ce sutanele călugărilor sunt lungi (şi la femei şi la bărbaţi), care-i sensul acestor haine? Cum poate vestimentaţia - prin formă, culoare, ţesătură -influenţa omul?

— Cred că la călugări vestimentaţia e destinată, în primul rând, înfrângerii momentelor esenţiale ale fericirii omeneşti şi, în primul rând, a dorinţelor. Culoarea neagră înseamnă refuzul „a ceva", hainele lungi - acoperă corpul, adică închid dorinţele, hainele largi semnifică acelaşi lucru. Hainele preotului (călugărului) îl ajută să se deconecteze de la aspectele umane, şi să lucreze mai uşor cu Divinul; hainele însă trebuie să scoată în evidenţă şi frumuseţea omului şi senzualitatea lui, pentru că fără un avânt al dorinţelor noi nu ne putem dezvolta. Trebuie să susţinem avântul dorinţelor dar totodată să-1 putem şi înfrâna, dacă însă nu avem puteri să-l înfrânăm atunci trebuie să îmbrăcăm alte haine.

Ce este Iubirea Divină? Este Energie Divină plus Informaţie Divină sau mai e şi altceva?

— Iubirea există în afara conştiinţei de aceea atunci c" încercăm s-o tranşăm, s-o analizăm, să-i găsim plusurile minusurile - toate acestea amintesc, în principiu, de diavolis De aceea cred că nu e bine să întrebaţi ce e Iubirea Divină

Cum aş putea să mă schimb lăuntric; pot să cottşti. entizez orice, însă cum aş putea să mă schimb fără efor-turile minţii?

— La început trebuie să conştientizaţi totul. După aceasta înlăturaţi raţiunea şi conştiinţa, încetaţi să mai analizaţi şi să evaluaţi situaţiile şi daţi frâu liber sentimentelor.

In cadrul unor lecţii am spus că gândurile trebuie să se transforme în sentimente, iar toate sentimentele - într-un singur sentiment de iubire!

Mult succes!

Spuneţi că esenţialul la un om e starea lui lăuntrică, că omul trebuie în orice condiţii, la orice pierderi, decepţii etc. să-şi păstreze cu orice preţ sentimentul iubirii, rezistând în plan exterior cum va putea. Explicaţi-ne acest lucru.

— Cu cât în suflet e mai multă armonie interioară şi iubire cu atât mai puţin trebuie să fiţi duri în planul exterior, căci starea noastră interioară defineşte situaţia exterioară. O reacţie dură pe plan exterior presupune o insuficientă iubire în suflet şi în acest caz persoanei îi este necesară o apărare, asemeni cârjelor unui om care nu poate merge, însă atunci când omul va putea merge nu va mai avea nevoie de cârje.
Dacă nu puteţi să ripostaţi cu duritate Ia exterior, înseamnă că sub masca bunătăţii aveţi o imensă agresivitate şi dacă veţi să ripostaţi dur din interior atunci se va degrada sufletul Tmneavoastră. Răcirea relaţiilor cu alte persoane vorbeşte ■ degrabă despre faptul că aveţi o foarte mare agresivitate lăuntrică.

Dacă eu nu opun rezistenţă altei persoane acest fapt poate fi erceput ca o lipsă de tărie sau frică, pe când dacă un călugăr nu opune rezistenţă acest lucru este perceput ca o faptă eroică.

Iată de ce dacă vă rugaţi şi arătaţi că nu aţi cedat din cauza fricii ci pentru că aţi urmat principiile biblice, atunci nu veţi fi înjosit, căci este imposibil să înjoseşti un om care a depăşit limitele omenescului şi şi-a găsit un punct de sprijin în Divin.

Pe timpuri se spunea că este imposibil să-1 înjoseşti sau să-1 ofensezi pe un înţelept. Cred că se înţelege de ce.

După ce am fost înşelată de bărbatul iubit eu încercam să mă conving că trebuie să-l iert, însă nu m-am putut debarasa de supărare niciodată. Şi, deodată,într-o lună am îmbătrânit cât pentru zece ani. Am continuat să lucrez asupra mea, să-mi păstrez bunătatea şi se pare că procesul de îmbătrânire s-a

oprit, luând-o în sens opus. E posibil acest lucru sau doar aşa mi se pare mie?

Am analizat în cărţile mele cauzele îmbătrânirii. E vorba de concentrarea asupra dorinţelor, vieţii, e tema geloziei. Preten-ţiile faţă de cei apropiaţi, gelozia şi blamarea grăbesc procesul de îmbătrânire deci, în cazul dumneavoastră procesul de îmbătrânire s-a amplificat în mod real şi, de asemenea, aţi fost "i stare să-i schimbaţi direcţia. Vă felicit!

Ce părere aveţi despre visele conştientizate?

Noi trebuie să simţim Voinţa Divină şi să încercăm să ne înfrânăm propria voinţă. în acest caz, visul ne ajută. Vn avea mari probleme dacă vom începe să comandăm şi în somn Această tehnică de conştientizare a viselor este accesibilă unu' număr mic de persoane. Să nu uităm. Carlos Castaneda, care era un bun discipol, a avut parte în cele din urmă de cancer la ficat şi moarte.

Aţi citit cărţile lui Carlos Castadeda, sunteţi la curent cu metoda acestuia? N-aţi putea să ne spuneţi cât de adevărată este informaţia despre moartea lui?

— Să nu încurcăm lucrurile. Carlos Castaneda n-a avut nici o metodă. Aceasta aparţinea magilor mexicani şi Castaneda a adus-o la cunoştinţa cititorilor. El a fost doar un discipol, n-a adăugat nimic nou. Dacă e să vorbim despre metoda pro-priu-zisă sau despre tehnicile descrise în cărţile lui eu cred, că acestea sunt destul de limitate: se pune accentul pe scoaterea brutală a omului din sistemul său de ataşamente - acest lucru permite afişarea capacităţilor dar îl lipseşte pe individ de perspectiva strategică. Individul se încâlceşte în propriile forţe şi capacităţi.

Din punctul meu de vedere este vorba despre un fragment din acea ştiinţă care a ajuns acolo din India şi s-a transformat într-un mod original în religiile popoarelor nord-americane şi în practicile mistice.

Am citit cărţile lui Carlos Castaneda şi ele mi-au fost de un real ajutor în înţelegerea lumii şi revizuirea stereotipurilor obişnuite. Consider că aceste cărţi sunt utile pentru toţi dar subliniez încă o dată faptul că el spunea că aceşti clarvăzători care au alcătuit tabloul lumii au pierit şi cunoştinţele lor s-au pierdut. Castaneda era ultima ramură care mai ardea; cu cat I acorda o mai mare atenţie tehnicii,

uitând de înţelegerea ofică a credinţei, cu atât această creangă se usca mai
repede.

Si fiindcă în acest caz e vorba de concentrarea pe capa-tăti ceea ce duce la trufie, a fost de aşteptat să se producă dezintegrarea capacităţilor. Mai ales la noii veniţi în breaslă, care nu sunt pregătiţi din punct de vedere genetic. De aceea, zvonurile precum că autorul, Carlos Castaneda, a decedat în urma unui cancer la ficat, adică nu a putut depăşi ceea ce în creştinism se cheamă trufie, după părerea mea pot fi adevărate.

Am observat că dacă îmi împărtăşesc cuiva emoţiile mă simt mult mai bine. Credeţi că împărtăşind cuiva emoţiile mele nu-ifac rău acelei persoane?

— Când vorbim cuiva despre problemele noastre noi ne îndepărtăm de ele. îndepărtarea de problemă este primul pas pentru depăşirea acesteia.

Deci ne putem împărtăşi problemele. Nu e nimic rău în asta. Esenţialul e ca atunci când vorbiţi despre problemele şi emoţiile dumneavoastră să nu contaţi pe milă, compătimiri şi să nu vă transformaţi într-un vampir.

Dacă populaţia planetei creşte atunci de unde se iau sufletele noi? De pe alte planete? Şi, în genere numărul de suflete din Univers este limitat sau nu?

In timpul contactului dintre femeie şi bărbat are loc şi formarea sufletului copilului, apar anumite straturi. Şi un suflet se naşte tot aşa ca un copil - unele suflete dau naştere altora, nivelul superior reprezentând ceea ce e veşnic în fiecare suflet. După cercetările mele, sufletul este alcătuit din mai multe straturi. Acea consistenţă a straturilor pe care o luăm de la Spiritul Divin este în fiecare suflet, iar restul se creează. Există suflete şi pe alte planete, în alte galaxii şi lumi şi aceste suflete urmează un ciclu, se mişcă, pentru a evita uzura. Cred că numărul de suflete este foarte mare.

Spuneţi-ne, dacă un cuplu tânăr are parte doar de iubire fizică şi fata rămâne însărcinată, ea trebuie să nască?

— Voi parafraza întrebarea dumneavoastră; „Trebuie oare să păstrăm viaţa acelui om?" Dacă omul e călău atunci nu va sta în dubii, în celelalte cazuri ar trebui să se mai gândească.

Spuneţi-mi, vă rog frumos, ce credeţi dumneavoastră despre dragostea dintre un verişor şi o verişoară. Cu toate consecinţele care decurg de aici (sex, căsătorie, copii)?

— în principiu, copiii, căsătoria şi urmaşii în cazul verişorilor reprezintă o îngustare a programului informaţional; noi cunoaştem Divinul prin atingerea haosului. Este vorba de o multitudine de grade ale libertăţii, de situaţii imprevizibile - în cazul verişorilor sau a rudelor apropiate aceste alternative se îngustează fiind posibile două variante: Ori iubirea Divină trebuie să depăşească cu mult tot ce e omenesc şi atunci prin această iubire vom avea parte de o astfel de cunoaştere care va închide genotipul limitat, ori dependenţa de dorinţe, familie, de persoana iubită, de copii a devenit atât de puternică încât îi uneşte pe cei doi doar pentru a le pune capăt neamului. Deci, nu poate fi vorba de un răspuns univoc - toate depind aici de personalitatea oamenilor şi de capacitatea lor de a încerca Iubirea Divină şi perceperea Divinului în toate. Şi cu cât omul e mai aproape de perfecţiune în acest plan cu atât mai puţin trebuie să-1 intereseze consecinţele.

Vreau să repet încă o dată: cu cât suntem mai perfecţi în iubirea faţă de Dumnezeu, în a-i ierta pe alţii, în a ne debarasa de agresivitatea faţă de iubire, cu cât mai puţin ne temem, regretăm sau cădem pradă decepţiei cu atât mai mult sentimentele noastre ne vor călăuzi şi noi ne putem încrede lor.

în ultimul timp, iubitul meu are parte doar de ghinion: neplăceri la serviciu, în casă toate merg alandala. El încearcă să se ţină bine dar câteodată văd ce emoţii are. Cum aş putea să-l ajut? Cu iubirea mea?

— Bărbatul pică în situaţii complicate. îşi riscă viaţa, trece printr-un şir de încercări prilejuite de mediul înconjurător, pierde, i se năruiesc diferite planuri şi ţeluri, de aceea bărbaţii se orientează spre realizare, iar femeile - spre acumulare. Cu cât femeia are în suflet mai multă gingăşie, căldură, bunătate şi iubire cu atât bărbatului îi va fi mai uşor să treacă peste neplăceri.

Aşa că trebuie să vă ajutaţi iubitul nu prin iubirea faţă de acesta, ci prin iubirea pentru Dumnezeu şi o bunătate stabilă.

Vorbesc deseori de unul singur, cu voce tare. Este oare acest lucru o încălcare a regulilor?

— Când mă gândesc la anumite lucruri am emoţii negative care, totuşi, îmi trec repede. însă tot ce spun cu voce tare îmi amplifică emoţiile de câteva ori. Iată de ce trebuie să avem o atitudine mai responsabilă faţă de gândurile spuse cu voce tare

Spuneţi-ne, este oare o încălcare a legilor karniice rugămintea de a lua asupra sa pedeapsa sau boala altui om; cum se poate purifica un om obişnuit după un asemenea transfer?

— Dumneavoastră transferaţi asupra dumneavoastră nu o pedeapsă ci încercarea de a opri pe cineva să-şi ucidă iubirea. Boala blochează refuzul iubirii, ea înjoseşte tot ce e omenesc şi vă ajută să sesizaţi iubirea. E posibil să transferaţi asupra voastră boala altui om, însă în acest fel ucideţi iubirea din sufletul acelui om şi acesta se va răzbuna iar dumneavoastră nu veţi înţelege de ce.

Am vorbit cu o femeie care avea un copil grav bolnav; s-a rugat ca boala să treacă la ea - copilul a supravieţuit şi a început s-o urască şi să-şi bată joc de ea.

Ce trebuie făcut ca să simţiţi diferenţa între dorinţă şi necesitate? Eu nu mai înţeleg ce e bine şi ce e rău. Aş vrea să mă debarasez de toate, numai că nu-mi ajung nici puterile, nici înţelegerea. Cu cât mai mult lucrez asupra mea cu atât mai multe probleme se iscă, sau poate am început să percep toate lucrurile foarte bolnăvicios.

— Concepţia despre o sarcină prea grea generează dorinţa de a o face mai uşoară.

Sarcina nu este nici grea nici uşoară - ea este doar o modalitate de a ne dezvolta. Trebuie să ne concentrăm nu asupra greutăţii ci asupra posibilităţii de a ne schimba pe care ne-o oferă această sarcină.

Dacă ne vom gândi cât de grea e această povară, atunci noi vom fi în mizerie, iar dacă ne vom concentra asupra iubirii şi asupra faptului că această povară este posibilitatea de a te depăşi pe tine şi de a percepe iubirea, atunci nu ne vom mai gândi cât de grea sau uşoară este ea.

Esenţialul: există iubirea faţă de Dumnezeu şi există tot ce e în afara acestei iubiri. însă iubirea trebuie să fie cea mai importantă. Şi necesităţile, şi dorinţele trebuie dezvoltate însă nu trebuie să depindem de ele.

Pentru a clasifica un lucru anume trebuie să ne detaşăm de el, iar detaşarea are loc doar prin chin. Pentru a ne detaşa prin chin, trebuie să fim pregătiţi pentru aceasta, iar pentru a fi pregătit să înfrunţi chinuri trebuie să ai ceva mai tare decât suferinţa- iubirea.

Şi în clipa în care aveţi parte de iubire suferinţa dumneavoastră încetează de a mai fi suferinţă şi devine posibilitatea de a munci; lumea pe care dumneavoastră o detestaţi se transformă într-un copil pe care trebuie să-1 iubiţi şi să-1 educaţi.

încercaţi să vedeţi astfel lucrurile.

Cum să încep să mă schimb dacă îmi este foarte greu să fac asta?

— Noţiunea de „greutate" este una a dependenţei de timp şi de omenesc.

Dacă veţi trăi prin iubire, vă veţi concentra asupra iubirii şi veţi învăţa să vedeţi Divinul în toate, cu timpul totul va fi mai uşor.

Cu cât omului îi este mai greu să înceapă să lucreze cu atât el, în cele din urmă, poate obţine mai mult; aşa suntem structuraţi încât pentru a obţine ceva trebuie să ne depăşim neajunsurile. Iar când totul e bine noi suntem foarte liniştiţi.

Spuneţi-ne, ce credeţi; dacă cineva are o atitudine incorectă faţă de ceilalţi, trebuie să gândim: „Dumnezeu îl va pedepsi" şi să nu întreprindem nimic sau trebuie să-l „pedepsim"?

— Toţi suntem copiii lui Dumnezeu.

Imaginaţi-vă că un copil e pus pe şotii, noi trebuie oare să credem că îl va pedepsi Dumnezeu?

Sau să-l pedepsim şi să-l blamăm? Noi trebuie să-I educăm aşa cum îi educăm pe toţi: pe sine şi pe cei care sunt alături de noi, prin iubire şi limitări.

Eu cred că aceasta este atitudinea bună iar dacă un om este un ticălos, un nemernic, atunci sufletul lui e bolnav.

Dacă însă omul e invalid ce trebuie să credem despre el? Trebuie să-l lăsăm în plata Domnului, ori să-l ajutăm?

El are nevoie de ajutor.

Uneori ajutorul înseamnă încercarea, alteori - o restricţie dură, însă întotdeauna ajutorul înseamnă IUBIRE.

Mă întristează mult faptul că apelând la filozofia orientală dumneavoastră nu vreţi să-l recunoaşteţi pe Krishna ca pe un reprezentant suprem al lui Dumnezeu. Visul meu de aur este ca dumneavoastră să citiţi „Bhagavat-Ghita", „Nectarul credinţei" şi să le comentaţi revigorând această mişcare extraordinară Conştientizarea lui Krishna - Conştientizarea lui Dumnezeu -cu tradiţiile şi năzuinţele ei nobile.

—Am citit „Bhagavat-Ghita" şi pot să vă spun că este o lucrare extraordinară care mi-a dat mult; ceea ce se spune în această lucrare a apărut ulterior şi în alte religii mondiale: filozofia indiană a creat acel strat cultural, unul colosal, de care s-au folosit ulterior multe alte religii. Există însă şi Biblia, există creştinismul, creştinismul care s-a divizat în două ramuri diferite.

Mai există şi un număr foarte mare de secte, curente etc. şi apar în continuare noi şi noi secte care afirmă că ele descind direct din Biblie şi aceste secte au şi ele multe probleme. Iată de ce când omul afirmă că descinde din Biblie sau din „Bhagavat-Ghita" acest lucru nu garantează nicidecum faptul că omul respectiv a înţeles calea pe care trebuie s-o urmeze.

La una din consultaţiile mele s-a prezentat un krişnat căruia, conform diagnosticului meu i-a mai rămas puţin de trăit - dragostea pentru Dumnezeu a trecut pe neobservate în concentrare asupra spiritualităţii. Spiritualitatea înseamnă viitorul. Dependenţa de spiritualitate înseamnă dependenţa de viitor, agresivitate faţă de viitor şi pierderea acestuia.
Iată de ce consider că purificarea trebuie să se facă prin întoarcerea la izvoare. Vorba e că iubirea pentru Dumnezeu generează dorinţă, volumul dorinţei generează întreaga activitate umană, iar când omul zice că el va repeta doar numele lui Dumnezeu şi-1 va iubi numai pe El, dezicându-se de toate celelalte acest lucru este echivalat cu dorinţa de a-ţi păstra doar capul şi a înlătura restul corpului care nu-ţi mai e de folos. Există însă cap, creier, intestine care digeră hrana, mâini, picioare, există diferite trepte de dezvoltare şi existenţă şi a le tăia pe cele secundare în favoarea celor primare înseamnă a fi aidoma unei mame care se dezice de copiii ei.

într-o oarecare măsură krişnaismul ajută la soluţionarea anumitor probleme, ulterior însă are loc schimbarea unor forme superficiale şi lipsa unor modificări lăuntrice cu toate consecinţele lor.

Ce credeţi despre faptul că mulţi dintre adepţii teoriei dumneavoastră vă percep ca pe un idol? Mi se pare că pentru un om să-şi facă un idol înseamnă să se înjosească pe sine însuşi.

— „A-ţi face un idol" înseamnă a-ţi marca un obiectiv spre care tinzi.

La început pentru fiecare elev învăţătorul este un idol, pe care elevul îl urmează, se supune şi îl ascultă.

Esenţialul e să nu pierdeţi momentul când trebuie să vă găsiţi un alt scop şi să mergeţi mai departe, întotdeauna se va găsi ceva care să fie idolul nostru - e vorba de ţelul suprem.

Când noi credem că scopul suprem şi sensul vieţii e să fim asemenea cuiva, acest lucru este deja periculos. Din punctul dumneavoastră de vedere a-ţi crea un idol înseamnă a te înjosi, a-ţi călca în picioare personalitatea; da, atunci se poate ca unii să rămână maimuţe, să stea în copaci, şi să nu înveţe de la nimeni. Eu cred că acordaţi o atenţie exagerată propriei independenţe. Trebuie să înţelegeţi că scopul suprem este comuniunea cu Dumnezeu şi atunci idolii noştri devin învăţătorii noştri

şi această iubire ocupă o perioadă importantă din viaţa noastră. Când cineva îşi face un idol din mine eu nu cred că e vorba de scopul suprem al acelei persoane, căci eu însumi sunt doar un învăţăcel, greşesc deseori şi scriu despre aceste lucruri.

Iată de ce cred că este imposibil să mă idolatrizeze cineva. E vorba de faptul că cercetările mele îi ajută pe oameni să simtă Divinul din ei şi în acest plan eu nu sunt un scop, ci doar o treaptă pe care păşeşte omul.

Cât timp va mai dura această stare de lucruri în care reprezentanţii aşa-ziselor religii „tradiţionale" nu văd şi nu înţeleg nimic? Sunt oare utile rezultatele acţiunilor lor mecanice, oarbe? Dumneavoastră scrieţi că şi comunismul este un sistem fără legătură inversă; nu se întâmplă oare acelaşi lucru şi cu religiile? Oare poporul nostru n-a meritat nişte feţe Bisericeşti care să nu ne fi lăsat în mila materialiştilor la cea mai mică situaţie conflictuală recunoscându-şi astfel incompetenţa? De ce metoda dumneavoastră şi alte metode asemănătoare nu pot cuprinde mase mai mari de oameni?

— Conform îndatoririlor sale, orice preot este un om care îi ajută pe oameni să găsească Divinul. Aceasta este vocaţia preotului. Şi fiecare din noi, cei care trăim pe Pământ ne avem problemele şi neajunsurile noastre. Atunci când noi vedem în fiecare religie doar părţile negative este ca şi cum un copil şi-ar învinui părinţii sau ar încerca să se dezică de ei. Cultura Şi civilizaţia contemporană n-ar fi putut exista fără religiile universale căci acestea ne-au făcut să înţelegem adevărurile supreme. Şi fiindcă nu au existat prea mulţi oameni care s-au atins de aceste adevăruri supreme a luat naştere sistemul fără legătură inversă. Iniţial însă informaţia era imensă şi chiar şi fără conexiunea inversă sistemul funcţiona strălucit şi funcţionează şi în prezent.

Cel mai mare pericol al unui sistem fără conexiune inversă este generarea acestui sistem de către tot ce e omenesc.

Divinul nu suferă atunci când nu există legătura inversă. Suferă umanul.

Adevărurile divine supravieţuiesc fără legătura inversă, cele umane - pier.

în atitudinea dumneavoastră încercaţi să vă apropiaţi de preot nu din punctul de vedere al logicii umane, căutându-i minuţios neajunsurile lui şi ale religiei sale. încercaţi să simţiţi

ce rol imens a jucat religia în salvarea fiecărui om şi a întregii omeniri. Acelaşi preot, oricum ar fi, vă ajută să simţiţi iubirea faţă de Dumnezeu, vă ajută să iertaţi, căci el înfăptuieşte poruncile biblice. Şi dacă el greşeşte undeva sau calcă strâmb - nu acesta e lucrul cel mai rău.

Cel mai rău e atunci când veţi acorda prea multă atenţie neajunsurilor lui şi veţi uita de funcţia sa esenţială - de a transmite percepţia iubirii şi a iertării care provine de la Cel care a fondat creştinismul

A venit timpul când trebuie să ne unim în iubire şi nu în pretenţii. Cred că vă este destul de greu să treceţi de la învinuiri, blamări la iubire. încercaţi!

Informaţia dumneavoastră în mare parte nu este re-cepţionată şi înţeleasă.

— Un bărbat din România mi-a spus că a încercat să citească volumele mele şi nu a reuşit (a absolvit două facultaţi). Când a înţeles că ceva nu e în regulă cu psihicul său, atunci a recitit introducerea şi a văzut că acolo scrie:„înainte de a citi cartea trebuie să-i iertaţi pe toţi!" a încercat să-i ierte pe toţi şi numai după aceasta a citit cartea. Informaţia mea este obţinută prin suferinţă şi eu răspund pentru fiecare cuvânt de aceea şi acţiunea va fi cea scontată. Dacă eu scriu că trebuie să vă spovediţi, să-i iertaţi şi să simţiţi (înainte de citirea cărţii) că iubirea pentru Dumnezeu este fericirea supremă atunci e vorba de o parolă care vă va ajuta să obţineţi cât mai multă informaţie.

Dacă n-aţi putut să iertaţi pe cineva, atunci veţi primi doar procente! Dacă însă n-aţi vrut să iertaţi pe cineva atunci veţi primi ceea ce meritaţi!

Esenţialul e să nu vă pierdeţi cu firea! Totul va fi bine!

Este uimitor şi extraordinar că aproape toţi cei care vă citesc cărţile se adresează lui Dumnezeu. în toate cărţile se întâlnesc expresii ca, „semnul morţii", „hieroglifa morţii". Undeva este amintit un romb. Explica-ţi-ne, vă rog, cum arată acest simbol, chiar dacă e o percepţie subiectivă.

Cred că nu e nimic uimitor în faptul că oamenii se întorc spre Dumnezeu după citirea cărţilor mele; pe timpuri, credinţa în Dumnezeu era doar apanajul celor aleşi şi omul nu ştia de ce trebuie să se roage lui Dumnezeu: cărţile mele nu numai că explică ci şi demonstrează că fără iubirea lui Dumnezeu nu

există viaţă şi dezvoltare mai ales când e vorba de treptele superioare.

Autorii care în trecut au scris pe această temă au împărtăşit experienţa, dar eu, cu cercetările mele, am putut dovedi ceea ce spun. Adică, dacă înainte omul putea să aleagă, acum, după părerea mea, nu există alegere, există doar o singură cale: iubirea pentru Dumnezeu. Restul e distrugere şi dezagregare. Şi a corpului, şi a sufletului. Nu are nici o importanţă cum arată simbolul morţii, nu are importanţă pentru că atunci când omul deja merge spre Dumnezeu, eu cred că putem să nu ne interesăm cum arată neplăcerile care ni se întâmplă. Acestea sunt doar detalii.

Sunt corecte oare comparaţiile dintre mass - media unei ţări şi conştiinţă, dintre circulaţia monetară şi sistemul sanguin?

— Am observat că statul se poate îmbolnăvi exact ca un om şi cauzele sunt aceleaşi . De aceea comparaţia e valabilă în mare, deşi e prea dur şi incorect, cred eu, să compari anumite simţuri ale organismului cu sistemele statului.

Eu cred că e vorba de dorinţă, voinţă, conştiinţă. In acest plan, din punctul meu de vedere sunt periculoase reuşitele Ştiinţei care ne orientează nu spre propria schimbare ci spre o tot mai mare imixiune în structura corpului uman şi a psihicului.

Pentru mine Dumnezeu înseamnă iubire. în Biblie se spune acelaşi lucru.

Ajutaţi-mă să scap de lene! ce este, de fapt, lenea?

— Lenea înseamnă stoparea dorinţelor. Dacă dorinţele lăuntrice încep să fie însoţite de teamă şi decepţie, realizarea unei astfel de dorinţe se poate solda cu îmbolnăviri grave.Lenea se declanşează ca un salvator mecanism de apărare. în ultimii zece ani nici eu şi nici copiii mei n-am fost bolnavi însă nu demult, la vilă, am stat puţin pe zăpadă, după baie, şi m-ani îmbolnăvit de gripă. Era ceva asemănător cu gripa, dar fără temperatură. Am profitat de această ocazie ca să stau tolănit câteva zile. S-a dovedit că gripa este un minunat medicament. Când eşti bolnav de gripă îţi înfrânezi dorinţele pe multe niveluri dar e destul de periculos să faci eforturi pentru a-ţi dori ceva. Trebuie să ajuţi natura, nu să lupţi împotriva ei. Eu am înţeles de ce cele mai multe cazuri de gripă sunt în februarie. Martie şi aprilie sunt lunile când apar şi iau amploare dorinţele şi pentru ca ele să fie curate, înainte de aceasta e

nevoie să te dezici de tot ce este omenesc şi să tinzi spre iubire. De acea în februarie trebuie să leneveşti şi să nu-ţi doreşti nimic, iar gripa este un bun ajutor în acest caz. Prima senzaţie pe care o ai atunci când te îmbolnăveşti de gripă este lipsa tuturor dorinţelor. Nu-ţi doreşti nimic. Dorinţele sunt principalul concurent al iubirii, ambele sunt legate de acţiune. Iată de ce lenea şi lipsa dorinţelor ne ajută să acumulăm iubire, fără chiar să ne dăm seama. Aici îşi are sursa dezicerea de cele lumeşti şi lipsa de activitate a sfinţilor din Orient. După ce am bolit de gripă mi-am dat seama care e sensul celei mai mari sărbători evreieşti - Sabatul, Sâmbăta sfântă. Principala condiţie este lipsa oricărei activităţi. Nici un ţel, nici o afacere, nici o dorinţă. Iar rugăciunea adresată lui Dumnezeu începe să funcţioneze în mod real. Dorinţele şi acţiunile noastre sunt cu atât mai curate cu cât noi ne putem dezice de ele în favoarea iubirii. Sufletul nostru se umple de iubire şi, respectiv, de energie. Energia generează dorinţele şi acţiunea.

FAMILIA

Probabil că fiecare a observat că în relaţiile cu apropiaţii (rude, iubiţi) care ne iartă toate greşelile, noi suntem deseori duri, reci şi egoişti, iar străinilor (la serviciu sau persoane mai severe) noi le zâmbim amabil. Cum să ne luptăm cu aceasta şi de ce se întâmplă aşa?

— Noi nu înţelegem până la capăt esenţa Creştinismului. Toţi înţelegem fraza lui Hristos „iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi" şi ţinem cont de ea. Iar când El zicea că cei mai mari duşmani ai omului sunt apropiaţii lui de-acasă şi că El a venit să-l despartă pe frate de soră etc. această frază nu este înţeleasă de nimeni. De ce un apropiat poate deveni duşman? Tocmai pentru că apropiaţii noştri sunt acei care ne tolerează toate dorinţele şi care deseori ne creează condiţii exagerate de confort. Prin aceasta ei ne fac să ne întoarcem sufleteşte de la Dumnezeu şi iubire.

O să vă povestesc o întâmplare care a avut loc nu demult. Eu cercetez periodic, de la distanţă, unele persoane care mă interesează. Cercetând biocâmpul unui cunoscut am văzut un tablou nu prea plăcut pentru mine. L-am sunat şi i-am spus că are probleme şi că în 2-3 săptămâni s-ar putea să moară.

— Din ce cauză? - s-a interesat acesta.

— Cauza este destinul favorabil, probabil e vorba de o moarte accidentală şi nicidecum de boală.

— Situaţia mai poate fi corectată? -m-a întrebat.

— Cu cât e mai puţin timp, cu atât mai greu poate fi redre sată o situaţie, - i-am răspuns. - Aminteşte-ţi de toate momen tele când nu ai acceptat neplăcerile destinului, n-ai renunţat la supărările faţă de cei prin care a fost înjosit destinul tău, aminteşte-ţi de momentele în care tu ai distrus destinele altor oameni şi cere iertare pentru toate astea, schimbându-te astfel.

— Eu nu am distrus destinul nimănui - s-a amuzat amicul meu.

— înseamnă că trebuie să renunţi la supărări şi la de primare.

Peste 10 zile, o „Volga", încălcând toate regulile posibile, i-a lovit frontal „Mercedes"-ul. A rămas viu ca prin minune. După accident l-am întâlnit din nou.

— Cred că am înţeles cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mine, - mi-a spus. - M-am decis să-mi cumpăr un apartament frumos şi, probabil, în subconştient mi-am dorit foarte mult acest lucru.

Cauza fusese găsită şi eu uitasem deja de acest caz. Mai exista ce-i drept un semn de întrebare. A fost cam dur frânat de sus pentru asta. Nu se pedepseşte cu viaţa dorirea unui apartament. Boli, neplăceri, asta da, dar în cazul de faţă mai era ceva la care nu puteam ajunge.

De abia peste un an am aflat despre ce era vorba. Discutam despre problemele lui.

— E o situaţie stranie, - mi se plângea el - cum vreau să-mi ajut rudele, cum încep problemele cu banii.

— Cu ce sume îi ajutaţi - m-am interesat.

S-a dovedit că ajutorul lui financiar era mai mare decât orice salariu.

— Dumneavoastră vă depravaţi astfel rudele - i-am spus.

Am văzut după privirea sa că nu m-a înţeles.

— O să vă povestesc câteva cazuri.

Aveam o pacientă care locuieşte în Germania. Ea îi trimitea regulat mamei sale în Ucraina câte o sumă nu prea mare de bani. Se apropia ziua ei de naştere. Fiind bine dispusă îi trimite mamei sale o sumă de câteva ori mai mare. „Şi ştiţi ce s-a întâmplat? - îmi povestea ea. - Pentru prima dată în viaţă

mama nu m-a sunat şi nu m-a felicitat cu ocazia zilei mele de naştere." O întreb după aceea: „Mamă, ce s-a întâmplat de ce nu m-ai felicitat?" - „Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Parcă mi-a luat cineva memoria" - îmi răspunde mama.

Nu trebuie să-i asfixiem pe oameni, mai ales pe cei apropiaţi, printr-o grijă excesivă.

Un alt caz mi s-a întâmplat mie. Am hotărât împreună cu o persoană să facem o mică afacere. Am schiţat un plan general şi am început să discutăm detaliile. Pentru orice eventualitate m-am uitat în planul fin care este atitudinea acestei persoane faţă de mine şi am văzut că-mi doreşte moartea. „Da - m-am gândit eu, - e cazul să uit de afacere." La o altă întâlnire i-am spus că am probleme cu banii şi cred că nu o să iasă nimic cu afacerea noastră. Credeam că atitudinea lui va fi şi mai negativă. Şi am văzut un tablou care m-a uimit: atitudinea lui subconştientă faţă de mine şi-a schimbat sensul, în bine.

Mai târziu am înţeles despre ce era vorba. Acestui om nu i se permitea să aibă sume mari de bani. Cu ajutorul meu el ar fi putut face aceşti bani iar sufletul lui m-ar fi urât pentru acest lucru. Unui sugar i se poate oferi iubire, multă atenţie şi îngrijire. Unui copil în creştere îi trebuie iubire, atenţie şi îngrijire. Adolescentului îi trebuie iubire şi atenţie. Unui tânăr îi trebuie iubire.

Dacă îi oferim unui om prea multe, acestuia i se atrofiază motivaţia pentru o activitate independentă. Omul începe să depindă de noi, aşteaptă de la noi tot ce-i trebuie şi începe să ne urască dacă nu primeşte ce vrea.

Iată de ce ajutorul nu trebuie să fie continuu şi să-i pună pe om în situaţia de dependenţă faţă de dumneavoastră. Ajutăm un om cu o bucată de pâine, nu şi cu unt.

Vă amintiţi că în Biblie scrie: când ajuţi pe cineva, mâna dreaptă nu trebuie să ştie ce face stânga. Adică ajutorul trebuie să treacă pe neobservate.

— Vă mai amintiţi de disensiunea noastră când aţi spus că nu aţi distrus destinul nimănui? în realitate, însă, aţi făcut-o.

Printr-un ajutor exagerat puteţi distruge destinul unui om mai repede decât prin înjosire şi minciună. Dacă distrugeţi destinele altor oameni atunci trebuie să fie distrus şi destinul dumneavoastră. Iată de ce o femeie adorată îl calcă în picioare

pe bărbatul care i se închină căci acesta îi corupe sufletul prin supunerea exagerată.

Dependenţa de viaţă şi de dorinţe are loc nu numai atunci când ne temem, ne supărăm sau urâm. Acest lucru se întâmplă în primul rând atunci când noi tolerăm toate dorinţele cuiva, când ne ploconim şi ne slugărnicim în faţa persoanei adorate.

Ne-am obişnuit să credem că dacă iubeşti atunci trebuie să-i intri în voie şi să-i îndeplineşti toate dorinţele persoanei iubite. Noi sesizăm Divinul doar atunci când înfrânăm pornirile omeneşti. Ura faţă de viaţă şi slugărnicia în faţa ei sunt două feţe ale uneia şi aceleiaşi medalii.

Iubirea nu doar dăruie, dar şi ia. Cu cât mai mult tindem spre comuniunea cu Dumnezeu cu atât mai uşor ne e să sesizăm acel moment, în care, ajutând corpul noi trebuie să ne oprim pentru a nu-i dăuna sufletului.

DIVERSE

Este utilă ascultarea muzicii clasice? în general, muzica influenţează caracterul şi subconştientul omului?

— Ar trebui să cercetez o persoană ascultând muzică clasică şi să evaluez rezultatele influenţei - n-aş vrea să răspund la întâmplare. Muzica „frânează" conştiinţa, de aceea e mai uşor să-ţi simţi fundamentul, să te întorci la izvoare. Nu întâmplător în bisericile anumitor confesiuni se interpretează şi se ascultă muzică.

Muzica este un instrument de lucru cu subconştientul, cu sufletul. Muzica îţi poate transmite acea informaţie pe care conştiinţa n-o receptează.

Şi fiindcă informaţia de bază nu este una verbală noi primim prin intermediul muzicii fără a ne da seama - foarte mută informaţie. La fel ca şi pictura, muzica este posibilitatea de a te conecta la o informaţie nouă, total necunoscută. Muzica este un instrument de cunoaştere a lumii.

Mi-am dat seama în ultimul timp că am faţă de copii un sentiment apropiat de greaţă, de dezgust, mai ales faţă de cei mici. Care ar putea fi cauza unei asemenea agresivităţi în sufletul meu?

La baza dezgustului şi a greţii se află teama. Vă este teamă de copiii mici. Probabil, în planul fin aveţi probleme cu copiii; trageţi concluziile necesare.

Nu ştiu dacă bărbaţii au glande mamare dar la soţul meu sânul stâng este cu mult mai mare decât cel drept. Spuneţi-mi, care este cauza?

— Din cauza supărărilor mari, de profunzime, femeile se îmbolnăvesc de cancer. Bărbaţii fac icter sau cancer pulmonar. Organismul reacţionează diferit la problema emoţională care deformează biocâmpul: uneori se dereglează funcţiile, alteori se modifică partea organică.

Sânul stâng e în legătură cu zona cordului. Probabil, supărarea exagerată poate lovi inima sau se poate materializa în tumefieri sau mărirea unui sân, etc. probabil, e vorba de tema dorinţelor, geloziei, a supărărilor pe cei apropiaţi, o temă pe care n-aţi putut-o depăşi. Dacă vă veţi schimba lăuntric, profund şi soţul dumneavoastră va fi în regulă.

Citesc cărţile şi materialele de pe site-ul dumneavoastră. Am o memorie bună, de obicei pot să reproduc texte mot-a-mot, însă în acest caz nu pot să menţionez sau să reproduc ceva. Recitesc textele şi din nou mi se întâmplă acelaşi lucru - totul mi se „destramă" în cap.

— Ce este memoria? Există situaţii diferite. Acestea se află în diferite puncte ale universului sau timpului. Când le uniţi obţineţi o generalizare. Fără memorie acest lucru ar fi impo sibil. Deci, pentru un proces de reflecţie sau creaţie e nevoie de un mecanism activ al memoriei şi unul de generalizare. Cu cât omul e mai evoluat cu atât mai multă informaţie poate generaliza. Nivelul posibilităţii de generalizare se defineşte prin posibilitatea de păstrare a iubirii. înţelepciunea constă, în primul rând, în a păstra iubirea şi-n timpul suferinţelor. Dacă iubirea e insuficientă atunci informaţia nouă nu poate fi catalogată, e dificil de a o generaliza şi de aceea ea nu se memorează. Acest proces devine posibil ulterior, după o anumită perioadă de timp. Eu mă străduiesc să cataloghez cele mai diversificate blocuri informaţionale şi deşi lucrez în regimuri maxime acest lucru nu-mi reuşeşte întotdeauna. Deseori cataloghez informaţia nouă încercând s-o generalizez şi s-o memorez în timp de o lună, două sau jumătate de an. Şi dumneavoastră vi se întâmplă acelaşi lucru dar sunteţi mai puţin pregătită pentru acest proces. Orice informaţie nu este recepţionată de noi atâta timp cât nu a fost generalizată şi adusă la un numitor comun. E ca o hrană pe care n-o putem

digera. Nu numai că noi n-o acceptăm, dar n-o acceptă nici intestinul.

Digerarea hranei informaţionale este un proces mai dificil decât digerarea hranei fizice. Dar, deocamdată, suntem la început de drum.

Se poate împleti când urmărim casetele dumneavoastră, nu este această ocupaţie o pierdere de energie? în lupta împotriva geloziei şi a ataşamentului faţă de dorinţe etc. ajută cumva ierburile (muşeţelul, salvia, menta)?

- Atunci când vizionaţi casetele puteţi împleti, puteţi chiar dormi - nu e nimic îngrijorător în aceasta. Informaţia esenţială este destinată subconştientului.

Plantele medicinale (muşeţel, salvie, mentă, etc.) contribuie la diminuarea dependenţei de dorinţe sau voinţă şi creează o atmosferă care permite o activitate, susţinută. Insă obişnuirea cu acest tip de atmosferă poate da dependenţă! Deci, plantele respective sunt utile ca un imbold, pentru crearea atmosferei de lucru, însă mai departe trebuie să mergeţi singur, independent.

Ce-i de făcut dacă nu reuşesc deloc să influenţez o persoană (purificând-o prin mine însumi) ca să nu urască oamenii şi să nu-i invidieze? Cum poate fi stopat acest lucru?

— Nu umblaţi cu viclenii. Ce înseamnă „nu reuşesc deloc să influenţez o persoană purificând-o prin mine însămi" ? Purificaţi-vă la modul real, schimbaţi-vă în profunzime şi îi veţi salva cu adevărat pe alţii! Dumneavoastră v-aţi curăţat doar puţin, pe ici pe colo, şi doriţi ca totul în jur să strălucească? Vă compătimesc.

Sunt însărcinată în două luni şi ceva. Trebuie să susţin teza de doctorat şi petrec mult timp în faţa calculatorului. Dăunează acest lucru copilului?

— O femeie cu câteva secole în urmă mi-ar fi putut scrie un astfel de bileţel: „Sunt gravidă dar trebuie să duc sacii cu grâu la moară, trebuie să sap pământul şi să merg la piaţă ca să vând produse. E dăunător acest lucru pentru copil?" o femeie cumsecade se străduieşte să stea acasă, se roagă şi se gândeşte

DESPRE SĂNĂTATE

De câţiva ani bunica mea de 80 de ani suferă de diabet zaharat. în ultimul timp ea se simte tot mai rău, moare cu zile. l-am adus cărţile dumneavoastră dar nu are nici puteri nici dorinţă să le citească. Ce trebuie să fac, cum aş putea s-o ajut?

— Cercetările mele vizează emoţiile de profunzime, straturile de profunzime ale subconştientului, care nu pot fi văzute pentru că informaţia acţionează la nivelul subconştientului.

Când citiţi o carte, dumneavoastră transmiteţi subconştier tului informaţia prin intermediul conştiinţei. Caseta video, îr care se aude vocea mea, permite transferul direct de informaţi - bunica dumneavoastră poate dormi, iar aparatul video poat funcţiona; schimbările vor avea loc chiar dacă aparatul se v afla în altă cameră.

Toate acestea vor avea o altă pondere dacă înainte de a asculta în somn mesajul de pe casete ea se va strădui să-i ierte pe toţi, să refuze blamările, regretele şi nemulţumirea de sine.

Dacă o persoană are o deschidere spre astfel de lucruri ea se poate schimba.

Pentru mulţi acest obstacol este de netrecut, însă pentru a vă ajuta bunica trebuie şi dumneavoastră să faceţi acelaşi lucru.

Vorbiţi-ne, vă rog, despre greşelile cele mai caracteristice care reprezintă cauzele apariţiei diabetului.

— Diabetul reprezintă un ataşament faţă de gelozie. înainte credeam că gelozia reprezintă un ataşament faţă de relaţii. Ulterior am înţeles că la baza relaţiilor există un plan mult mai fin: idealurile, spiritualitatea şi nobleţea care trec în dorinţe. Dorinţele ţin de viaţă. Deci, incapacitatea de a accepta ruperea relaţiilor, crahul idealurilor, speranţelor şi a vieţii generează diabetul. Aţi avut parte de o compensaţie căci aţi început să vă concentraţi asupra iubirii şi aţi diminuat dependenţa de viaţă şi dorinţe.

Deci, dumneavoastră puteţi păstra iubirea chiar şi atunci când vi se spulberă toate dorinţele, când sunteţi înjosită ca femeie, când vă este înjosită dorinţa de a avea o familie, copii, etc.

Ulterior sunteţi pusă la încercare pentru a vedea câtă iubire puteţi păstra în suflet. Urmează un şir de stresuri, stresul în-seamnă pierderea a ceea ce vă este drag şi pentru care simţiţi

un real ataşament; dacă ţineţi piept stresului va începe însănătoşirea reală, de profunzime. Dacă nu faceţi faţă stresului, dacă nu puteţi păstra iubirea, atunci se iscă pretenţiile faţă de sine şi faţă de alţii, deci, aţi ratat posibilitatea de a vă fixa senzaţiile şi vă întoarceţi de unde aţi început. Cauza sunt importante aici ataşamentele sale ci atitudinea lui faţă de viaţă. Şi noi avem un erou similar. E vorba de Ivan cel prost. Ei câştigă mereu fiindcă nu este răutăcios şi nu caută vinovaţi, nu se cramponează de principii şi idealuri ci se străduieşte în orice situaţie să păstreze iubirea în suflet, de aceea şi trece de prost în ochii altora. Aşa că Forest Gump nu este nimic altceva decât ecranizarea poveştilor populare ruseşti într-o manieră americanizată. Nu este un film de duzină căci ajută treptat poporul american să vadă valorile adevărate, bazate nu pe dorinţa de răzbunare, de a-1 lichida pe celălalt, de a restabili dreptatea ci pe dorinţa de a păstra bunătatea cu orice preţ.

Spuneţi-ne vă rog, de ce anume Oeste provocată insuficienţa cardiacă?

— Problemele cardiace au ca temă gelozia, supărările pe oamenii apropiaţi, dorinţele şi viaţa. Uneori o concentrare mărită asupra idealurilor şi idolatrizarea omului iubit generează o imensă supărare în subconştient: omul s-ar putea să nici nu înţeleagă acest lucru, însă asupra copiilor se va răsfrânge cu siguranţă.

Când rămâne acasă, copilul meu nu se tmbolnă-veşte,dacă merge la grădiniţă se îmbolnăveşte întotdeauna. Care să fie cauza?

— Acasă toate lucrurile sunt previzibile. Există o atmosferă călduroasă şi stabilă. Copilul ataşat de relaţii primeşte tot ce-şi doreşte. Un copil care nu poate să suporte o traumă se simte confortabil acasă. La grădiniţă nu are situaţia sub control deci are loc o reorganizare a relaţiilor şi el se îmbolnăveşte.

Acest lucru ne sugerează că părinţii lui au o lipsă - incapacitatea de a se încadra într-un colectiv, neacceptarea situaţiilor umilitoare ce nu corespund dorinţelor şi voinţei lor. Grădiniţa este un model al vieţii viitoare a omului. Probabil, că acasă părinţii i-au creat copilului condiţii prea confortabile şi copilul nu poate accepta destabilizarea acestora.

Copilul trebuie să se călească. Pe de o parte e vorba de iubire, pe de alta - de reorganizare. Vreţi să-1 scutiţi de reor-

ganizare? La început se va simţi bine acasă dar când va creşte nu va da doi bani nici pe confort nici pe părinţi, pentru că ei i-au distrus viaţa.

Gândiţi-vă bine la acest lucru!

Mă chinuieşte de mult timp o întrebare: „Oamenii obişnuiţi (care nu au citit Diagnosticul Karmei), de unde trebuie să ştie cum să trăiască în conformitate cu regulile karmei?" De unde să ştie că supărările lor sunt cauzele afecţiunilor şi nenorocirilor. De ce nu se întâlneşte nicăieri această informaţie accesibilă tuturor? De unde trebuie să afle un om că esenţialul în viaţă e să~l iubeşti pe Dumnezeu?

în 1991 nici eu nu ştiam cum să trăiesc corect. Mi s-a pus diagnosticul de cancer cu metastază, fără nici un fel de şanse de supravieţuire. Nu mai aveam nici un viitor. Am dispreţuit viitorul şi am sperat să găsesc ceva ce ar fi mai important decât acesta.

Am început să citesc Biblia şi am găsit acolo cuvântul iubire, l-am urmărit peste tot şi am înţeles cum trebuie să trăiesc corect. Doar prin iubirea faţă de Dumnezeu poţi înţelege cum trebuie să trăieşti cu adevărat. Dacă nu mi s-ar fi pus un diagnostic fatal şi dacă n-aş fi fost măcinat de suferinţe sufleteşti şi aşteptare atunci probabil n-aş fi înţeles şi n-aş fi simţit nici eu aceste lucruri.

S-a întâmplat ca volumele mele să poată fi acceptate doar de oamenii care nu numai că au suferit dar sunt gata şi în continuare să sufere şi să treacă de chinuri tinzând spre iubire.

Am înţeles atunci că nu oricine poate să-mi citească volumele. E mult mai uşor să suferi şi să mori decât să ierţi!

Este imposibil sâ-i faci pe toţi să înţeleagă mai ales dacă omul nu este pregătit pentru aşa ceva.

Cei care sunt pregătiţi pot lua informaţia necesară. Cei care nu sunt pregătiţi, îi pregăteşte destinul. Ştim cu toţi că destinul „ne ajută" să percepem Divinul. De obicei începem să ne gândim la Divin înainte de moarte şi doar atunci vedem în toate voinţa divină.

Depinde de fiecare om la ce nivel va ajunge să înţeleagă şi să perceapă legile supreme pentru care am fost creaţi.

SPORTUL ŞI ARTELE MARŢIALE

Ce influenţă poate avea Aikido asupra omului?

Când omul vrea să-şi distrugă agresorul şi nu se gândeşte deloc la sine, atunci e vorba doar de o încăierare sau o banală bătaie. Avem de a face cu artele marţiale atunci când omul îl vede pe adversar şi se vede pe sine, stare sa, şi cu cât mai mult se uită la sine şi nu are ca scop distrugerea adversarului, ci propria armonizare, cu atât mai mult putem defini această situaţie ca artă.

în Aikido e prezentă mai mult tema perfecţionării proprii, a perfecţionării mişcărilor, a armoniei, decât acţiunea asupra adversarului şi din acest punct de vedere, acest sport este mult mai armonios decât altele. Oricare sport se defineşte prin obiectivele interioare ale omului. Sportul este doar un fundal: pentru unii e posibilitatea de a ucide, a-1 ucide pe celălalt, iar pentru alţii e posibilitatea de a păstra iubirea chiar şi atunci când se agresivitatea exterioară este manifestată asupra lui.

Sunt sportiv(pugilist) şi bineînţeles că particip la întreceri şi mă antrenez; după ce mă lupt în ring mă doare capul din cauza loviturilor. Care, de fapt, să fie cauza durerilor? Eu nu-mi urăsc adversarii, iar după un antrenament foarte dur începe să-mi „ţiuie" capul; după ce v-am citit cărţile m-am obişnuit să văd peste tot Voia Domnului şi, fireşte, cred că şi în acest caz e tot Voia Lui.

Odată am consultat un sportiv cu rezultate destul de slabe; am lucrat cu el simplu: mă uitam ce se întâmplă în sufletul său în momentul de explozie a energiei, în momentul atacului. Am observat că explozia de agresivitate era adecvată exploziei de energie, adică pentru el explozia de energie şi de agresivitate era unul şi acelaşi fenomen şi tocmai acest lucru îi bloca posibilităţile, căci posibilităţile noastre sunt dependente de rezerva de iubire. Dacă însă posibilităţile noastre în conexiune cu explozia de energie sunt ataşate de agresivitate atunci nouă trebuie să ni se blocheze agresivitatea. L-am diagnosticat în diferite momente ale luptei şi-i explicam când îi este mai uşor lăuntric şi când mai greu. A învăţat cu timpul să-şi păstreze bunătatea şi iubirea în momentul atacului şi în momentele de agresivitate exterioară şi atunci a început să dea rezultate bune şi trebuie să vă spun că a avut rezultate destul de impresionante.

Noi nu înţelegem întotdeauna că saltul nostru în exterior poate genera în interior o imensă explozie de agresivitate. Invăţaţi-

vă să faceţi un scop din păstrarea iubirii şi nicidecum din felul cum veţi lovi sau cum vă veţi apăra de lovitură. Iniţial nu va fi uşor, încercaţi acest lucru înainte de luptă sau după, însă dacă vă veţi însuşi acest lucru atunci nu veţi ucide, nu veţi învinge pe alţii, ci pe voi înşivă, vă veţi întrece pe voi, vă veţi ajuta adversarul arătându-i nivelul dumneavoastră şi făcându-1 să simtă ceea ce simţiţi dumneavoastră.

Pentru că de fapt orice sport, orice întrecere, orice luptă a doi adversari pe planul fin nu-i nimic altceva decât un ajutor acordat celuilalt şi doar pe planul de suprafaţă arată a înjosire.

Concentraţi-vă asupra rădăcinilor şi coroanei îi va fi mai uşor!

Copilul nostru este foarte activ. Pe de o parte cred că acest lucru e cauzat de faptul că părinţii copiilor energici vor foarte mult ca micuţul să le lase timp pentru propriile ocupaţii, de aceea el nu le oferă această posibilitate. Pe de altă parte însă mi se pare că, în viaţă, copiii activi au parte de mai mult decât alţii (deşi în principiu, nu este exclusă nici o variantă). Spuneţi-ne, vă rog, am dreptate sau există o altă explicaţie pentru acest fenomen?

— Imaginaţi-vă câţiva călăreţi. Unul are un cal puternic şi minunat, şi el călăreşte extraordinar. Merge liniştit, fără grabă şi, când e nevoie îşi struneşte calul. Altul are un cal puternic, iute, dar el rtu-1 poate nicidecum controla şi, de aici haosul, distrugerea, situaţiile nerezolvate - el nu-şi poate stăpâni calul. Varianta a treia: un călăreţ puternic şi un cal mediocru. Il poate goni, împinge cu pintenii şi va observa încet că bidiviul său se va teme de toate. Varianta a patra: un călăreţ prost şi un cal pe potrivă. Explozii periodice de imprevizi-bilitate şi uneori o mişcare liniştită, domoală.

Calul reprezintă dorinţa noastră. Cu cât calul este mai puternic cu atât mai mari sunt posibilităţile noastre şi, respectiv, noi trebuie să ştim a le struni. Aşadar, scara dorinţelor noastre ţine de iscusinţa de a le struni.

Câte ceva depinde şi de noi: adică ne ucidem dorinţele - ele pier, dacă noi depindem de ele, ca nişte sclavi, atunci pierim şi noi odată cu ele.

Arta evoluţiei constă în a avea un cal puternic şi a învăţa să fii un bun călăreţ. In primul rând, acest lucru trebuie să-l facă părinţii pentru a avea un copil sănătos.

De ce unele persoane reacţionează la schimbarea timpului iar altele nu?

— La baza valorilor umane se află astfel de lucruri precum viaţa, dorinţa, voinţa şi destinul. Schimbările bruşte ale vremii ţin de înjosirea destinului şi a vieţii. O dependenţă mărită poate sugera asemenea reacţii precum boala sau disconfortul. Deci, cu cât noi suntem mai ataşaţi de stabilitate cu atât mai greu suportăm schimbările vremii şi suntem mai bolnăvicioşi. Ataşamentul faţă de stabilitate reprezintă o dependenţă mărită faţă de valorile umane şi de fundamentele acestora. Eu cred că dacă dumneavoastră vreţi să vă învingeţi stresul trebuie să faceţi următorul lucru: faceţi duş cu apă rece, faceţi sport, adică, dacă vă veţi stimula imunitatea, vă veţi mări posibilitatea de adaptare, veţi avea parte de tot mai puţine fenomene negative. Pur şi simplu la unii e vorba doar de dureri de articulaţii la schimbarea vremii, pe când la alţii e vorba de manifestări ale concentrării mărite asupra bazelor fericirii umane.

CONSULTAŢII

Am promis că voi acorda consultaţii în dimineaţa aceasta la trei persoane care vor suna din ţări diferite. La început mă sună o doamnă cu care am mai discutat.

După convorbirea cu dumneavoastră totul s-a normalizat în familia noastră, - îmi spune ea. - însă nu demult am aflat despre o faptă amorală a soţului meu, nu m-am putut abţine şi i-am spus tot ce-am crezut de cuviinţă. M-a părăsit din nou şi nu mai ştiu ce să fac. Spuneţi-mi, am greşit cu ceva?

E vorba de faptul că v-aţi blamat de mai multe ori soţul, încercaţi să înţelegeţi: fiecare om îşi are destinul său. Pe unul soarta îl face hoţ, pe altul - poliţist. Destinul este o emoţie de mare profunzime şi de o intensitate imensă. Şi vă rog să mă credeţi că mustrându-1, dumneavoastră nu-i veţi schimba destinul. Pentru ca informaţia să fie acceptată ea trebuie să conţină o emoţie pozitivă. Altfel, pătrunzând în interior, ea va distruge tot în calea ei. Iată de ce pentru a educa pe cineva e bine pentru început să-i demonstraţi atitudinea dumneavoastră binevoitoare. Vă puteţi baza doar pe ceva permanent. O emoţie pozitivă, supremă este conţinută în sentimentul iubirii. Şi dacă dumneavoastră nu vă deziceţi nici pentru o clipă de acest sentiment, nu cedaţi temerilor, decepţiei şi blamării,

atunci imputările dumneavoastră cele mai grave vor fi auzite şi omul, sprijinindu-se pe sentimentul iubirii, se va schimba în profunzimea lui. Omul îşi va schimba destinul.

Nu vă mustraţi soţul pentru faptele din trecut, căci dacă nu v-aţi schimbat dumneavoastră nu veţi putea schimba nici trecutul. Dacă vă veţi educa soţul amplificându-i complexul de vinovăţie şi regrete, îl veţi ucide cu o astfel de pedagogie. în procesul educaţiei, esenţialul nu este pedeapsa pentru cele înfăptuite deja, ci prevenirea repetării aceleiaşi fapte. Şi pentru ca acest lucru să nu se mai repete în viitor trebuie să încercaţi să vă reorientaţi soţul, să-1 ajutaţi să-şi formeze un nou sistem de obiective. Sunt prea puţine şanse să vă reuşească lucrul acesta pe planul exterior. Cel mai bine e să lucraţi asupra sinelui. Cu cât depindem de dorinţe mai puternic cu atât mai multe dorinţe nesănătoase vor pune stăpânire pe noi şi vor deforma cu atât mai puternic scopurile noastre şi obiectivele morale. Soţul vă va urma intuitiv dacă veţi reuşi să echilibraţi sistemul de priorităţi la dumneavoastră şi la copii şi veţi învinge dependenţa de dorinţe. Treptat, se vor schimba caracterul soţului, orientările morale şi, în fine, destinul. Părintele este total „descoperit" în faţa copilului său. Prin intermediul copilului vă veţi schimba soţul mult mai repede. Dar atât timp cât nu v-aţi dezis de blamare şi decepţie copiii dumneavoastră nu vor fi în regulă. Copiii se pot schimba doar prin propria transformare de profunzime dar, în acele straturi de profunzime pătrunde doar iubirea. Nu puteţi conta pe schimbările de profunzime şi pe ajutorul oferit copiilor atât timp cât mai suferiţi de frică, mai aveţi dubii, blamaţi sau sunteţi decepţionaţi. Cam asta ar fi tot, trebuie să lucraţi.

Peste câteva minute telefonul sună din nou. O femeie se interesează de problemele sale.

îmi miroase foarte urât gura şi am psoriazis pe cap, -îmi comunică ea, - care să fie cauza?

— Dacă vă miroase urât gura înseamnă că aveţi probleme cu pancreasul. Deci, aveţi deschisă tema geloziei şi a dorin ţelor. Psoriazisul ţine de o sensibilitate mărită şi, de asemenea, înfrânează dorinţele. Dacă dependenţa de dorinţe depăşeşte de 3-5 ori limita normală atunci vor fi probleme de sănătate şi comunicare. Dacă dependenţa depăşeşte de 8-10 ori limita atunci e vorba de probleme cu bărbaţii, înjosiri, divorţuri, copii

bolnavi etc. Cu o dependenţă care depăşeşte de 13-15 ori normalul mi se adresează bolnavii de cancer, astmaticii, fe meile care suferă de sterilitate, fără de familie etc. Dacă de pendenţa e şi mai mare atunci avem de a face cu homo sexualitatea, schizofrenia, diabetul, SIDA ş.a.

— Eu ce dependenţă am? - mă întreabă femeia.

— La dumneavoastră dependenţa depăşeşte de 13 ori normalul şi veţi avea probleme cu copiii. Aveţi copii?

— Nu, n-am, - îmi răspunde femeia.

— Mai aveţi încă mult de lucru, - îi spun eu.

— In primul rând va trebui să învingeţi decepţiile, frica şi dubiile.

— Spuneţi-mi, de multe ori oamenii îmi spun că m-au văzut undeva, deşi nu ne-am întâlnit niciodată. Ce înseamnă acest lucru?

— La dumneavoastră nivelul senzualităţii şi al dorinţelor este cu mult mai mare decât nivelul mediu. Când facem cunoştinţă cu o persoană, contactului fizic îi precede cel al biocâmpurilor. Cu cât e mai mare planul dorinţelor cu atât mai puternică e activitatea structurilor biocâmpului. Primul act de a face cunoştinţă la nivelul biocâmpurilor este perceput mult mai real decât de obicei. Când oamenii mânaţi de sortă se întâlnesc pentru prima oară ei au senzaţia că se cunosc de-o viaţă şi într-o oarecare măsură, acest lucru e adevărat.

Interacţiunea activă la nivelul biocâmpului poate începe cu mulţi ani înainte de cunoştinţa fizică. Apropo, efectul deja vu, când omul are senzaţia că i s-a mai întâmplat acelaşi lucru, are la bază acelaşi mecanism. Evenimentele au loc iniţial pe planurile fine iar apoi pe cele fizice.

— Anul trecut am fost la Sankt-Peterburg şi când mergeam pe stradă foarte mulţi oameni îşi întorceau capul să mă privească. De ce?

— Noi vedem, în primul rând, nu cu ochii ci cu simţurile! Văzul doar dublează şi confirmă informaţia primită jucând rolul unui filtru care îngustează cantitatea de informaţie şi o face aptă pentru supravieţuirea corpului. Aşadar, dacă activi tatea emoţiilor dumneavoastră depăşeşte nivelul mediu acest lucru este văzut şi simţit involuntar de cei din jur. Ii influenţaţi fără să vreţi pe cei din jur. De obicei, acest lucru li se întâmplă

oamenilor de artă, dar acestea sunt doar detalii. Important este ca dumneavoastră să aduceţi în ordine sufletele copiilor, adică să vă armonizaţi la nivelul de profunzime.
încheiem discuţia. Aştept următorul telefon. Mă sună o doamnă de undeva din Europa.

După ce am citit cărţile dumneavoastră şi am lucrat asupra sinelui am avut rezultate frumoase. Nu demult, însă, totul s-a dereglat din nou. Mi-am scos un dinte şi am început să mă simt foarte rău. Sunt insuportabile durerile provocate de herniile de disc. Unde am greşit?

— Aţi procedat corect, numai că nu aţi lucrat suficient. Dumneavoastră v-aţi purificat de bine de rău dar mai aveţi de lucrat asupra copiilor. Fata cea mai mare va avea probleme cu viitorii copii din cauza emoţiilor dumneavoastră pe care le-aţi avut la 14-18 ani. Aşa că trebuie să vă rugaţi nu numai pentru copii ci şi pentru nepoţi.

— De ce credeţi că nu am putut să-mi ajut fiica?

— Citind cărţile mele foarte mulţi sunt încredinţaţi că prin noţiunea de agresivitate se subînţelege doar ura, supărările şi blamările altor persoane. însă nu mai puţin adevărat e că şi decepţia, supărarea pe sine şi pe destin reprezintă tot o agre sivitate faţă de iubire; dumneavoastră aveţi suficiente din toate acestea.

— Da, primul soţ m-a abandonat şi eu m-am supărat tare pe el, şi pe destin, şi pe mine însămi.

— încercaţi să vă debarasaţi la modul real de aceste supărări. Rugaţi-vă ca acestea să părăsească sufletul dumnea voastră şi sufletele copiilor şi atunci vor dispărea şi durerile provocate de hernie. De altfel, de multe ori mi se spune că după citirea cărţilor mele dispar durerile provocate de hernii. Problemele pe care le aveţi cu dantura ne vorbesc despre exploziile dependenţei de dorinţe. Copiii dumneavoastră se confruntă cu situaţia primei iubiri şi a creării unei familii iar experienţa greşită pe care aţi avut-o în tinereţe se întoarce la dumneavoastră sub forma unor boli şi situaţii neplăcute. Cu cât sunteţi mai pregătită să lucraţi asupra sinelui cu atât mai multă durere sufletească şi mai puţină fizică vi se va da. Ar putea apare un triunghi amoros, supărări, înjosiri. în acest caz toate depind de tendinţa ce o aveţi faţă de iubire şi de lucrul continuu asupra propriei persoane care v-ar schimba în bine şi

pe dumneavoastră, şi pe copiii dumneavoastră.
Aţi început cu dreptul. Lucraţi mai departe. Acestea fiind spuse, ne-am luat rămas-bun.

LUCRUL CU ŞINELE

Cum să te rogi pentru ispăşirea vechilor păcate?

La o consultaţie, cu o lună şi jumătate în urmă, o femeie mi-a spus: „Eu am înţeles totul, merg acasă să mă rog pentru ispăşirea păcatelor mele şi după aceea voi începe să mă rog pentru urmaşii mei".

Am invitat-o în camera unde se afla grupul venit la consultaţii şi am spus:

— Vă rog pe toţi să reţinem următorul lucru: Există doar un singur păcat - dezicerea de Dumnezeu şi de iubirea faţă de el.

Există o singură problemă - să treci printr-o situaţie traumatizantă şi să păstrezi iubirea pentru Dumnezeu fără pretenţii faţă de Dumnezeu şi lume.

Şi există doar un singur obiectiv: să învăţaţi să vedeţi şi să simţiţi tot mai clar iubirea divină şi voinţa divină din sine şi din lumea înconjurătoare.

Cu cât înţelegeţi aceste lucruri mai bine cu atât mai uşor vă va fi să învingeţi toate obstacolele ce stau în calea iubirii, treptat ajungând la ea.

La început, noi învingem dorinţa de a ne răzbuna, de blestema, a blama şi a urî.

Mai apoi învingem supărările.

Urmează să învingem nemulţumirile de sine şi de soartă.

Apoi încercăm să învingem decepţia, neîncrederea în sine, dubiile şi teama de viitor.

Şi cu cât mergem mai departe în înfrângerea agresivităţii, cu atât mai fină şi mai greu de captat e forma agresivităţii, cu atât mai mare trebuie să fie concentrarea asupra iubirii.

Cea mai mare fericire umană vine din viitor.

Este fină şi insesizabilă, la fel ca şi temerile, dubiile şi decepţiile. Dar cu ele începe dezicerea imperceptibilă de Spiritul divin.

Aspectele supreme ale dorinţelor conştiente se ascund în viitor.

Dependenţa de viitor ruinează prezentul şi trecutul.

De aceea, când e vorba de viitor, nu uitaţi de Voia Divină.

Iată un exemplu: un bărbat îşi părăseşte iubita şi ea se roagă lui Dumnezeu ca iubitul ei să revină. Sunt înjosite dorinţele ei, destinul şi viaţa. însă pentru a-l vedea pe băiat întors, ea nu se concentrează asupra iubirii pentru Dumnezeu, ci asupra dorinţei sale de a-şi recuceri iubitul.

Primul lucru pe care trebuie să-1 facem atunci când suferim e să tindem spre Dumnezeu.

în al doilea rând, trebuie să acceptăm orice deznodământ încrezându-ne în Voia Divină.

în al treilea rând: să ne călăuzim la nivelul exterior, de logica omenească, evoluând şi încercând să fim interesanţi pentru cei pe care-i iubim şi să restabilim relaţiile.

Dacă noi însă rugându-ne lui Dumnezeu păstrăm doar logica umană, atunci noi încercăm să folosim Spiritul divin în scopurile noastre, pentru satisfacerea dorinţelor noastre.

Când ne rugăm lui Dumnezeu noi accedem la planuri foarte fine unde obişnuitul efort de voinţă n-are trecere.

Şi dacă noi ne adresăm Domnului pentru împlinirea dorinţelor noastre omeneşti atunci noi doar amplificăm dependenţa de dorinţe într-o măsură mult mai mare decât cea pe care o provoacă gelozia şi supărările.

Omul se roagă doar pentru sănătatea copiilor săi, ca ei să aibă un destin favorabil, sau ca să i se întoarcă iubita şi el nu înţelege că astfel îşi distruge şi familia, şi destinul, şi sănătatea, şi sufletul şi nu numai pe ale sale ci şi pe ale apropiaţilor săi. Dar dacă în rugăciunea sa pentru Dumnezeu omul spune: „Doamne, eu vreau să se întâmple aşa, dar fă să fie nu aşa cum vreau eu, ci cum ai să hotărăşti Tu şi eu voi accepta orice cu smerenie şi iubire" atunci o astfel de adresare îl va apăra într-o bună măsură de viitoarea sclavie în faţa fericirii omeneşti.

Pentru ca dorinţele dumneavoastră să se împlinească nu trebuie să-L rugaţi pe Dumnezeu - cu cât în dorinţele dumneavoastră e mai puţină iubire cu atât sunt mai puţine şansele ca ele să se împlinească iar dacă se vor împlini vor aduce după sine nefericire.

Dacă dorinţele dumneavoastră provin din atracţia sexuală, din dorinţa de a vă apăra şi îmbunătăţi viaţa atunci cu cât mai mare va fi în ele concentrarea asupra omenescului cu atât mai multă

gelozie, blamare, invidie şi supărare le va însoţi; cu cât mai mult vă veţi ruga pentru împlinirea unor astfel de dorinţe cu atât mai triste vor fi consecinţele.

Mulţi cred astfel: Dumnezeu doar e mai deştept decât mine. El Singur va decide ce dorinţe să-mi împlinească şi pe care să le lase neîmplinite.

Nimic mai fals. încep să se împlinească toate dorinţele.

Ele se distrug împreună cu autorul lor atunci când pe planul fin devin periculoase pentru lumea înconjurătoare.

Cu cât mai mult dorinţele noastre sunt orientate spre Divinitate, cu cât mai puternică e în noi tendinţa spre iubire, cu atât mai repede orice dorinţă a noastră se va împlini fără nici o rugăciune.

Ni se va da tot ce cerem atâta timp cât vom învinge în permanenţă ataşamentul faţă de ce e omenesc şi ne vom înfrâna periodic, îndepărtându-ne de conştiinţă şi dorinţe şi tinzând spre Divinitate atunci când tot ce e omenesc se destramă.

Şi trebuie să înţelegem că în fiecare secundă noi facem o alegere - să mergem spre iubire sau s-o refuzăm.

Iar rezultatele noastre depind numai de fermitatea tendinţelor noastre şi de permanentul lucru interior asupra sinelui.

DIN PARTEA AUTORULUI

Mulţi, lucrând cu casetele video au observat particularităţile de influenţare ale acestora în comparaţie cu informaţia care este expusă în cărţi. Şi la mulţi apare o întrebare justificată: care dintre videocasete trebuie văzută mai întâi?

Din punctul meu de vedere o asemenea întrebare este similară cu următoarea: „Cu ce clasă ar trebui să încep şcoala?" „Poate ar fi mai bine dintr-odată într-a douăsprezecea ? "

Lucrurile uneori deosebit de simple pentru raţiunea noastră, sunt percepute si înţelese greu de conştiinţa şi emoţiile noastre.

Douăzeci de ani eu am făcut cercetări serioase înainte de a expune această informaţie pe videocasete. Expunerea deosebit de uşoară a informaţiei îi duce în eroare pe mulţi cititori, de aceea pentru acele persoane care vor să lucreze cu adevărat asupra sinelui, eu cred că ar trebui să studieze foarte serios toate videocasetele.

Cu respect, S.N. Lazarev